

SINAN SÜLÜN

Karahindiba*

Öykü

*SEL

SINAN SÜLÜN

Karahindiba*

Öykü

*SEL

KARAHİNDİBA*

SİNAN SÜLÜN, 1980 yılında İstanbul'da doğdu. 2002 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun oldu. 2002-2005 yılları arasında Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İletişim Anabilim dalında okudu. Hayvan Kültür Sanat Dergisi'nde ve Zipİstanbul dergilerinde editör olarak çalıştı. Birçok dergide ve gazetede röportajları, yazıları yayınlandı. Öğrencilik yıllarından itibaren tezgâhtar, garson, gişe memuru, redaktör, muhabir, editör, reprezentant olarak birçok işte çalıştı. Halen uluslararası bir ilaç firmasında çalışmaktadır. Karahindiba ilk kitabıdır.

*SEL YAYINCILIK

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85 Faks: (0212) 516 97 26

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

*SEL YAYINCILIK: 506

ISBN 978-975-570-524-8

KARAHİNDİBA

Sinan Sülün

Öykü

© Sel Yayıncılık, 2011

© Sinan Sülün, 2011

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Bilge Sancı

Kapak ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ağustos 2011

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sinan Sülün
Karahindiba
Öykü

TEŞEKKÜR

Hayatımda oldukları için minnet duyduğum ‘Yol’ arkadaşlarıma,
Kitabın ilk okumalarını yapan sevgili kardeşim Akın Tek’e,
Güzel yemekleri ve dostluğu için Su’ya,
Minik gülücükleriyle dünyanın halen yaşanılabilir bir yer olduğunu bizlere kanıtlayan Kanat’a,
Kitabın yazılma sürecinde eleştirileri, önerileri ve destekleri için İlkay Yılmaz’a,
Değerli katkıları için Zeynep Sülün ve Sinem Sülün’e,
Haklarını kolay kolay ödeyemeyeceğim Hatice Meryem ve Metin Üstündağ’a,
ve Adnan Çubuk’a, Mavi’ye, Numan’a, Rıfat Tok’a
çok teşekkür ederim.
Bu kitap sizin sayenizde yazıldı.

İstanbul, 2011

Biliyorum sizi. Kk srtnmelerle yetinirsiniz. Byklerinden korkarsınız. Akamları elinizde paketlerle dnersiniz. Sizi bekleyenler vardır. Rahatsızsınız. Hem ne kolay rahatlıyorsunuz. İinizde boşluklar yok. Neden ben de sizin gibi olamıyorum.

Yusuf Atılgan, Aylak Adam

ARALIK

Haber bültenlerine göre son yirmi senenin en sert kışı yaşanıyordu. Haber bültenleri abartmayı severdi. İnsanlar evlerinde soba başında, kalorifer önünde, sevgilinin koynunda ısınırken “Kaç senedir bu yollardayım, böyle cibilliyetsiz hava görmedim,” diyen, yanağında bir İzzet Altınmeşe beni olan şoför ve yadigâr otobüsü çoktan İstanbul sınırlarına girmişti.

Başlı Rıfat’ın omzuna yaslanmış -uyuduktan sonra başı omzuna düşmüş, Rıfat da uyandırmamıştı-horuldayarak uyuyan adam uyandı. Doğruldu.

Rıfat’a baktı. “Oooo, İstanbul’a gelmişiz,” dedi.

Rıfat cevap vermedi. Kitap okuyordu.

“Ne okuyorsun?” diye sordu.

Kitabın kapağını gösterdi Rıfat.

“Güzel mi?” dedi adam.

“Güzel.”

“Ben de çok okumak istiyorum, ama bir türlü zaman olmuyor.”

Cevap vermedi Rıfat.

“Ne iş yapıyorsun?”

“İşsizim.”

“Ondan o zaman.” dedi adam sırtarak.

Rıfat yine cevap vermedi. Sayfanın ucunu kıvrıdı, kitabı kapattı. Cam buğulanmıştı. İşaret parmağıyla bir daire çizdi, eliyle boyadı. Tanrının makineli tüfeği aralıksız çalışıyor, kar taneleri önüne çıkan her şeye hızla saplanıyordu. Gökyüzü yaşlı bir ten gibi buruşuk ve lekeliydi. Sokaklar, evler, ağaçlar, çöp tenekeleri, arabalar ve kediler bembeyazdı. İstanbul çok çirkin gözüküyordu.

Otogar kalabalık değildi. Muavin “Sayın yolcularımız” kısmı dışında pek anlaşılmayan bir anons yaptı. Otobüs durdu. Havada is, kokoreç ve insanın genzini yakan bir mazot kokusu vardı. Rüzgâr bıçak gibi keskin, hava soğuk ve gergindi. Havanın bu gerginliği insanların üzerine de sinmişti. Otobüsten inen yolcular bir an önce evlerine gitmek istiyor, bagaj alma sırasında tartışmalar oluyordu.

En arkaya geçti Rıfat, paltosunun yakasını kaldırdı, ellerini cebine koydu. Bekledi. Muavin seri hareketlerle çantaları, bavulları indiriyordu. İnce dudaklarının sağ kenarında yeni yakılmış bir sigara tutuyordu. Sıcak nefesi dışarı çıkarken sigaranın dumanıyla birleşiyor, gri koyu bir duman olup çıkıyordu.

“Kaç numara abi?” dedi, üşüyen ellerine birbirine sürtüp, nefesini hohlarken.

“On üç,” dedi Rıfat. Ardından “Taksi durağı var mı buralarda?” diye sordu.

“Caddenin karşısına geç,” dedi bavulunu uzatırken muavin, “Köşede bir piyango bayisi var, onun önüne geliyor.”

Bavulun tutacağını sıkıca kavradı, kaldırdı. Yerdeki su birikintisine karışan mazot gökkuşağı oluşturmuştu. Çevik bir sıçrayışla gökkuşağının üzerinden atladı.

Tenhaydı otogar. Belediyenin seçimden önce aceleyle diktiği dalları kardan ağırlaşmış yıkıldı yıkılacak üç çam ağacı, duvar dibine sinmiş seyyar bir kokoreççi, köşedeki büfede birbirine el şakaları yapan iki garson, garaja girip çıkan az sayıda otobüs, yazıhanelerin sıcak havasız odalarına girmek için koşturan birkaç yolcu. Yazıhanelerin camları puslu, içerileri kalabalıktı. Kapılarındaki sarı benizli, lacivert ceketli bir iki erkek, titreyerek sigara içiyordu.

Caddenin karşısına geçti. Karla karışık rüzgâra karşı yürümeye başladı. Bir ara yürüyemedi. Durdu. Kafasını eğdi, yürümeye devam etti. Köşeye geldi. Kulübenin tentesinin altına girdi. Kulübenin içinde kocaman bıyıklı bir kafa vardı. Rıfat bıyıklı kafaya dikkatlice baktı.

“Taksi buraya mı geliyor?”

Bıyıklı kafa bir kez aşağı yukarı sallandı.

Kulübenin camında kırmızı renkte yapııştırma harflerle “BÜYÜK İKAMİYE YİMİ BEŞ MİLYON” yazıyordu. R’leri söyleyemeyen birisi R harfini sökmüş olmalıydı. Biletler içerden cama dizilmişti.

“Çeyrek bilet ne kadar?” diye sordu.

Bıyıklı kafanın yanından bir el çıktı, bütün parmaklarını açtı.

“Bir çeyrek,” dedi Rıfat.

Bıyıklı kafa yok oldu. Biraz sonra elle birlikte tekrar ortaya çıktı. El uzandı, bileti verdi. Parayı ele verdi. Bıyıklı kafa eldeki paraya baktı. Bir taksi durdu.

“Nereye gidiyoruz abi?” diye sordu kırmızı montlu taksici, sol sinyali yakıp, orta şeride geçerken. Üzerinde telefonla konuşulurken alınan notlara özgü eğri büğrü harflerin yazılı olduğu küçük bir kâğıt uzattı. Taksici kâğıdı aldı, baktı, gözleri yolda birkaç dakika düşündü, kâğıdı geri verirken “Tamam,” dedi.

Yol uzundu. Rıfat paltosunun iç cebinden kitabını çıkarıp, okumaya başladı. Taksici Rıfat’a baktı. Yola baktı. Kitaba baktı. Yola baktı. İçi içini yiyordu. Rıfat’a baktı. Yola baktı. “Hava da çok soğudu,” dedi. Cevap gelmedi. Bir süre bekledi.

Acı gözlerle, “Güzel mi kitap abi?” diye sordu.

Rıfat kitaptan kafasını kaldırdı, “Güzel,” dedi.

Taksici derin bir nefes aldı. Kıçını hafiften ileri geri oynattı. Rahatlamıştı.

“Biz okuyamıyoruz,” dedi. “Günde on dört saat durmadan çalışıyoruz. Plaka bizim olsa amenna. Zaten kazandığımızın yarısı mazota gidiyor. Ne kaldı geriye. Onunla da yaşamaya çalışıyoruz. Bari biz okuyamadık çocuklar okusun, bizim gibi cahil kalmasın. Bi kız, bi oğlan var bende. Ellerinden öperler. Kız bu sene bir’e başladı, oğlan orta üçte. Kız zehir gibi. Herkesten önce söktü okumayı. Kırmızı kurdele taktılar. Oğlan pek çalışmıyor. Zeki ama kendini vermiyor...”

Taksinin içi sıcaktı. Yol boştu. Paltosunun ön düğmelerini açtı. Tanrı makineli tüfeği bırakıp revolve geçmişti. Silecekler durmadan birbirini kovalıyordu. Kırmızı montlu taksici durmadan konuşuyordu.

“Geçen çağırdılar okuldan, gittim. Müdürün odasına çıktık. Müdür dediysem gencecik bir oğlan. Ahmet Bey dedi, Mete’yi teneffüste tuvalette sigara içerken yakaladık. Öyle deyince bir utandım ki sorma. Ben bu hayatta bir öğretmenlere, bir de doktorlara saygı duyarım abi. Birisi hayat kurtarır, diğeri hayat verir. Ben de o yaşlarda sigaraya başlamışım. Babamın dükkânında çalışıyorum. Dükkânın arkasında gizli gizli sigara içiyorum...”

Kitabı kapattı. Buğulanmış cama işaret parmağıyla bir kare çizdi, eliyle boyadı. Şehrin çirkinliğine daha fazla dayanamayan gece ince fırça darbeleriyle gökyüzünü boyamaya başlamıştı. Kar taneleri git gide büyüyor, büyüdükçe hantallaşıyordu. Kırmızı montlu taksici anlatmaya devam ediyordu.

Taksi, Evkaf Apartmanı’nın önüne gelince durdu.

“Burası,” dedi şoför. “Abi kafanı şişirdiysem kusura bakma.”

Bir söz, bir cümle, bir estağfurullah bekliyordu. Beklediği cevabı, Rıfat bavulunu aldıktan sonra kapıyı hızlıca kapatarak verdi. Nuran-Arif Tok yazan zile bastığında taksici içinden okkalı bir küfür etmişti bile.

“Kim o?” dedi hoparlör.

“Benim, Rıfat.”

Merdivenleri çıkarken elindeki kâğıda baktı. Üçüncü kat, dokuz numara. Apartman arap sabunu kokuyordu.

Kapının önünde ayağında kedi şeklinde terlikleriyle dikilen küçük kıızı gördü. Buse olmalıydı. Arkasında on üç-on dört yaşlarında ergen bir çocuk. Bu da Mert olmalıydı. Onun arkasında ellerinde köftelik kıyma, üzerinde çizgili önlük, saçlarını arkadan toplamış bir kadın. Bu kesinlikle Nuran'dı.

“Hoş geldin,” dedi Nuran “Gir gir, ayakkabılarını içerde çıkarırsın. Koy şöyle bavulu, yerleştiririm ben odaya.”

Bavulunu ayakkabılığın yanına koydu, ayakkabısını çıkardı, paltosunun iç cebinden kitabını çıkarıp bavulunun üzerine bıraktı.

Nuran “Şöyle salona geç,” dedi, eliyle sağdaki kapıyı göstererek. Pervazıyla duvar arasına Bereket Duası sıkıştırılmış kapıdan geçerken burnuna patates kızartmasının kokusu geldi.

İki tekli koltuk, bir ikili, bir tane de üçlü koltuk televizyonu görecektir şekilde özenle yerleştirilmişti. Köşede normal zamanlarda dört, açılınca on iki kişiye kadar çıkabilen yemek masası vardı. Masanın hemen yanında ceviz ağacından yapılan büfede bayramlarda ve özel misafirlerde çıkarılan yemek takımları, kristal şarap bardakları, anneler gününde çocukların aldığı Arçelik mutfak robotu, hediye gelen ve geldiği gibi hediye gidecek olan borcamlar, tabaklar, çanaklar, bardaklar, küllükler, ne olduğunu çok anlaşılmayan porselen, mika süsler bulunuyordu. Koltukların ortasında dikdörtgen bir sehpa, sehpanın üzerinde spor sayfasından katlanmış gazete, kalın çerçeveli bir gözlük, kırmızı renkli cam kâse, kâsenin içerisinde plastik meyveler -portakal, muz, kenarı ısırılmış elma, birkaç tanesi koparılmış üzüm salkımı- hepsinin altında beyaz dantel bir örtü seriliydi. İki tekli koltuk arasındaki kalorifer peteğinin önündeki yer minderini aklına annesini getirdi.

“Nasıl geçti yolculuk?” dedi Nuran. “Rahat geldin mi?”

“İyi geçti,” dedi Rıfat, gözleri seneler sonra geldiği abisinin evinin içinde dolaşmaya devam ederken.

Çocuklar meraklı gözlerle ilk defa gördükleri amcalarına bakıyordu. İlk hamle ondan gelmeliydi. Sonra her şeyi sorabilirlerdi. Fakat bir türlü beklenen hamle gelmiyordu. Rıfat'ın evi tarayan bakışları Buse'yle Mert'te sonlanınca, Nuran çocuklarına gururla bakarak;

“Büyümüşler değil mi amcası?”

“Büyümüşler,” dedi Rıfat ilgisizce.

“Kaç sene oldu tabii,” dedi Nuran, “En son babam öldüğünde gelmiştin -babam dediği kayınpederiydi- Buse iki, Mert altı yaşındaydı.”

Yedi sene olmuş, dedi kendi kendine Nuran. Daha dün gibi hatırlıyordu her şeyi. Geçen yılları düşündü. Düğününü, Mert'in doğuşunu, Rıfat'ın çekip gitmesini, Arif'le kavgalarını, evdeki huzursuzlukları, çocukların büyümesini, yüzündeki kırışıklıkları, saçına düşen beyazları. Kasıkları ağrıdı. Yaşlanıyordu. Ölecekti.

“Annem nerede?” diye sordu Rıfat.

Rıfat'ın sorusuyla, unutkanlık koşarak Nuran'ın anılar odasına girdi, çabucak bütün çekmeceleri kapattı, kapıyı kilitleyip çıktı.

“Uyuyor,” dedi Nuran “Artık hep uyuyor Rıfat. Doktor, ilaçlar uyku yapar, uyandırmayın, ne zaman kalkarsa o zaman yemeğini verirsiniz dedi. Biz de uyandırmıyoruz hiç. Senin geleceğini duyunca çok sevindi. Öyle mutlu oldu ki. İstersen uyandırayım, sen geldin ya bir şey olmaz.”

Evlerine yatılı misafir gelen küçük çocuklara özgü sevinçle ayağa kalktı Nuran.

“Uyusun,” dedi Rıfat “Kaldırmayın.”

Nuran'ın sevinci kursağında kaldı. Geri yerine oturdu.

Zaten çocuklara hiç ilgi göstermemişti. Kaç gündür amcalarını bekliyorlardı. Bir kere bile gülmedi

çocuklara. Nasılsınız demedi. Hep böyle miydi?

Rıfat'a baktı. Rıfat'ın bakışları duvarda asılı duran dağ evi tablosundaki çitlere takılıp kalmıştı. Bir türlü çitleri aşip eve giremiyordu. Üzüldü.

Kolay değil tabii. Yazık. Ölü gibi bakıyor baksana. Neyse birkaç güne alışır.

“Ben yemeği hazırlayayım o zaman,” dedi. “Birazdan Arif de gelir.”

Ücreti asgari sevgi, mesleği ev hanımlığı olan her kadının iş yerine, mutfığa gitti.

Buse koltukta heykel gibi kıpırdamadan durmuş, gözlerini Rıfat'ın gözlerine dikmişti. Mert gazetede sporculara tükenmez kalemle bıyık, sakal yapıyordu. Rıfat sıkıldı. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü, tülü araladı. Buğulanmış cama işaret parmağıyla bir üçgen çizdi, eliyle boyadı. Dolunay onu görünce utangaç bir kız gibi bulutların arkasına kaçtı. Sokak lambasının ışığında lapa lapa yağan karı seyretti bir süre. Bir şeyler düşündü, bir şeylere karar verdi. Tülü çekti. Buse yerinden hiç kalkmamış, kendisine bakmaya devam ediyordu.

“Babaanneniz hangi odada yatıyor?”

Mert ergen atılganlığıyla cevap verdi “Arka odada, göstereyim mi?”

“Göster.”

Kapının kolunu yavaşça aşağıya indirdi, küçük adımlarla içeri girdi. Yatağı pencere kenarındaydı. Oda yün çorap, naftalin ve huzur kokuyordu. Başında kenarlarına iğne oyasıyla pembe, yeşil çiçeklerin işlendiği beyaz bir yemeni, üzerinde boğazına kadar çektiği mavi atlas yorgan vardı. Yüzüne nar tanelerinin pembeliği yayılmıştı. Ak saçları tülbendin altından alınına dökülmüştü. Hafif yan dönmüş, hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. En son üç sene önce görmüştü. Figen almıştı gardan, sürpriz yapmışlardı. Figen'i çok severdi. Vedat'ı da severdi. ‘Bu çocuk hep gülüyor Rıfat, beni de güldürüyor.’ Pikniğe gitmişlerdi göl kenarında. Annesiyle birlikte tekneye binip gölde dolaşmışlardı. Vedat ve Figen gülümseyerek kendilerine kıydan el sallamıştı.

“Annem nasıl?”

“İyi değil.”

“Gelecek misin?”

“Bilmiyorum.”

“Saçmalama Rıfat, ne yapacaksın orda tek başına. Hem evden de çıkmışsın.”

“Kim söyledi?”

“Kim söylediye söyledi. Gel buraya, küslüğü bırak. Yoksa ben gelicem seni almaya.”

“Annem çok mu kötü?”

“Kötü işte.”

“Geliyor musun, ben mi geleyim?”

“...”

“Rıfat orda mısın?”

“Geliyorum...”

Yuvasından düşen bir kırlangıç yavrusunu avuçlarının arasında tutup okşar gibi, parmaklarını annesinin yüzünde gezdirdi. Yumuşacıktı. Sıcaktı. Eğildi. Yanağını yanağına değdirdi. Nefesini içine çekti. Pembe yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Geldiği gibi sessizce çıktı odadan.

Arif'in alnı daha da açılmış, saçlarındaki beyazların sayısı bir hayli artmıştı. Göbeği artık kendisinden bir adım öndeydi. Göz kapaklarının altı ve gıdısı sarkmış, yüzündeki keskin sert çizgiler dağılmaya, yumuşamaya başlamıştı. Huysuzlaşmış, her şeye karışır olmuştu. Yaşlanıyordu. Git gide babasına benziyordu. Galiba insan bu hayatta en çok benzemek istemediklerine benziyor diye

düşündü Rıfat. Yemek boyunca asıl konu hariç her şeyden biraz konuştular. Annesinin rahatsızlığından, artık çok yapacak bir şey olmadığından, akrabalarından, Arif'in yeni aldığı arabadan, geçen yıl güvenlik görevlisi olarak işe soktuğu kuzenleri Şaban Murat'tan, bu sene kışın sert geçtiğinden, benzine gelen zamdan, seçimlerden, bölüme yeni gelen müdirenden, kendisine memur gibi davrandığından, oysaki senelerdir orda olduğundan, aslında kendisinin müdür olması gerektiğinden, bir gün dayanamayıp patlayacağından...

Masadan kalkarken "Oturma odasına geçelim," dedi Arif. Holde mutfakta çayı hazırlayan Nuran'a seslendi, "Çayları oturma odasında içeriz Nuran."

Karşılıklı yerleştirilmiş bordo renkli iki çekyattan sağdakine oturdu Rıfat. Arif karşısına oturmadan önce camı araladı. Gecenin soğuğu içeri sızmaya başlarken Nuran elinde tepsi, tepsinin üzerinde iki çay bir kül tablasıyla odaya girdi. Arif zigon sehpadan en küçüğünü alıp, çekyatların ortasına koydu. Nuran tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı.

"Çay bitince seslenirsiniz." Odadan çıktı. Halden anlıyordu. Merak etmiyordu. Nasıl olsa konuştuklarını yatmadan önce anlatacaktı Arif.

Birçok evli çift gibi Arif-Nuran çiftinin de karıkoca olduklarını hatırladıkları, sevgiyi paylaştıkları, sohbet ettikleri, çocukları ve kendileri için önemli kararlar aldıkları, tartıştıkları, barıştıkları, kur yaptıkları yegâne zaman dilimi uyumadan önce yatak odasında geçirdikleri on dakikaydı. Altınoluk'ta yazlık alan Sabahattin'lerin bir memur maaşıyla nasıl yazlık aldığı, daha geçen yıl İstanbul'a gelen Mehmet Alilerin bu kadar kısa zamanda nasıl evinin, arabasının olduğu, Nuran'ın büyük mutfak isteği, yazın tatile nereye gidecekleri, koltukların çok eskidiği ve artık değiştirmeleri gerektiği, Arif'in iş yerindeki yalakaları, mahallenin dedikoduları, karşı apartmana taşınan doktoru, Nuran'ın Mert'in odasında bulduğu porno dergileri, altınları bozdurup Buse adına bankaya yatırmayı, yazın çocukları alıp bir ay annelere gideyim diyorum Arif'i, siyatiğim çok azdı Nuran'ı ve daha birçok şeyi bu uyumadan önceki on dakikada konuşurlar, birçoğunu o gece sonuçlandırır diğerlerini de evlilikleri bitmesin diye diğer gecelere bırakırlardı.

Arif gömleğinin cebinden sigara paketini çıkarıp, içinden iki tane aldı, birini Rıfat'a uzattı. Ne zaman önemli bir şey konuşacak olsa sigarayla girerdi söze. Sigarasından bir nefes alıp, çayını karıştırırken sordu.

"O ne yapıyor?" O dediği eski karısıydı. Figen.

"İyi."

"Bitti mi şimdi her şey?" Bitti mi dediği boşanmasıydı.

"Bitti."

"O adam?"

O adam dediği karısının şimdiki sevgilisiydi. Vedat. Rıfat'ın on beş senelik arkadaşı.

"Birlikteler."

Arif daha soru sormadı. Birkaç dakika karşılıklı sustular. Rıfat'a kalsa sessizlik bütün seslerden iyiydi ama Arif daha fazla sabredemedi, senelerdir biriktirdiği bütün kızgınlığı, kırgınlığı ağzının içinde çoğalttı, tükürdü.

"Sana demiştim değil mi?" dedi, söyledikleri seneler sonra doğru çıkan ağabeylere mahsus sesiyle.

Arif konuşurken Rıfat, çay bardağında döne döne yüzen iki tane çay çöpünü seyrediyordu.

"O kız sana göre değil. Evlilik için erken. Tek başına başka bir şehirde yapamazsın diye. Ama sen bizi dinlemedin Rıfat. Çektin gittin. Ne için? O..."

Orospu diyecekti son anda tuttu kendini. Ne de olsa eski karısıydı.

"O, ahlaksız için!"

Madem gelmişti eve, tüm bunlara katlanacaktı. Biliyordu böyle olacağını. Çay çöpleri okyanusun

ortasında fırtınaya yakalanmış iki yelkenli gibi çaresizce çırpınıyorlardı suyun üzerinde.

“Peki o ne yaptı!? Arkadaşım dediğin...” Ona küfür edebilirdi.

“Orospu çocuğuyla seni aldattı!”

Cümlesinin bitmesiyle Arif kendisi aldatılmış gibi büyük bir öfke duydu Figen’e. Ağzının içi en acı küfürlerle doluydu ama Rıfat üzülür diye sadece, “Günah lan! Çok büyük günah!” diyebilirdi.

Rıfat’a baktı. Rıfat dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi ciddiyetle çay kaşığıyla bardaktaki çöpleri alıp, tabağın kenarına koyuyordu. Daha da öfkelenirdi.

Biz ne konuşuyoruz, bu ne yapıyor. Çocuk gibi çay çöpüyle oynuyor.

“Bizi dinleyip gitmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı Rıfat! Ne senelerce abinle, babanla küs kalacaktın, ne o ahlaksızla evlenecektin, ne de şimdi bu halde olacaktın! Böyle işsiz, güçsüz, evsiz, boşanmış!”

Rıfat çay bardağından gözlerini kaldırıp abisine baktı. Gözlerinde öfke olsa Arif aynı öfkeyle cevap verecekti. Hazırdı. Af dilese, abi bir yanlış yaptım dese, özür dilese, affedecekti. Yahut ona göre bir şey söyleyecekti. Ama bakışlarında hiçbir şey yoktu. Boş, anlamsız, insanın içinden geçip giden bakışlardı bunlar. Bu gözler karşısında Arif ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Rıfat sehpadaki paketten bir sigara aldı, yaktı. Acaba çok mu ileri gittim, diye düşündü Arif. Söylediklerine pişman oldu.

Ahh şu dili yok muydu? Aklından geçeni hemen söyleyiverirdi. Keşke öyle söylemeseydim. İlk günden kırdım kalbini. Üzüntüsü kendine yetiyor, bir de benim söylediklerime bak. Kolay mı, insanın karısının arkadaşıyla yatması? Nuran böyle bir şey yapsaydı. Kimle? Mesela Sait’le. Öldürürüm herhalde ikisini. Rıfat gibi sakın olamam. Bir tuhaf oldu. Çok zor. İçine atıyor zavallı. Tüm bunlar olurken bir gün bile aramamıştı. Kudret arayıp haber vermese arayacağı da yoktu. Hep böyleydi zaten. Başına ne gelirse gelsin asla söylemezdi. Kendisini suçladı. Sen evden kov, senelerce ilgilenme, arama, sorma.

Daha fazla konuşup üzmemek istemedi. Konuyu beceriksizce kapattı.

“Neyse, her şey geride kaldı,” dedi. “Buradasın artık. Bundan sonra hep birlikteyiz.”

Yanına gelip oturdu. Elini omzuma attı, hafifçe sıktı. “Sıkma canını, her şeyi halledeceğiz.”

Rıfat Arif’e baktı, “Annem uyuyor mu hala?”

Arif Rıfat’ın birdenbire konuyu değiştirmesine şaşırırdı.

“Uyanmamıştır,” dedi, “Uyanmış olsa Nuran söylerdi. Ben bir bakayım yine de.”

Ayağa kalktı, odadan çıkarken bavulunun üzerindeki kitabı gördü. Kitabı aldı, kapağını inceledi, arkasını çevirdi, arka kapağındaki yazıyı okudu, yarısında sıkıldı, bıraktı.

“Güzel mi?”

“Güzel,” dedi Rıfat.

“Ben de akşamları, yatmadan önce okuyorum bazen,” dedi, sonra gülümseyerek ekledi “ama çok yorgun oluyorum, birinci sayfada uyuyorum.”

Rıfat gülümsemesine ve söylediklerine bir karşılık vermedi. Anlıyorum der gibi başını salladı.

Yatak odasında pijamalarını giyerken Rıfat’ın hiç iyi olmadığını söyledi Nuran’a Arif. Çok konuşmadığını, zaten eskiden de çok konuşmadığını ama şimdi daha az konuştuğunu, her şeyi içine attığını, çayın çöpüyle orayla buraya ilgilendiğini, karısından ve Vedat’tan çok bahsetmediğini, bu çocuğun en kısa zamanda bir işe girip meşguliyet kazanması gerektiğini, yoksa durumunun kötü olacağını, yaşının daha genç olduğunu, biraz düzeldikten sonra doğru düzgün bir kız bulup evlendirmeleri gerektiğini söyledi.

Nuran tuvalet masasında Ahu ile Şaziment’in anlata anlata bitiremedikleri, kırıksıklıkları yok eden yüz kremini sürerken; eve girdiğinde zaten bir garip görüldüğünü, çocuklarla ilgilenmediğini,

durumun ciddiyetini anladığını, kısa zaman sonra alışacağını, zor günler geçirdiğini, yarın gün'ü olduğunu, sabah giderken yüz lira bırakmasını, yılbaşı alışverişine çıkacağını, hindi alacağını söyledi.

Yatağa yatıp uyku maratonunun son yüz metresine girerlerken Arif, yarın yakın arkadaşı insan kaynakları müdürü Aziz'le konuşup Rıfat'a şirkette bir iş ayarlamayı, İnci Hanım'ın bu sefer ağzının payını vereceğini, Kadir'le Haluk'un arabasına nasıl kıskançlıkla baktığını, yarın bir nazar boncuğu alıp takayımı, stajyer kızın diri kalçalarını, evli olduğunu düşündü.

Nuran ise, yarın Rıfat evde kalırsa güne gidebileceğini, günün sonunda ne kadar para alacağını, günden gelecek parayla salondaki koltukları değiştirmenin iyi olacağını, Fevzi'nin düğününde Sabite'nin giydiği tuvaleti, yarın ütü yapması gerektiğini, Rıfat burada olduğuna göre yazın annesini evde bırakıp tatile gidebileceklerini, beş yıldır tatile gitmediğini, bir aydır hiçbir yere gitmediğini, beş gündür evden hiç çıkmadığını düşündü. Bitiş çizgisini geçtiklerinde uykunun dayanılmaz hafifliği ikisini de aynı anda karşıladı.

* * *

Ter içinde uyandı Rıfat. Saate baktı. On biri on geçiyordu. Yolculuk ve gece gördüğü kâbuslar çok yormuş olmalıydı. Salondaki televizyonun sesi odaya kadar geliyordu.

Bütün gözler benim üzerimde / Kızıyorum ama ah ne çare / Tek zorum senin şu annenle / Balsa boğacak beni o saatte...

“Buse, kısar mısın televizyonun sesini! Amcan uyanacak!”

Ben çılgınım ben deliyim / Ben tufanım sel gibiyim / Bende bu karizma varken / Annen kime verecek seni...

“Buseeee! Kime diyorum? Amcanı uyandıracaksın!”

“Bana ne, uyanırsa uyansın.”

Ona buna çok fazla bakarsan / Ola ki sen beni aldatırsan / Benden başkasına varırsan / Bak çakarsam oturturum...

“Ellerim yağlı! Gelmeyeyim oraya!”

“Geeeeee!”

O eline yüzüğü sen takarsan / Ansızın yoluma da çıkarsan / Benden başkasına varırsan / Bak çakarsam oturturum...

Mutfağın kapısından çocuklara sandviç hazırlayan Nuran'a baktı,

“Günaydın.”

“Günaydın,” dedi Nuran mahcuplukla, “uyandırdık seni de. O kadar söyledim açmayın şunun sesini diye.”

“Uyanmıştım zaten.”

Uyandığından beri aklına takılan soruyu sordu,

“Annem uyanmadı mı hala?”

“Sabaha karşı uyandı,” dedi Nuran. “Seni sordu, geldi dedim. Çok sevindi kadıncağz. Sen uyanırsın diye bekledi dokuza kadar. Kıyamadı bir türlü seni uyandırmaya. Bir ara odana girdi sen uyurken. Biraz kaldı çıktı. Ben yatıyorum dedi. İlaçları çok uyku yapıyor, dayanamıyor.”

Gülümseyerek, “Aynı evdesiniz, bir türlü görüşemediniz siz de.”

Rıfat ‘Haklısın’ der gibi baktı, salona geçti.

Buse ve Mert kahvaltı ediyordu. Rıfat girince televizyonun sesini kıstılar. “Günaydın,” dedi Rıfat ikisine de.

Buse sevgilisiyle ilk tartışmasında hemen küsen liseli kızlar gibi başını havalı bir şekilde ters

tarafa çevirdi. Mert ağzındaki lokmayı alalecele yuttu. “Günaydın Amca.”

Gözü televizyona takıldı Rıfat’ın. Bir şeyler geldi aklına. Televizyonun karşısındaki koltuğa oturdu. Programı seyretmeye başladı.

Ekranında orta yaşlı, başörtülü bir kadın durmadan ağlıyordu. Seyirciler de ağlıyordu. Alt yazıda “Ayşe Hanım’ın oğlu sakat mı kalacak?” deniyordu. Telefonla özel bir hastanenin başhekimi bağlandı, “Biz oğlunun tüm tedavisini üstleniyoruz, yarın hastaneye gelin.”

Sunucu kadın elini beline koyup, “Bravo be!” sonra ağlayan kadına dönüp, “Gördün mü kıı!” dedi. “Kurtaracağız senin oğlanı, sakat kalmayacak.”

Kadın elindeki mendille gözyaşlarını sildi. Gülümsedi. Sunucu kadın üzerinde parlak kumaşlı bir badi olan adı Çılgın’la başlayan konuğuna döndü; “Hadi kalk bir şarkı söyle, kutlayalım bunu.”

Çılgın elinde mikrofon, dövüşür gibi dans etmeye başladı. Öndeki seyircilerden iki genç kız da piste fırlayıp dövüşe katıldı. Seyirciler, sunucu kadın, biraz önce ağlayan kadın hepsi elleriyle tempo tutuyorlardı.

“Hava açmış,” dedi Nuran.

Nuran’ın sesi, Rıfat’ı o an televizyonun karşısında nereye gittiyse aynı hızla geri salona getirdi.

“Efendim?”

“Hava açmış. Dün kapalıydı ya, bugün güneşli,” dedi Nuran. Salondaki masanın üzerinde çocukların çantasına sandviçlerini yerleştiriyordu.

Rıfat başını arkasındaki pencereye çevirip gökyüzüne baktı. Güneş, beyaz bulutların arasında, bir kâse unun üzerine kırılan yumurta sarısı gibi sevinçle parlıyordu. Nuran’a döndü. Onaylar gibi başını salladı.

Çocuklar okula gitmiş, Rıfat tekli koltukta oturmuş gazetenin başlıklarına göz atıyordu. Evin telefonu çaldı. Nuran sabunlu ellerini önlüğüne silip telefonu açtı. Arayan Arif’ti.

“Burada,” dedi. “Rıfat, Arif seni istiyor.”

Kalktı. Nuran’dan ahizeyi aldı.

“Efendim.”

“Nasılsın Rıfat?”

“İyiyim.”

“İyi uyudun mu?”

“Uyudum.”

“Ne yapacaksın bugün?”

“Dışarı çıkarım birazdan.”

“Ne yapacaksın dışarıda?”

“Dolaşacağım.”

“Sami’yi arasana, onunla buluş.”

Cevap vermedi.

“Ben yedi gibi gelirim.”

Yine cevap vermedi.

“Orda mısın Rıfat?”

“Buradayım.”

“İstedğin bir şey var mı akşama?”

“Yok.”

“Tamam, akşama görüşürüz.”

Telefonu Nuran’a uzattı. Nuran Arif’le konuşurken içeriye, annesinin odasına gitti. Kapıyı yavaşça araladı baktı, uyuyordu. Kapattı. Oturma odasından kitabını aldı. Paltosunu giydi.

“Ben çıkıyorum, akşama gelirim.”

“Peki,” dedi Nuran canının sıkıldığını belli etmemeye çalışarak. Yine gün’e gidemeyecekti.

Gökyüzü güneşli, hava soğuktu. Sokağın en sonunda bulunan apartmandan, ısınmak için caddeye doğru çabuk adımlarla yürümeye başladı. Sokağın caddeyle birleştiği köşeden geçerken, çöp tenekelerinin kenarlarına bırakılan poşetleri karıştıran üç köpek kendisine ters ters baktı. Kafasını çevirdi. Köpeklerden korkardı.

Esnaf, dükkânlarının önündeki karı küremiş, cadde boyunca aralıklarla kar öbekleri oluşturmuştu. Çatı kenarlarındaki buz sarkıtları güneşi görünce erimeye başlamıştı. Soğuk buz damlaları aniden yoldan geçenlerin başına, burnuna, ensesine düşüyor insanlar kafalarını kaldırıp yukarıya bakıyor, ucu sivri buz sarkıtlarını görünce altından hızla uzaklaşıyorlardı. Buz tutmuş yollar her ne kadar yürümeyi zorlaştırırsa da cadde oldukça kalabalıktı. Kaldırımlar güneşli havanın da etkisiyle yılbaşı alışverişine çıkmış insanlardan geçilmiyordu. O an caddedeki esnaflara bir mikrofon uzatılsa, esnaf “Bu kalabalığın bakıp da almayan, boş bir kalabalık olduğunu”; vatandaşlara uzatılsa, vatandaş “Her şeyin ateş pahası olduğunu, yeni yılın kendilerine değil zenginlere hoş geldiğini” söyleyecekti. Ama mikrofon yoktu ve herkes halinden çok memnundu.

Dükkânların camekânlarının hemen hemen hepsi, Çin malı ucuz kar spreyiyle yazılmış HOŞ GELDİN YENİ YIL, YENİ YILINIZ KUTLU OLSUN, YILBAŞI HİNDİSİ BULUNUR yazıları ile doluydu. Bir tuhafiyecinin kapısında sarı kartonda “Tombala, Kaynana Dili, Maytap Bulunur” yazıyordu. Kapısının önünde sıra sıra dizili olan çelenklerden yeni açıldığı anlaşılan marketin önünde Noel Baba kostümlü bir genç, “Hohohoo!, Hohohooo!” kahkahalarıyla yoldan geçenlere marketin broşürünü ve balon dağıtıyordu. Siyah takım elbiseli bir adam -marketin sahibi ya da sahibi gibi bir şeyi olmalıydı- Noel Baba’nın yanına gelerek “Lan oğlum, bırak hohoyu. Direk gibi durma. Dolaş biraz!” deyince, çocuk tiyatrosunda çalışan, boş zamanlarında Noel Baba, palyaço kılığına girerek ekstra para kazanan genç çocuk bozuldu. Bu takım elbiseliler sanattan hiç anlamıyordu.

Caddenin karşısında Her Şey Bir Milyon’cu tarzında bir mağazanın kapısında saçları jöleli, siyah deri montlu, kot pantolonlu, beyaz Convers ayakkabılı genç bir tezgâhtar gür sesiyle bağıırıyordu: “Yeni yıla şanslı girin! Gel abla gel! Bir kırmızı külot alana bir tane bedava!”

Yılbaşı sabahı elti, görünce, teyzekızı, amcakızı, kız kardeş işte o gün kim varsa hep birlikte, bütün gün bin bir zahmetle hazırladıkları zeytinyağlı dolma, yaprak sarma, Rus salatası, barbunya pilaki, şehriyeli pilav, fırında tavuk, sosis ve bilumum çerezi masaya yerleştirdikten sonra kocaları, kardeşleri, kayınları, amcaoğulları işte o gün erkeklerden kim varsa, onların elindeki rakı bardaklarına, senede bir defa büfeden çıkarttıkları beyaz şarap dolu kadehleri tokuşturup, dudaklarını büzerek “Aslında ara ara içmek lazım, doktorlar diyor ki, günde bir bardak şarap kalbe iyi geliyormuş” diyecek olan kadınlar ve evden çıkmadan önce maşaladıkları saçlarıyla süzülen ev kızları sepetin başında canhıraş bir şekilde kırmızı külot seçiyordu. Bazı ev kızları saçlarını boyunlarının yanından göğüslerinin üzerine düşürüp, parmaklarını saçlarının ucuna dolayıp oynarken tezgâhtar çocuğa kaçamak bakışlar gönderiyordu.

Kömürde pişen kestane kokusu geldi ilkin burnuna. Sonra bir seyyar milli piyangocu bağırarak geçti yanından. “Son bir gün! Büyük ikramiye yirmi beş milyon! Son bir gün!” Küçük bir çocuk annesinin elini bırakıp Noel Baba’ya doğru koştu. Genç bir kadının ayağı kaydı yere düştü. Kendisini bir mağazanın vitrininde gördü. Saçları ve sakalı uzamıştı. Berbere gitmeli diye düşündü. İlerde caddenin karşısında italik yazıyla KUAFÖR GÖKHAN yazan tabelaya doğru yürürken keskin bir fren sesi, hemen arkasından tok bir çarpma sesi duydu. Bir anda berber, çırak, boynundaki havluyla müşteri ve diğer esnaflar, sanki bu kazayı bekliyormuş gibi aynı anda dışarı çıktı. Kazanın gerçekleştiği yerin yakınında bulunan birkaç şanslı erkek ise çoktan kazanın başında yerlerini almıştı.

Şimdi girerse, makası gibi çenesi de durmadan işleyen berberin araba eksperisi olarak bitip tükenmeyen anılarını anlatacağı aklına geldi. İçi sıkıldı. Gitmekten vazgeçti. Dönüşte giderim dedi kendi kendine. Sahile inen ara sokaklardan birisine saptı.

Deniz duru ve sakindi. Birkaç balıkçı teknesi parlak mavi sayfada yatay b harfi gibi duruyor, bir vapur arkasında beyaz köpükler bırakarak denizi yara yara ilerliyor, martılar yol boyunca vapura refakat ediyordu. Sahil yolunda okuldan kaçan kızlı erkekli liseli bir grup gülererek birbirleriyle şakalaşıp dolaşüyor, iki balıketli kadın tempolu bir şekilde yürüyor, kayalıklarda üç orta yaşlı erkek, ayakta durmuş önemli bir konu hakkında yüksek sesle tartışarak bira içiyordu. Daha kuytu bir kayanın üzerinde türbanlı bir kızla, bir erkek birbirlerine sokulmuşlar, iri iri öpüşüyordu. Türbanlı kızla bir an göz göze geldiler. İkisi de aynı anda gözlerini kaçırdı.

İleride dört bir tarafı şeffaf naylonla kapatılmış olan çay bahçesine oturdu. Açık bir çay söyledi. Paltosunun cebinden kitabını çıkardı.

Uzun bir vakit sonra “İyi günler” dedi bayat ekmek gibi bir ses. Yetmiş yaşlarında, kravatlı, kahverengi paltolu, yüzündeki ben sayısı kıl sayısından fazla yaşlı bir adam davetsizce yanındaki sandalyeye oturdu.

“Bravo çocuğum.”

Neye bravo der gibi yaşlı adamın çukura kaçmış gözlerine baktı Rıfat.

“Deminden beri seni seyrediyorum, hiç kafanı kaldırmadan kitabını okuyorsun. Çok merak ettim, ne okuyorsunuz acaba?”

Kitabın kapağını gösterdi.

Evde yemek hazırlanana kadar biraz zaman geçirmek isteyen yaşlı adam “Maşallah,” dedi. Bir şeyler daha söyleyecekti ama Rıfat ayağa kalkıp, masaya birkaç bozukluk bıraktı, yaşlı adamın yanından çabuk adımlarla uzaklaştı.

Karanlığın çökmesiyle hava daha da soğumuştü. Gündüz kapısından döndüğü berbere girdi. Yaklaşık bir saat sonra çıktığında Kuaför Gökhan, arkasından izin günleri sabahtan akşama kadar dükkânda oturup çene çaldığı arkadaşına “Kafası dumanlı lan bunun!” deyip güldü. Berberin üç dükkân ilerisindeki pastanenin yanından geçerken, camında Hakiki Ev Baklavası yazısını görünce içeri girdi. Baklava tezgâhının arkasında kayalıklarda sevgilisiyle öpüşen türbanlı kızla tekrar göz göze geldi. Kızın türbandan dışarı taşan fındık yanakları kızardı. Kasadaki badem bıyıklı yaşlı adam “Kızım, beyefendiyle ilgilensene,” diye seslendi. Türbanlı kız “Tamam baba,” deyip, gözlerini Rıfat’ın gözlerine değdirmemeye çalışarak “Buyrun,” dedi. “Ne istemiştiniz?”

Rıfat eliyle tezgâhtaki fıstıklı baklavayı gösterdi. “İki kilo.”

Fırından çıktığında sahildeki öpüşme görüntüsü zihnine düştü. Görüntüyü çabucak sildi. Sokağın başına geldiğinde gündüz kendisine ters ters bakan üç köpeğin yine çöp tenekelerinin yanında olduğunu gördü. Karşı kaldırıma geçti.

Eve geldiğinde Arif’i salonda küçük bir kıvılcımın tutuşturacağı bakışlarla, anlamsız bir şekilde televizyon seyredirken buldu. Şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. Besbelli, canı bir şeye sıkılmıştı. Sesi Rıfat’a “Hoş geldin,” derken, bakışları “Nerde kaldın, kaç saattir seni bekliyorum” diyordu.

“Hoş bulduk.”

Nuran mutfaktan çıkıp salona geldi; “Aç mısın Rıfat?”

Rıfat daha ağzını açmadan, Nuran’ın sorusunu bir çocuğu azarlar gibi Arif cevapladı; “Tabii aç, dışarıdan geldi, böyle saçma soru mu olur?”

Nuran incinmiş gözlerle Arif’e baktı. Sesini yuttu. Gözleri doldu. Rıfat abisine ters ters bakıp, sonra Nuran’a döndü. “Aç değilim, dışarıda yedim.”

O sırada Buse koşarak salona girdi, bağırarak “Anne, şu Mert’e bir şey söyle!”

“Buse şımarma, git içeri!”

Buse babasının sesiyle irkildi, korku dolu gözlerle annesine baktı. Nuran Buse’nin elinden tutup birlikte salondan çıktılar. Arif ayağa kalktı, salonun kapısını kapattı -konuşulanları Nuran duymasın istiyordu- bir sigara yaktı, kemirir gibi içmeye başladı. Sol eliyle sol şakağını ovdu.

“O kadını öldüreceğim Rıfat!”

Öfkeliydi. Burun delikleri şişip şişip iniyordu. Rıfat sustu. Dinledi.

Zaten geldiğinden beri kendisine ters gidiyormuş. Onun müdür olması gerekirken bu karıyı müdür yapmış yavşak genel müdür. Kendisinin iki katı para alıyormuş orospu! Durmadan yok şu niye böyle oldu, bu niye böyle oldu, o niye gitmedi diye laf söylüyormuş. Kadın olmasa şimdiye kadar cevabını verirmiş ama kadın olduğuna dua etsinmiş. Ama bugün artık yetermiş. Gözünün içine baka baka herkesin içinde Arif Bey şehir dışındaki bayi toplantısına sizin gitmenizi uygun gördüm demiş. O an kan beynine sıçramış. Ulan kaltak! Ulan orospu! Sen kimsin ki beni uygun göreceksin. Bayi toplantısı dediğin şeyin hiçbir önemli tarafı yokmuş. Fakat sürtük herkesin içinde böyle dememiş mi? Ana avrat küfür edecekmış son anda tutmuş kendini. İşini de seni de. Erkenden çıkıp gelmiş eve. Bir aydır böyleymiş. Yeter artıkmış. Yarın istifayı veriyormuş. Müdürle konuşacaktı. Ya o! Ya benmiş!

Rıfat duvardaki dağ evi tablosuna baktı. Dün çite takılıp kalan bakışlarını alıp biraz olsun sakinleşen abisine çevirdi.

Arif sözünü bitirip, kendisine bir şey söylemesi için baktığında, ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Arif sabırsızdı.

Ne biçim kardeşti bu. Niye kendine hak vermiyordu. Eskiden de bu böyleydi.

“Eee ne diyorsun şimdi buna?”

Rıfat bir şey söylemesi gerektiğinin farkındaydı. Açıkça desteğini istiyordu. Söylemese Arif peşini bırakmayacaktı.

“İnci Hanım’ı Nuran’dan daha mı çok seviyorsun?” dedi olanca sakinliğiyle.

Arif sinirlendi. “Ne saçmalıyorsun Rıfat?”

Rıfat aynı soruyu biraz değiştirerek yine sordu. “İnci Hanım senin için Nuran’dan daha mı önemli?”

Arif soruda kötü bir niyet aramıyordu ama alt metni bir türlü çözemiyordu. Asıl buna sinirleniyordu. “Hayır tabii ki!.. Peki, ne demek şimdi bu!?”

Rıfat bu tür bir sorundan ve bu kadar çok konuşmaktan yorulmuş olacak ki son cümlede her şeyi söyledi, sonra arka odaya annesine bakmaya gitti.

“Sevmediğin insanlar için sevdiğin insanları incitme abi.”

Eğer o an zil çalmasa, Fazıl, Ayten, kızları Pınar ve kocası Ersun gelmese Arif’in pencerenin önünde sigara üstüne sigara yaktığı sessizlik ne kadar sonra bozulurdu bilinmez ama hızla uzaklaştıran şey Nuran’ın kapıyı açıp “Fazıl Eniştelere geldi,” demesi, Arif’in “Nerden çıktı şimdi bunlar,” diyerek söylenmesi oldu.

Rıfat’ın geldiğini duyduk. Bir uğrayıp hoş geldiniz diyelim dedik. Ersun’un yeni arabasıyla geldik. Hadi hayırlı olsun. Arif senin araba da hayırlı olsun. Sağ ol, Fazıl Enişte. Daha evin taksitlerini ödüyorlardı ama Pınar hamile kalınca artık bir araba alalım baba, demişti Ersun. Yarısını ben koydum, yarısını da Ersun kredi çekip koydu. Eee nasılsın Rıfat. İyiyim. Nasılsın Rıfat. İyiyim. Nasılsın Rıfat. İyiyim. Nasılsın Rıfat Abi. Eskiden küçücük bir kızdı. Şimdi hamile bir kadın. İyiyim. Anne nasıl? Bildiğiniz gibi. Çok uyuyor. Sağlığı yerinde olsun da uyusun. Hiç değişmemişsin Rıfat Abi. Sen çok değişmişsin. Eee Ersun sen neler yapıyorsun. İş güç işte Arif abi. Telaşlıyız bu ara. Ağzı kulaklarında Ersun’un. Karısının üzerine titriyor. Duyduk Rıfat, çok üzüldük. Allahtan Arif

vardı. Onun yerine her soruya cevap veriyordu. Kader kısmet işte Fazıl Enişte. Demek ki böylesi hayırlısıymış. Ne yapmayı düşünüyorsun peki. Yarın bizim şirkette bir görüşme ayarladım Rıfat'a. İnşallah bizim orda işe başlayacak. Rıfat abisine baktı. Arif bakışlarını kaçırdı. Maşallah. Bizim Arif de kaç kişiyi işe soktu Ayten. Çok kıymet bilir, akrabalarını kardeşini korur, kollar. Ne demek Fazıl Enişte. Çaylar, pastalar çörekler, meyveler, kalkmayın bir sütlü nescafe içelimler. Yok yok artık geç oldu. Bir gün bize de gelin mutlaka Rıfat.

Yatmadan önce son bir kez daha annesine baktı, uyuyordu.

“Sen gittikten biraz sonra uyandı,” dedi Nuran alçak sesle. “Bir şeyler yedi, seni bekledi, koltukta uyuyakaldı. Mert'le taşıyıp yatağına yatırdık.”

Rıfat kapının önündeki fısıltı tonunu hiç bozmayarak, “Annem gece uyanınca beni mutlaka uyandırır mısın?” dedi.

Odasına girdi. Soyundu. Pijamalarını giydi. Kitabını aldı, yatağa uzandı. Kapı çalındı. Arif'ti. Kitabı kapattı.

“Sana söyleyecektim, fırsat olmadı,” dedi Arif. “Sadece bir görüşme.”

Biliyordu. Gelmeyebilirdi. Sevmezdi böyle resmi, kravatlı işleri. “Masa başı bir iş. Beşte işin biter. İki üniversite bitirmiş adamsın. Rahat edersin...”

Arif daha da konuşup ikna etmeye çalışacaktı ama Rıfat “Yarın geleceğim,” deyince sustu. Sevindi. Kardeşiydi onun. Kendisi gibi değildi. Çok okurdu, çok düşünürdü. Yüzünde bazen insanın bir kardeşinin olduğuna sevindiği o mutluluk vardır ya, işte öyle bir mutluluk belirdi. “Söylediklerin doğrudur Rıfat,” derken gözlerinin içi gülüyordu.

“İyi geceler kardeşim.”

“İyi geceler.”

Küçük adımlarla çocukların odasına girdi. İkisi de uyuyordu. Buse'nin üstü açılmıştı. Örttü. Yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Mert'e baktı. Büyüyordu. Gururlandı. Saçlarına okşadı. Birkaç dakika mutlulukla çocuklarını seyretti. Birçok baba gibi Arif de çocuklarını geceleri seyrederdi.

Nuran'dan özür diledi yatak odasında.

“Özür dilerim Nuran. Bir daha böyle bir şey olmayacak.”

Sesi gibi bakışları da yumuşamıştı. Nuran şaşırды. Şimdiye kadar hiç özür dilememişti. Rıfat'ın burada olduğuna sevindi. Arif değişiyordu. Evin havası değişiyordu. Kışın biteceğini, baharın ardından yazın geleceğini, tatile gideceklerini düşündü. Yatmadan önce, bir de bizi aptal zannediyorlar aklı sıra deyip Fazıl Eniştelere, güya biz bilmiyoruz, aldığı rüşvetin haddi hesabı yok deyip Ersun'dan, karnı sivrilemiş kesin erkek olacak deyip Pınar'dan, Rıfat'ın yarın görüşmeye gelecek olmasından, yavaş yavaş toparlıyordan, eve gelirken baklava aldığından, çok düşünceli olduğundan, gün'ün Sema'ya çıktığından, Nuran'ın hâlâ taş gibi olan memelerinden, Arif'in yaşlandıkça daha da yakışıklı olduğundan konuştular. Dört aydır sevişmiyorlardı. Sessizce seviştiler.

* * *

Elektrik sobasının yanında, döner sandalyede oturmuş, siyah pilot kalemin başını kemirirken, gözleri önündeki bulmacaya dalıp gitmişti. Yukarıdan aşağıya yahut soldan sağa bir sorunun attığı çengel aklının ucuna takılıp kalmış olmalıydı. Üzerindeki polis üniformasına benzer mavi gömlek Murat'ı olduğundan daha yakışıklı gösteriyordu. İki kere camı tıklattı. Murat irkildi. Ağzındaki kalemi çıkardı. Baktı. Gözlerini kıstı. Tanıdı. Gülümsedi. Otuz iki diş aynı anda pembe diş etleriyle birlikte ortaya çıktı. Boşu boşuna Şaban lakabını almamıştı. Biraz daha öyle kalsa bütün dünya ağzının içine girip yok olacaktı sanki. İçten, yayılcı bir gülüşü vardı. Kapıyı açtı.

“Az daha tanıyamayacaktım Rıfat abi.”

Rıfat'ı elektrik sobasının yanındaki sandalyeye bin bir ricayla oturtur oturtmaz, masanın altında duran Ketilde su kaynatıp iki tane poşet çay hazırladı. Karşılıklı çaylarını içerken, Murat, Arif Abi'nin geçen hafta kendisinin İstanbul'a geleceğini söyleyince çok sevindiğini, hele bugün sabah iş görüşmesine geleceğini duyunca daha çok sevindiğini, boşandığını söyleyince çok üzüldüğünü, annesinin, babasının iyi ve selamları olduğunu söyledi.

Evlendiğini, bir çocuğu olduğunu, daha önce hastanede güvenlik görevlisi olduğunu, Allah razı olsun Arif Abinin bu işe soktuğunu, işinin iyi yerinin rahat olduğunu anlattı. Rıfat kalkarken, yoksul insanların küçük zenginliklerini paylaşma ısrarı Şaban Murat'ta da kendini gösterdi; bu akşam bize gidelim Rıfat Abi, birkaç gün de bizde kal, öyleyse başka akşam mutlaka bekliyoruz Rıfat Abi, o zaman işin bitince mutlaka uğra bir yemek yiyelim, zamanın varsa bir çay daha koyayım... Rıfat küçük kulübeden çıkarken son zamanlarda ilk defa kendini bu kadar iyi hissettiğini düşündü. Belli belirsiz gülümsedi.

Kapıda abartılı bir sevgiyle karşıladı Arif. Gülerek kucakladı. Sırtını sıvazladı. Geldiğine sevinmişti. İnsan kaynakları departmanına doğru çıkarken, Aziz'in şehir dışına çıktığını, görüşmeyi Özlem Hanım'ın yapacağını, Aziz'in Özlem Hanım'la konuştuğunu, görüşmenin formaliteden olduğunu, Aziz gelince bu işin biteceğini, inşallah her şeyin iyi olacağını söyledi. Bölümün kapısının önüne gelince Rıfat'a dönüp "Bugün sabah o işi hallettim," dedi. "Bir daha benimle uğraşamaz. Sen haklıydın Rıfat."

"Birazdan Özlem Hanım gelecek," dedi her halinden Özlem Hanım gibi olmak istediği anlaşılın sekreter.

"Bir şey alır mısınız?"

"Hayır," dedi Rıfat.

Sekreter kapıyı kapatıp çıktı. Odanın içerisi sıcak ve havasızdı. Karabiber gibi kokuyordu. Duvarlar somon rengiydi. Sağ duvarda elli çarpı yetmiş ebadında bir röprodüksiyon asılıydı. Ayağa kalktı, tablonun ismine baktı. Monet, Eğlence Tekneleri. Zaten bir iş yeri ne kadar sıkıcıysa tabloları da o kadar eğlenceli oluyordu.

Beklettikleri insanlar için masanın üzerinde "Yeni Petrol Su mu?", "Devlerin Arasında Bir Türk Şirketi", "Avrupa'nın En Güzel Otelleri" haber başlıkları olan birkaç sektör dergisi, sandalyesinin arkasındaki jaluzinin aralıklarında ise dilimlenmiş, kasvetli bir İstanbul vardı. Rıfat kapının yanındaki büyük saksıda bir metreye yakın boy atmış çiçeğin, böyle bir yerde nasıl büyüebildiğini düşünürken kapı açıldı. Özlem Hanım içeri girdi.

Yüzünde kapının arkasında alelacele yerleştirilmiş kendine güvenen bir gülümseme, elinde kırmızı bir dosya vardı. Siyah tayyörlü, Avon photoshop'lu, kestane rengi saçlarındaki kızıl röflelerden hafta sonunu kuaförde geçirdiği, yürüyüşünden şirketin verdiği Beden Dili Eğitimlerini başarıyla bitirdiği anlaşılın, otuzlu yaşlarında, kariyer sitelerinin sağ alt köşelerindeki "Başarı Hikayeleri" gibi bir kadındı Özlem Hanım.

Arkadaşlığı Merhaba Arkadaşlar, üzüntüsü Altı ay işsiz kaldım, umudu Truva-trans'la büyümek istiyorum, sevinci Teşekkürler Kariyer Sitesi gibiydi.

"Hoş geldiniz Rıfat Bey," deyip, karşısına oturduğunda Rıfat çoktan daralmaya başlamıştı. Yine de ağzından güçlkle bir "Hoş bulduk," çıkartabildi.

"Nasılsınız? Umarım çok bekletmedim sizi," dedi Özlem Hanım. Rıfat karşılık vermedi. Aklına Figen geldi. Figen de böyle giyinirdi işe giderken. İşten dönünce, dükkâna girer girmez, ceketini fırlatır, arkadaki odaya girip koltuğa yığılıverirdi.

"Çok yorgunum Rıfat, sana ne kadar özeniyorum bir bilsen."

Kitapların, romanların, şiirlerin arkasındaki oda. Aynı basık, sıcak oda. Ya da değil. Ne

demişlerdi. Seninle bir şey konuşacağız. İkiniz mi?

Özlem Hanım Rıfat'ın suskunluğunu Arif Bey'in kardeşi, Aziz Bey'in tanıdığı olduğuna ve ukalalığa yordu. İçten içe öfkeleni. Nefret ederdi torpilli insanlardan. Kendisi senelerce didinsin, koştursun, onca ağız kokusunu çeksin, buralara kadar gelsin... Şu karşısındaki salak herif abisi müdür yardımcısı diye işe girsin. Rıfat gözlerini senelerdir çözemediği bir problemin cevabını arar gibi Özlem Hanım'da, önündeki dosyada, duvarda, Eğlence Tekneleri'nde gezdirdi. Tekneye bindi. Annesi korkuyordu ama mutlu gözüküyordu. Sabah ne demişti Nuran. "Gece hiç uyanmadı Rıfat."

Figen ve Vedat kıyıda gülüşüyorlardı. Mutluydular.

"Akşama geldiğinde uyanmamış olursa, uyandırırız artık. İki gündür buradasın görüşemediniz bir türlü. Uyansın beş dakika, bir şey olmaz."

Özlem Hanım CV'ye bakıp, bir şeyler söyledi. "CV'nizde Uluslararası İlişkiler okuduğunuz, ardından İngiliz Dili ve Edebiyatı'nda yüksek lisans yaptığınız yazıyor."

"İyi misin Rıfat abi?" demişti Kudret o akşam. İyi miydi? "Hayatın bir yerinde bir hata var ama bir türlü bulamıyorum Kudret."

"Baobap Kitabevi'nin işletme müdürü olduğunuz yazıyor."

Arif sever bir şeyin müdürü olmayı. Onun için öyle yazmıştır. Sen söyledin değil mi Kudret? Çok sıkıştırdı abi. Bir de biliyorsun... Benim de elimden bir şey gelmiyor.

"Çeşitli sosyal sorumluluk projelerinde yer almışsınız."

Bize her şeyi yanlış öğretmişler Kudret. Bu dünyanın dörtte biri kara, dörtte üçü gözyaşıymış. İnsanlıktan ikmale kalmışız haberimiz yok.

"İnsan Kaynakları'nda deneyiminiz yok galiba?"

Ben sana burada kimin patron olduğunu göstereceğim edasıyla sormuştu bu soruyu Özlem Hanım. Yarın öbür gün iş buyurmaya başlamadan patronun kim olduğunu öğretmek lazımdı. Rıfat boğulacak gibi oldu. Karnından göğsüne bir sıkıntı yükseldi. Ayağa kalktı. Gözleri kapıdaydı. Bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyordu. Kapıya doğru yürüdü. Özlem Hanım telaşlandı.

"İyi misiniz Rıfat Bey?" Çok mu üzerine gittim yoksa. Anladı mı? Şikâyet ederse Aziz Bey'e. Ne yaparım?

"Lütfen Rıfat Bey, yanlış bir şey söylediysem özür dilerim."

Kapının önünde Rıfat'ın koluna yapıştı. "Özür dilerim Rıfat Bey, gerçekten özür dilerim."

Dokunsan ağlayacaktı Özlem Hanım. Rıfat Özlem Hanım'a şöyle bir baktı, kolunu sertçe çekerek Özlem Hanım'ın elinden kurtardı ve koşmaya başladı. Departmandan, binadan, siteden çıktı. Eğer nefesi yetseydi muhakkak İstanbul'dan da çıkardı ama nefesi ancak ilk gördüğü meyhanenin masasında son buldu. Kendine geldiğinde kanında hatırı sayılır oranda alkol, masada boş rakı bardağı, dibinde iki parmak rakı kalmış yetmişlik Yeni Rakı, bir dilim peynir ve söğüş vardı.

Yer yer sıvası dökülmüş duvarda siyah beyaz resimler asılıydı. Neresiydi burası? Ne önemi vardı. Kirişlerin köşelerinde örümcek ağları. Tavandan sarkan çıplak ampuller. Resimlerdeki adamların, kadınların ellerinde rakı bardakları. Şerefe. Havaya kaldırmışlar. Gülüyorlar. Mutlular. Gazeteden, dergilerden kesilmiş yazılar, şiirler. Saman kağıtlarının üzerinde mürekkepten harfler. Garsonu? Okuyamadı. Bir şey Garsonu. Harfler iç içe geçmiş, silinmişti. Şiiri okudu.

Demek ki ben mutsuzum

Tuhaf bir su içmişim de sanki içim görünüyor

Gözlerim buzdan

İçimde yaz kırıkları.

Garsonlardan birisi kesip asmış olmalı bu şiiri. Annen hep uyuyor Rıfat. Ne güzel. Uyandırmayın o zaman. Karşı masadan bir kadının kahkahası sigarasının dumanıyla birlikte kireç tavana yükseliyor.

Bir isteğiniz var mı efendim? Otur karşıma dolma parmaklı garson arkadaşı. Otur. Murat'ı da çağır. Güzel güler bizim Şaban Murat. Hepiniz gibi. Kudret de gelsin. Lise terktir ama hayatı iyi bilir. Bize bu masa yeter. Bir isteğiniz var mı efendim. Yok sağ ol. Bu kadın da durmadan gülüyor. Figen de böyle gülerdi meyhanelerde. Üçümüz birlikte giderdik. Figen'in kahkahaları masaların üzerindeki diğer kahkahalara karışıyor. Sigara dumanıyla birlikte tüm meyhaneyi dolaşmaya başlıyor. Görüyor Rıfat. Figen'in diğer erkeklere nasıl kur yaptığını görüyor. Nasıl süzüldüğünü, dolaştığını, sürtündüğünü, gelip başının üzerine konduğunu. Çoğaldığını. Kara bir bulut oldu şimdi de. Tek kişilik bir yağmur yağacak. Nemli toprak kokusuna karışıyor anason kokusu. Mısralar sisin ardında bir görülüp bir kayboluyor. Biz birbirimizi seviyoruz. Siz kim? Sen karım. Sen arkadaşım. Gerçekten seviyor musunuz? Âşık mısınız birbirinize? Eğer âşıksanız anlarım. Ama âşık değilseniz nasıl anlayayım. Kara bulut kara bir yılan oluyor, tavandan boynuna doğru uzanıyor, dolanıyor. Kulağına fısıldıyor. İkimiz birlikte söylememizin daha uygun olacağını düşündük. Hep seviyor muydunuz birbirinizi? Üniversitedeyken de mi? Biz geldikten bir sene sonra sen de geldin Vedat buraya. Sıkıldım dedin şehirden, ben de ortak olayım, birlikte çalışalım. Figen için mi gelmiştin? Hayalimiz için mi? Yoksa senin hayalin Figen miydi? Birlikte meyhaneye gittik, birlikte tatile gittik, birlikte yemekler yedik, birlikte mutlu olduk, birlikte üzüldük, birlikte yürüdük. Kara yılan yavaş yavaş boğazını sıkıyor Rıfat'ın. Siz her zaman birbirinizi sevdiniz mi? Meyhanede ben tuvalete gittiğimde neler konuşurdunuz? Sen Figen? Gecenin bir yarısı kalktığında, onun odasına mı gidiyordun? Ben şehir dışına çıkıp döndüğümde beni gördüğün için mi seviniyordun yoksa Vedat'la birlikte olabildiğin için mi? Arabanın arka koltuğunda otururken yan yana. Elleriniz birbirine değişiyor muydu? Kıyıda el sallarken. Bana mı gülüyordunuz? Keşke kıyıya hiç çıkmaysaydık anne. Zaten geldiğimiz yer burası değil mi. Geri dönerdik dünyanın rahmine. Neden daha önce söylemediniz? Anlardım ben. Ben karılarını otobüste cam kenarına oturtan adamlardan değilim ki. Anlardım. Aşk derdim, birbirlerine âşık olmuşlar derdim. Anlardım. Biz de birbirimize âşıktık. Âşık olduğumuz için gelmedik mi buralara. Kara yılan sıkıktık sıkıyor boğazını Rıfat'ın. Her soluk alışında biraz daha sıkıyor. Boğacak beni bu yılan! Lanet olası! İyi misiniz efendim? İyiyim, iyi. Biraz buz verir misin? Tabii efendim. Senin de başına böyle bir şey geldi mi meyhane garsonu? Geldiyse, sen ne yaptın? Bak şu adamlara ne kadar mutlular. Hayır, resimdeki adamlar. Hepimiz bir resim olmayacak mıyız sonunda.

Sonra bir iskemleye oturdum

Orda yüz binlerce cinayeti ben

Ve intiharı

Bir mutluluk gibi dışımda duydum.

Sen mi kesip astın bu şiiri dolma parmaklı garson? Şiir sever misin sen de? Hesabı mı istediniz efendim? Ahh dolma parmaklı garson, seni de kendilerine benzettiler değil mi? Anlamadım efendim?

Meyhaneden dışarı çıkıp, rüzgâr tükürüklü diliyle yüzünü ve ensesini yaladığında biraz olsun kendine geldi. Birinci sınıf defterindeki çizgiler gibi biçimsiz bir yağmur yağıyordu. Neredeydi. Burası neresiydi. Bilmiyordu. Köşedeki sokak lambası, pili bitmek üzere olan bir fener gibi cılız sarı bir ışık saçıyordu. Yürümek istiyordu. Durmadan yürümek. Acısının çoğulluğundan, yakıcılığından kurtulmak isteyen her insan gibi sadece yürümek. Yürümek acıya iyi geliyordu.

Köşelerinden şehrin bütün pisliğini taşıyan kaldırımlarda, rögar kapakları fırlamış, bodrum katları su basmış sokaklarda, gürültülü caddelerde, sessiz caddelerde, elektriği kesilmiş evlerin önünde, kimsesiz parklarda, büyük binaların arasında, dar sokakların ucunda yürüdü. Ne kadar hızlı yürürse rüzgârı o kadar sert hissediyor, her adımında rüzgârın anılarını göğsünden sıyrıp kopardığını, acılarını arkasında bıraktığını hissediyordu. İki saat sonra İstanbul'un bir köşesinde durduğunda

suratı, elleri soğuktan mosmor, paltosu, pantolonu, çorapları sıırıslıklam olmuştu. Ferahlamış, hafiflemiş, rakının ve acının sarhoşluğu yerini eve gitmesi gerektiğinin ayıklığına bırakmıştı. İlk gördüğü taksiyi durdurdu.

“İyi seneler abi,” dedi taksici para üstünü uzatırken. Cevap vermedi. Dış kapı açıktı. Otomatiğe bastı. Ağır ağır merdivenlerden çıktı. Birinci kat, ikinci kat, üçüncü kat... Son basamağı çıktığında kapının eşiğinde rastgele bırakılmış yirmi otuz çift kadın ve erkek ayakkabısını gördü. Otomatik söndü. Yakmadı. Kapı hafif aralıktı. Kapının aralığından sızan sarı yoğun ışıktaki toz zerrecikleri yüzüyordu. Evin içindeki insanların ağlama, öksürük, konuşma sesleri birbirine karışıp hızla kapıdan çıkıyor, apartmanın karanlık boşluğunda kayboluyordu. Kapıya doğru birkaç adım attı. Durdu. Kapının aralığından koridora uzanan sarı ışık siyah gür saçlarının ve paltosunun sol tarafına düştü.

“Kapı açık kalmış, birisi mi çıktı dışarı?” dedi ince bir kadın sesi.

“Ersun’lar geldi demin, açık unutmuştur çocuklar.”

Bu ağlamaklı ses Nuran’ın mıydı? Kapının önünde denizin dibine çöken bir kurşun gibi sessizce, kımıldamadan duruyordu. Elini uzatıp kapıyı ardına kadar açmak istiyor ama açamıyordu. Sanki annesi de kapının hemen arkasındaydı. O da kendisi gibi kapının diğer tarafında durmuş, ses çıkarmadan kendisinden gelecek sözü veya hareketi bekliyordu. Annesinin hırıltılı nefesini duyabiliyordu. Sıcak nefesi kapının aralığından çıkıp göğsüne doluyor, tüm vücudunu sarıyordu. Bir kez daha omuzlarının iki yanına düşmüş ellerini kaldırıp kapıyı ardına kadar açmak istedi. Yapamadı. Gücü tükenmişti. Biliyordu, annesi kapının ardında kendisini bekliyordu. Oradaydı. Kapıyı açsa kavuşacaktı. Ama bir türlü açamıyordu.

Annesinin soluk alışı git gide kendisinden uzaklaşmaya başladı. Bir süre sonra duyamaz oldu. Gözü ışık huzmesinde oynaşan toz zerreciklerine takıldı. İrice olanlardan birisinin peşine düştü. Onunla birlikte ışığın ve karanlığın içinde bata çıka yüzmeye başladı. Fırtınaya yakalanmış gibiydi. Midesi bulandı.

Çat!

Kapı kapandı. Her şey karardı. Kapı, annesi, kendisi, elleri, sesi. Bir adım geriye çekildi. Uzun bir süre olduğu yerde kıpırdamadan bekledi. Sonra koyu karanlığın içinde sağ eli ahşap tirabzanı sıkıca tuttu. Geldiği gibi ağır ağır merdivenlerden indi.

Sokağın caddeyle birleştiği köşeye gelince durdu. Köpekler çöp tenekelerinin altlarına girip büzülmüşlerdi. Ürkek bakışlarla Rıfat’a baktılar. Cadde ıslak, apartmanlar gürültülü, gökyüzü hırçındı. Bir taksi geçti süratle önünden. Uzaklardan bir siren sesi geceyi yırtıp yanına düştü. Arkasını döndü. Sokağın sonundaki apartmanın en üst katında ışıkları yanan abisinin evine baktı. Sonra sokak boyunca evlere baktı. Sonra caddedeki evlere. Bazılarının perdeleri açıktı. Karşıdaki apartmanın üçüncü katındaki evde insanlar büyük bir masa etrafında toplanmış yemek yiyorlardı. Hepsi birlikte televizyona bakıyorlar, gülüyorlar, konuşuyorlardı. Bir başka pencerede çocuklar camdan dışarıya bakıyorlardı. Camdaki kız çocuğuyla göz göze geldi. Kendisine dil çıkarttı kız. Bunu gören diğer çocuklar da dil çıkarttılar. Kafasını çevirdi. Başka bir pencerede genç bir adam ve genç bir kadın dans ediyordu. Mutluydular. Adam kadını dudaklarından öptü. Bir pencerede yaşlı adam kucağında bebekle odada geziniyordu. Ona bir şeyler söylüyordu. Yaşlı kadın elinde biberonla yanlarına geldi. Yan binadaki evde herkes ayağa kalkmış, oynuyordu. Koca göbekli bıyıklı adam elinde rakı bardağıyla oynuyordu. Alt kattaki çocuk elinde tombala kartıyla zıpladı. Herkes çocuğu alkışladı.

Yağmur hızlanmıştı. Cadde boyunca yürümeye başladı. Bildiği, hep gittiği, birisinin onu beklediği bir yere gider gibi kesin adımlarla yürüyordu. Yağmur olanca şiddetiyle yağmaya, gökyüzü evlerin çocuk odalarındaki ışıkların yanmasına sebep olan gürültüsüne devam ediyordu. Birkaç dakika

yürümüştü ki o bildik sıkıntı göğüs kafesinin ortasında tekrar belirdi. Yavaşladı. Sağ elini sol göğsünün üzerine getirdi. Nerden geldiğini anlamadığı bir toplu haykırma kulağında yankılandı.

“Oooooonn!”

Göğsündeki kor parçası bir kanser hücresi gibi çoğalarak tüm vücudunda hızla yayılmaya başladı. Paltosunun ön düğmelerini açtı.

“Dokuuuuuzz!”

Sağ elinin tersiyle boynuna dokundu. Sıcaktı. Varlığının kırmızı bir ateş içinde küçüldüğünü hissetti.

“Sekiiiiizz!”

Yağmur damlaları vücuduna değer değmez buharlaşıyor, ağzından gri duman olarak çıkıyordu.

“Yediiii!”

Yolun ortasında durdu. Etrafına bakındı. Birisinin gelmesini, bir ses duymayı, bir haber almayı bekliyor gibiydi.

“Altıııı!”

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Başını iyice geriye yasladı.

“Beeeşş!”

Ağzını açabildiği kadar açtı. Gözlerini kapattı.

“Döööörtt!”

İlk yağmur damlası diline çarpıp, ağzının içinde onlarca parçaya ayrılarak dağıldı.

“Üüüüçç!”

Diğer yağmur damlaları hızla dudaklarına, damağına, dişlerine, genzine düşmeye başladı.

“İkiiii!”

Soğuk bir kurşun gibi varlığına saplanan duru yağmur damlalarını hissetti.

“Biiiiir!”

Her bir damla aynada kayar gibi kendi yansımasıyla boğazından aşağıya doğru iniyor, damarlarından bütün vücuduna yayılıyor, içini temizliyordu.

Sen sevgiline ne verebilirsin sanki? Kalbini mi?

Pekala, ikincisine? Gene mi o? Üçüncü ve dördüncüye de mi o?

Atma be adaşım, kaç tane kalbin var senin?

Sabahattin Ali, Değirmen

MAVİ PELİKAN

”Numan!”

...

“Numan!”

...

Duymuyordu Numan. Dükkânı paspaslıyordu. Paspası çamur gibi olmuş suya batırıyor, çıkarıyor, gri ipliklerinden kirli suları akıta akıta mermer zemine vuruyor, sanki dükkânı değil tüm hayatını temizlemek ister gibi paspası sertçe öne, geriye, sağa, sola sürüklüyordu.

Esnaf dükkânlarında çalışan her eleman bilirdi aslında; paspas temizlikten çok bir esnaf geleneği olduğu için atılırdı. Paspasın asıl amacı tozu, kiri yok etmek değil tozlar uçuşup da müşterinin ağızına burnuna kaçmasın diye ıslatarak zemine yapıştırmaktı. Çünkü kovanın içindeki su hiç değiştirilmediği için bir süre sonra paspas dükkânın zeminini sadece ıslatıp parlatmaya yarardı.

Ama Numan bunları düşünmüyordu. Yedi senedir her sabah -araya giren on sekiz ay askerliği saymazsak- paspas atmıştı dükkâna. İlk gün Halil Bey, dükkânın kurallarını küçük kasabaların büyük adamlarına özgü o kaba, kibirli sesiyle hatırlatmıştı:

“Sabah yedide dükkânı açmış olacaksın!”

“Peki, Halil Bey.”

“Sepetleri, kartpostalları, mıknatıslı süsleri ve tezgâhı dışarı çıkaracaksın!”

“Peki, Halil Bey.”

“Sonra çayı koyacaksın!”

“Peki, Halil Bey.”

“Rafların, eşyaların, masanın tozunu alacaksın!”

“Peki, Halil Bey.”

“Anladın mı?”

“Anladım Halil Bey.”

O günden sonra her sabah denilenleri harfi harfine yerine getirmişti Numan. Halil Bey ne derse yapardı. Sorgulamazdı. Sorgulanmazdı. Halil Bey onun için kıdemli başçavuş gibi adamdı. Paspas at der atar, faturaları yatır der yatırır, garaja git malzemeleri al der gider alır, bizim eve git yengen bir şey verecek der eve gider, şu ayakkabıları bi boyasana Numancığım der boyar, şu pantolonu terziye götür der götürür, koş der koşar, dur der durur, bak hele bir der, bakardı. Numan için Halil Bey yalnızca patron değil, babası öldükten sonra onlara sahip çıkan, onu işe alan, düzenli SSK’sını yatıran -bu çok önemliydi- kendilerine büyük iyilikleri dokunmuş uzaktan akrabalarıydı da aynı zamanda.

Bazı geceler Halil Bey, özellikle turistlerin yoğun olduğu, iyi iş yapılan yaz gecelerinde, yandaki çay ocağından kendine acı bir Türk kahvesi, Numan’a da ajda bardağında oralet söyler, bir yandan kasadaki paraları sayarken, bir yandan da kısa zamanda iyi para kazanan her esnaf gibi hayat hakkında dersler verirdi. Bu dersler sırasında Numan, sözlüde 11111111’lerden öteye geçemeyen bir öğrenci gibi sıkıntıyla dakikalarca ayakta durur, oraletini küçük küçük yudumlarken yorgun gözlerle patronunu dinlerdi.

“Bak Numan! Kıymetini bil bu işin,” derdi Halil Bey. “Dışarıda onca işsiz var. Yakında kriz çıkacak diyorlar. Geçen krizde gördün değil mi? İnsanlar ne hale geldi. Herkes işçi çıkardı. Ama ben seni çıkardım mı?”

Numan daha ağzını açmadan cevabı kendisi verirdi; “Hayır!”

“Sağ olun Halil Bey,” derdi Numan.

“Birazcık maaşından kestik,” derdi Halil Bey de. “Önlemler, tedbirler almak zorundaydık.

Koskoca Koç, Sabancı bile adam çıkardı, biliyorsun.”

“Biliyorum Halil Bey.”

“O günleri daha fazla çalışarak, daha az maaşla hep birlikte atlattık. Ama sigortan düzenli yattı. Bir ay bile aksatmadım o krizde. SSK çok önemli biliyorsun. Bunun hastalığı var, ameliyatı var.”

“Bilmez miyim,” derdi Numan. “Çok sağ olun.” SSK primini maaşından kesmişti kriz döneminde. Ama olsundu. SSK çok önemliydi.

“Sonra bu fedakârlığımı karşılıksız bırakmadım değil mi?

“Bırakmadınız Halil Bey.”

“Bir yıl sonra maaşına zam yaptım. Devletimizin belirlediği asgari ücret ne kadarsa, maaşını o seviyeye getirdim.”

“Evet, Halil Bey.”

“Yani diyeceğim o ki, şimdi bu aralar iyi iş yapıyoruz diye sevinmeyelim. Bunlar gelip geçici. Kışın götü boklu talebelere kalem, silgi satarak bu dükkânın elektrik faturası bile ödenmez. Yazın ne yaparsak yanımıza kâr.”

“Haklısınız,” derdi Numan, diliyle dudaklarındaki oralet tozlarını yalarken.

“Aferin,” derdi Halil Bey. Sonra paraları ceketinin iç cebine yerleştirir, saate şöyle göz ucuyla bakıp “On ikiyi geçmiş” derdi. “Ben çıkıyorum. Sen de çok durma. İkiye kadar dur, baktın iş olmuyor kapat dükkânı eve git. Yarın Almanlar gelecekmiş, kalabalık olur, dinlen biraz.”

“Tamam, Halil Bey.”

İleriye gören, müteşebbis ruhlu bir adamdı Halil Bey. On sene önce kasabaya ilk turistler gelmeye başladığında -o zamanlar kaymakamlıkta memurdu- erkekler, buralara niye geliyorlar, acaba hepimizi Hıristiyan mı yapacaklar diye korku içinde evlerde toplanıp geç saatlere kadar hararetle bir şekilde tartışırken, aynı geceler Halil Bey kış boyu karısına, baldızına, yengesine, akraba kızlarına yaptırdığı el işi şalları, banyo liflerini, işlemeli mendilleri renkli ambalaj kâğıtlarıyla güzelce paketleyip sepetine dizmekle meşguldü. Gündüzleri mesaisi biter bitmez, koluna taktığı beyaz sepetiyle turistlerin arasına dalar, Fono Yayınları’nın Hızlı İngilizce kitaplarından öğrendiği İngilizcesiyle sepette ne var ne yok satardı. Sonraki senelerde her yaz işi biraz daha büyümüş, sekiz sene önce emekli olup ikramiyesiyle bu hediyelik eşya dükkânını açmıştı.

Dükkânda yok yoktu. Üzerine siyah CD kalemiyle kasabanın isminin yazılı olduğu Çin malı deniz, kum, yelkenli kompozisyonlu tablolar, kenarlarında ‘I Love You’ yazan resim çerçeveleri, büyük kırmızı mumlar, rüzgâr çanları, çay takımları, porselen kahve fincanları, kupalar, kendi kasabaları hariç ülkenin bütün turistik yerlerinin kartpostalları, boy boy nazar boncukları, magnetler, cam şişelerde baharat takımları, ev yapımı sabunlar, fil, kurbağa, kedi bibloları, küllükler, şekerlikler...

Eylül gibi turistler yavaş yavaş bu küçük kıyı kasabasını terk ederken Halil Bey bu sefer şehirden kırtasiye ve yün siparişi vermeye başlar, dükkânı kalemlerle, defterlerle, boyalarla, kitaplarla, oyuncaklarla velhasıl çocukların ilgisini çekecek ne kadar ıvır zıvır şey varsa onlarla ve renk renk yün yumaklarıyla doldurur, yazın hediyelik eşya sattığı dükkânda kışın da öğrencilere kırtasiye malzemesi, kadınlara yün iplik satardı.

Numan kısa zamanda her şeyi öğrenmişti. Ürünleri, fiyatları, yazarkasadan her gün ne kadar fiş kesileceğini, kapanışın nasıl yapılacağını, çat pat İngilizceyi, adamına göre fiyat vermeyi, kime veresiye, kime peşin satacağını... Yazın asla ürünlerin üzerine fiyat yazmazlar, müşteriye göre fiyat verirlerdi. Kışın ise her ürünün üzerinde fiyatı olurdu. Çocuklar amca bu ne kadar, abi şu kokulu silgi

ne kadar, amca 0.5 uç ne kadar, abi kırmızı el işi kağıdı ne kadar, o ne kadar, bu ne kadar, şu ne kadar diye diye insanı delirtebildiklerinden, sınırları hassas olan Halil Bey sorulara fırsat vermemek için her malın üzerine fiyatını yazardı.

Kışın; sabah yedi-akşam on, yazın; sabah yedi-akşam duruma göre çalışıyordu Numan. Genellikle eve yorgun gidiyor, biraz televizyona -daha doğrusu annesinin seyrettiği dizilere- bakıyor, en fazla yarım saat sonra gözkapakları ağırlaşmaya başlayınca yatıyordu. İzin günlerinde ise -sadece sonbahar ve kış aylarındaki pazar günleriydi- öğlene kadar uyuyor, sonra şehirdeki sinemaya gidip dublajlı Amerikan filmi izliyor, çarşığı dolaşıyor, kasabaya dönerken kuruyemişçiden bu dünyada en sevdiği şey olan iki yüz elli gram çifte kavrulmuş kabak çekirdeği alıyordu.

Dolmuştan inince deniz kenarına yürüyor, Güzelkoy Belediyesi yazan sıralı banklardan birisine oturuyor, çekirdeğini çıtlayıp akarsuda sürüklenen beyaz çakıl taşları gibi gökyüzünde kayan yıldızları, balıkçı teknelerinin kıçlarındaki gemici fenerlerinin suda oynaşan yansımalarını, kumsalda yan yan yürüyen yengeçleri izliyor, zillere basıp kaçan yaramaz çocuklar gibi kıyıya vuran dalgaların neşeli sesini dinliyordu.

İçkisi, sigarası gibi arkadaşı da yoktu. Bekârdı. Şimdiye kadar hiç sevgilisi olmamıştı. Çok konuşmazdı. Çekingen ve sıradandı. “Daha önce sizinle karşılaştık mı?” ya da “Bizim Mehmet’e ne kadar benziyorsunuz,” denilen insanlar gibi herkese benzeyen, toplu resimlerde “İşte şu ortadaki esmer” diye gösterilirken, “Hangi esmer?” diye sorulan, dar bir yolda karşı karşıya kalındığında ilk kendisinin çekilip yol vereceği bilinen, markette alışveriş yaparken insanların yanına gelip “Salçalar hangi reyonda?” diye sorduğu, isminin sonuna asla ‘Bey’ alamayacak olan, yeni bir yere taşındıktan ancak altı ay sonra komşuları tarafından fark edilen bir tipi vardı.

Kızlarla iletişim kurmayı beceremeyen her utangaç genç gibi bu bilim dalıyla ilgilenmeyi annesine bırakmıştı. Annesi askerden döndükten sonra ona kız bakmaya başlamış, ama kasaba küçük, Numan da çirkin olunca kasabanın kızlarının oğlunu beğenmediğini kısa zamanda anlamıştı. Zaten kızlar hep böyle değil miydi? Köyde yaşasalar kasabadan birisiyle, kasabada yaşasalar şehirli birisiyle, şehirde yaşasalar zengin, kültürlü birisiyle evlenmek isterlerdi. Fakat birçoğu senelerce köylü, kasabalı veya şehirli ama ilkokul mezunu Numan’ları beğenmeyip yaşları otuza geldiğinde, evde kaldıklarının farkına varıp önlerine ilk çıkan ‘Numan’la evlenirlerdi. Sonra, kimisi hayatın bu gerçeğini kabul eder, çocuklarını iyi birer yurttaş olmaları için elinden geldiğince yetiştirir, takvim yapraklarından ya da sabah programlarından öğrendiği yemekleri akşam eve geç dönen kocasına ısıtırken, kimi de gerçeği asla kabullenemez üçüncü sayfa haberi olup çıkardı.

Ama olsun, annesi en sonunda Numan’ına uygun bir kız bulacaktı. Memleketteki akrabalarına haber salmıştı; “Şöyle eli yüzü düzgün bir kız görürseniz haber verin, ben bakmaya gelirim.”

Günler böyle geçip gidiyordu. Numan da hayattan umudunu kesmiş her insan gibi bir süre sonra yaşadığı kasabayı dünya kabul etmişti. İstanbul’a yağın karın yarattığı trafik çilesi, Japonya’daki Teknoloji Fuarı’nda insan gibi konuşabilen robotlar veya Kaliforniya’daki kasırganın çatılarını uçurduğu evler ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Uzayda yürüyüş yapan astronotları nasıl umursamazlıkla izliyorsa, Başbakan’ın Amerika’ya yaptığı geziyi yahut Dışişleri Bakanı’nın Brüksel’den döner dönmez havaalanında yaptığı basın açıklamasını da aynı umursamazlıkla izliyordu.

Ama Tanrı çirkinleri ve hikâyeleri seviyordu.

* * *

Bir Ekim sabahı Halil Bey, kucağında kar tanesi kadar beyaz bir pelikanla dükkâna girdi. Pelikanın boyu bir metreye yakındı. Kenarları pembe olan uzun mavimsi gagasının altında sarı bir kesesi vardı. Kısa, biçimli bacakları ve dört parmağını birleştiren perdeli ayaklarıyla oldukça şirin ve güzel

gözüküyordu. Bir top pamuğun içine konulan iki küçük siyah zeytin gibi gözleri ıslak ıslak etrafa bakıyordu. Sağ kanadı sargı beziyle sarılmıştı. Halil Bey pelikanı geçen sene eskiciden üç kutu pastel boya karşılığı aldığı ikili siyah deri koltuğun üzerine dikkatli bir şekilde bıraktı.

“Çocuklar sahilde sopayla kovalarken buldum,” dedi. “Vurmuşlar zavallı kaşıkçıyı. Gelirken bizim Baytar Zeki’ye uğradım. Saçmaları çıkardı, bir güzel sardı. Ama uçamayacakmış bir daha. Burada biz bakacağız ona.”

Şaşırdı Numan. “Burada mı bakacağız?”

“Evet,” dedi Halil Bey. “Gündüzleri seninle durur dükkânda. Geceleri de yatar burada. Hem hırlısı hırsızı var. Kapıyı zorlayan filan olursa öter.”

“Peki, ne yer, ne içer?” dedi Numan pelikana bakarak.

“Balık,” dedi Halil Bey. “Hamdi’yle konuştum. Her gün ayıkladığı balık kafalarını, kasalardaki ezilmiş balıkları ayıracak.”

Numan şaşkın gözlerle pelikana bakmaya devam ediyordu.

“Ben çıkıyorum. Sen de birazdan Hamdi’ye git. Hazırlamıştır paketi,” dedi ve gitti Halil Bey.

Numan pelikanla baş başa kalmıştı. Okulun ilk günü yan yana oturtulan, birbirini tanımayan iki öğrenci gibi bir süre birbirlerini süzüp, sustular. Neden sonra Numan,

“Adın ne?” diye sordu.

“Mavi,” dedi Pelikan. İnce, ürkek bir sesi vardı. Dişiydi.

“Avcılar mı?”

“Evet,” dedi Mavi, “Güneye uçuyorduk. Nehrin üzerinden geçerken silah sesleri duydum. Birkaç arkadaşımız düştü. Ben uçmaya devam ettim. İlk başta anlamadım vurulduğumu. Bir süre uçtuktan sonra acıyı hissettim. Baktım, sağ kanadım kıpkırmızı olmuş. Halsizleştim. Daha fazla uçamadım. Sonra buraya, kumsala geldim.”

“Geçmiş olsun,” dedi Numan.

“Sağol,” dedi Mavi. Minik zeytin tanelerinden gagasına yaşlar süzölmeye başladı. Islak gözlerle Numan’a baktı; “Ama bir daha uçamayacakmışım.”

İçi ezildi Numan’ın. Ne denilebilirdi ki böyle bir durumda. Hayatında ilk defa bir daha uçamayacak bir pelikanla karşılaşmıştı. Annesinin ne yapacağını bilemediği, işin içinden çıkamadığı durumlarda söylediği o doğruluğu asla tartışılmayan cümle bu sefer kendi ağzından çıkıverdi. “Her işte vardır bir hayır. Şimdi buradasın ve iyileşeceksin. Ondan sonrasını Allah bilir.”

Mavi ürkek küçük sesiyle “İyi adam Halil Bey,” dedi. “Beni bulmasıydı çoktan kan kaybından ya da çocukların elinde ölmüş olacaktım.”

“İyidir,” dedi Numan. Babası öldükten sonra onu işe aldığından, uzaktan akrabalığınan, sigortasını düzenli yatırdığından bahsedecekti, sustu. “Sen biraz dinlen istersen şimdi, ben balıkları alıp geleyim.”

Her zaman yazar kasanın altında hazır bulunan, bir yüzünde Parliament diğer yüzünde 10 Dakkaya Kadar Gelcem yazılı kartonu aldı, içerden cama yapıştırdı, çıktı. Yürürken Mavi’nin bembeyaz yumuşak tüylerini, gözlerinin güzelliğini, gagasının çekiciliğini düşündü. Sonra kendisine kızdı bu düşüncelerinden dolayı. “Sen şey misin Numan?” Söylemeyi dili varmadı.

Halil Bey dükkândan çıkar çıkmaz şehirdeki lüks restoranda garson olan dayıoğlu Cevdet’i aradı. Meşguldü. Bir daha aradı. Yine meşguldü.

“Valla halaoğlu, görsen şaşarsın turistlerin neler yediğine,” demişti, geçen yılbaşı mutfakta sigara içerken. Karıları yeni icat çıkarmışlardı, artık şehirli modern aileler gibi mutfakta sigara içeceklerdi. “Flamingo, kuğu, pelikan, baykuş, leylek, kartal... Avcılar vurup vurup getiriyor. Hem de ne kadara. Gizli. Cezası büyük. Geçen avcının teki, pembe bir tane pelikan getirdi. Patron trink saydı eline bin

beş yüzü. Bir porsiyonu iki yüz elli lira. Ak pelikanı varmış bunların bir de. Tanesi en az iki bin üç bin lira. En az. Ak pelikan çok zor bulunuyormuş.”

Bir daha aradı. Meşguldü. Neyse, sonra ararım dedi. Bugünkü olayları ve restorana satacağı pelikanı anlatmak için Pansiyoncu Akif’in yanına doğru yola koyuldu. Yolda ilk turistler gelene kadar pelikanı beslemek için harcayacağı parayı hesaplamaya çalıştı. Kasım, Aralık, Ocak, Şubat, Mart, Nisan. Altı ay. Günde bir lira balık parası. Öyle anlaşmıştı Hamdi’yle. Yüz seksen lira. Ben bunu biraz daha şişmanlatırım. Porsiyon sayısı artar. Nerden baksan üç bin lira. İyi para. Taş attım kolum mu yoruldu. Zeki adamdı şu Halil Bey.

* * *

Mavi’nin yarası hızla iyileşiyordu. Birkaç hafta sonra kanadını oynatabiliyor, yürüyebiliyor, fazla ağır kaldırmadığı sürece Numan’a yardım bile edebiliyordu. Dükkânda ikinci bir elemanın olması ve maaş vermemesi Halil Bey’in de işine geliyor, artık dükkâna daha az uğruyordu. Numan’la Mavi sanki senelerdir birbirlerini tanıyormuş gibi iki iyi arkadaş olmuşlardı.

Mavi gündüzleri yoğun olan, Numan’ın yetişemediği saatlerde müşterilere bakıyor, sabahları Numan paspas atarken o toz alıyor, Numan bir yere kadar gittiğinde dükkâna göz kulak oluyordu. Akşamları müşteriler azalınca siyah deri koltuğa oturup, çay içip sohbet ediyorlardı. Numan Mavi’ye kasabasını, kasabasındaki yaşayan insanları, annesini, ölen babasını, sinemadaki filmleri, Halil Bey’i, düzenli sigortasını yatırmasını, bunun çok önemli olduğunu, Mavi de gezdiği gördüğü ülkeleri, o ülkelerin kültürlerini, pelikanlarını, insanlarını anlatıyordu. Bazı akşamlar Mavi Numan’ın anlattığı bir fikrayı gece boyunca hatırlayıp hatırlayıp gülüyor ya da Mavi’nin anlattığı aşk hikâyeleri ikisini de derin bir sessizliğe veya mutluluğa boğuyordu. Artık çoğu gece Numan eve gitmiyor, dükkânı geç kapatıyor, sobada kestane pişirip, sıcak çikolata içip sabaha kadar sohbet ediyorlardı.

Başka insanlar ve yerler hakkında anlatacakları biten her kadın ve erkeğin yapacağı gibi onlar da bir süre sonra kendi hayatlarını anlatmaya başladılar. Hayatlarını, anılarını, hayallerini, yalnızlıklarını ve tabii aşklarını. Geceler boyunca konuştular. Mavi’nin eski flörtlerinden -ama asla ciddi bir ilişkisi olmamıştı-, Numan’ın ilkokuldaki saçını çektiği Fatma’dan, filmlerdeki yalancı aşklardan, karşılıksız aşklardan, uzaktaki aşklardan, romanlardaki aşklardan, söylenemeyen aşklardan...

Havaların iyice soğuduğu, sobaların üzerindeki güğümlerin kaynayıp taşıdığı, yıldızların birer deniz feneri gibi parlayıp söndüğü, ayın şaşkın bir bakışla dünyayı seyrettiği bir gece, siyah deri koltukta karşılıklı nane likörü içerlerken Mavi, Numan’ın kahverengi gözlerinin içine bakarak birdenbire “Sana âşık oldum,” dedi. Numan bunu beklemiyordu. Çalışmadığı yerden aşka yakalanmıştı. Ağzındaki nane likörü genzine kaçtı. Öksürdü. Sustu. Hiçbir şey söylemedi. Söyleyemedi.

Karşısındakinin suskunluğunu olumsuz cevap zanneden her acemi âşık gibi Mavi konuşmaya devam etti: “Biliyorum,” dedi. “Sizlerin arasında pelikanlarla birlikte olmak hiç iyi karşılanmıyor. Bizim için bu normalken, insanlar bunu sapkınca bir şey olarak görüyor. Dünyanın yalnızca erkeklerden ve kadınlardan oluştuğunu sanıyorlar. Sadece bu ikisinin birbirlerine âşık olabileceklerini, birbirlerini sevebileceklerini düşünüyorlar. Onlar buna inanmak istiyorlar, inanıyorlar. Kendilerine benzemeyenlere âşık olmaktan korkuyorlar. Oysa aşk kendine benzemeyeni sevmek değil midir? Bir pelikan bir insana âşık olamaz mı? Bir insan bir pelikanı sevemez mi?”

Numan’ın gözleri Mavi’nin gözlerine kilitlenmişti. Susuyordu. Mavi’nin ciğerlerinde günlerdir sıkışıp kalan sözcükler dudaklarının arasından parlayan, umut dolu bir sesle dışarı çıkmaya devam ediyordu.

“Aşk ne zaman karşına çıkacağını bilmediğin, asla engelleyemeyeceğin, kabul etmekten başka

çarenin kalmadığı bir fırtına gibidir. Kendini onun kollarına, senin için seçtiği yazgıya bırakırsın. Fırtına dindiğinde belki kendini güneşin bütün bedenini ısıttığı bir bulutun içinde mutlulukla süzülürken bulursun, belki de soğuk ve yalnız kayalardan başka hiçbir şeyin olmadığı bir kıyıda. Ne olacağını asla bilemezsin. Ben sende bu bilinmezliği sevdim.”

Aşk dolu bakışları Numan'ın yüzünü okşuyordu. “Seni seviyorum,” dedi Mavi. “Konuşmanı, beni dinlemeni, bana dokunmanı, beni anlamanı, benim için endişelenmeni seviyorum. Sana Numan demeyi, ismini söylemeyi seviyorum. Daha fazla saklayamadım.”

Numan artık Mavi'yi duymuyordu. Sadece görüyordu. Mavi'nin gagası aşağı yukarı oynuyor, kanatları gagasından çıkan sözcükleri destekleyen hareketler yapıyordu. Kalbi göğsünü parçalayacak gibi atıyordu Numan'ın. Her nefes alışında kaburgalarının göğsünü biraz daha sıkıştırdığını hissediyor, ne yapacağını ne diyeceğini bilemiyordu. Beyaz bir pelikanın peşinden kuyuya düşmüş, kendini rengârenk bir dünyada bulmuştu. Bir düş. Düş olduğu bilinen bir düş. Senelerdir Halil Bey'in yanındaydı. Hayatının sonuna kadar da burada kalacaktı. Mavi'ye söylememişti ama annesi ona kız bakıyordu. O da herkes gibi normal bir kızla evlenecekti. Çocukları olacaktı. Annesi karısı çocuklar birlikte yaşayacaklardı. Sonra annesi ölecek, ev onlara kalacaktı. Sonra çocuklar evlenecek, torunları olacaktı. Sonra kendileri ölecek, ev çocuklara kalacaktı. Bu kısır döngü böyle sürüp gidecekti.

Mavi'nin gagası aşağı yukarı oynamaya devam ediyordu. Hiç sevgilisi olmamıştı. Hiç kimseyle sevişmemişti. Şimdi olabilirdi. Sevişebilirdi. Ama o bir pelikandı. Kasabalı ne derdi. Annesi, Halil Bey, akrabaları... O ikisinin geceler boyu ne yaptığı şimdi anlaşıldı. Belliydi zaten. Sessizlerden korkacaksın sen. Ahlaksız. Sapık. Bizim kızlar bitti bir tek o pelikan kaldı. Şeymiş Numan. Neymiş Numan?

Kasabalı ne derse desin, Mavi ile birlikte olmak istiyordu. Neden olmasın. Onu seviyordu. Onunla konuşmaktan, gülmekten, bakışmaktan, yürümekten hoşlanıyordu. Mavi'ye dokunmak, sarılmak, öpmek istiyordu. Öyleyse onu seviyordu. Başı dönüyordu. Kim ne derse desin. Annesine söylerdi. Anlardı. Anneler her şeyi anlardı. Anne ben Mavi'yi seviyorum. Evet, Mavi farklıydı. Bizim gibi değildi. Şimdiye kadar kasabadan kimse bir pelikanla evlenmemişti. Ne vardı. İlk olurdu. Hem o diğer kızlar gibi değildi. Kendisini beğeniyordu. Seviyordu. Âşıktı.

Mavi'nin gelişiyi birlikte nefes aldığını, güneşin doğduğunu, her şeyin bir kokusu olduğunu, sevdiğine dokunmanın tarifsiz mutluluğunu fark etmişti. Artık akıp giden zamanın her anını hissedebiliyordu. İnsan âşık olduğunda zamanı öğreniyor diye düşündü. Şimdiye kadar nasıl olup da bunca güzelliği görmediğine, içinde bulunduğu kasabanın Mavi'nin gelişiyi birlikte nasıl hayatla dolup taşıdığına şaşırıyordu.

“Bir şey söylemeyecek misin?” dedi Mavi, Numan'ın daha fazla sessiz kalmasına dayanamayıp. Numan hayatında ilk defa bu iki kelimeyi yan yana getirdi. “Seni seviyorum.”

Bir kırmızı balon oldu, gökyüzüne yükseldi. Dünya ipinden boşalan bir topaç gibi dönmeye başladı.

Öne doğru eğildi, Mavi'nin gagasının ucunu öptü. Gözlerine baktı. “Ne derse desinler, seni seviyorum.” Gagasının ucundan başlayarak, ağzına kadar küçük küçük öpmeye başladı. Gagasının tadı hafif tuzlu çakıl taşları gibiydi. Nefesi haziran sabahlarına özgü ve insanın ciğerlerini mutluluktan patlatacak kadar keskin deniz kokuyordu. Numan'ın elleri kanatlarının altından usulca sokuldu, narin ve yumuşak bedenini okşamaya başladı. Mavi'nin beyaz tüyleri kuyruk kısmından başlayarak ürperdi. Tüylerinin uçları pembeleşti, sarı kesesinin kenarları kızardı, perdeli ayaklarının içleri terledi. Kömür karası gözleri küçüldü. Numan'ın dudakları ince uzun boynunu öpmeye başlayınca, Mavi “Numaaann!” diyerek inledi ve kendini gökyüzünde rüzgârın kollarına nasıl bırakıyorsa öyle bıraktı.

Kapının yumruklanmasıyla uykularından sıçradılar. Saate baktı Numan, dokuz olmuştu, korkuyla

“Halil Bey!” dedi. Üstünü alelacele giyerken Mavi de içki şişelerini, bardakları kaldırdı. Telaşla kapıyı açtı. Karşısında kimseyi göremeyince aşağıya baktı. Ellerinde beslenme, sırtlarında Spiderman resimli çantalarıyla iki tane ilkokul öğrencisi kafalarını kaldırmış ona bakıyordu.

“Ne istiyorsunuz?” dedi Numan.

Kepçe kulaklısı “Flüt,” dedi. “Ama Helvacıoğlu olacak. Örtmen dedi.”

“Helvacıoğlu yok, istiyorsanız öbüründen vereyim.”

Kepçe, “Yok olmaz. Örtmen illa Helvacıoğlu olacak dedi.”

“Helvacıoğlu iki hafta sonra gelecek.”

“Tamam,” deyip gitti minikler.

Kapıyı kapattı, arkasını döndü. Mavi sevmeye, sevmeye hazır her âşık gibi hayranlıkla kendisine bakıyordu. İnsanın içini ısıtan, kalbini mutlulukla dolduran, geçmişi silen, geleceği düşündürmeyen bir bakıştı bu.

* * *

Acılar ve ayrılıklar nasıl günlere yayılırsa, mutluluk ve aşk da an'lara yayılır. Aşk an'dır, kısadır, kesintilidir. Ayrılık saatlerdir, günlerdir, kesintisizdir. Aşk parçadır, ayrılık bütün. Doğrudan kalbe verilen kısa şoklar gibidir aşk. Beden kalpten başlayarak kasılır, sarsılır. Bazen verilen aşk kalbe fazla gelir. Âşık kaybedilir. Bazen de tam dozundadır, yeterlidir. Bu gibi durumlarda âşık salisenin binde biri bir zaman diliminde uyur uyanır. Görülen yeniden görülür, duyulan yeniden duyulur. Yaşanılan yeniden yaşanır. İşte bu yüzden birçok âşık o an'ı daha önce yaşadığını düşünür. Âşık olduğu kişiyi daha önce de tanıdığını. Oysa bu kesinlikle bir yanılsamadır. Kesin olan bir şey daha vardır; âşıkken dünya daha hızlı döner.

Ağaçlar çatırdayıp tomurcuklanmaya, bitkiler alelacele başlarını topraktan çıkarmaya, çiçekler rengârenk kollarıyla dünyayı kucaklamaya, gündüzler geceye yetişip farkı açmaya, baharın getirdiği neşe ve mutluluk hızla yayılmaya başlarken Numan'la Mavi'nin ilişkisi de epey ilerlemişti. Numan her ne kadar eskisi gibi dükkânda çok kalmıyorsa da -annem hasta bu aralar diyordu- birlikte oldukları gecelerde yine konuşuyorlar, gülüyorlar, sarhoş oluyorlar, gelecek planlarından bahsediyorlar ve sevişiyorlardı. Mavi yoğun bir aşkla bağlıydı Numan'a. Her an yanında olsun istiyor, her an ona dokunsun, onu sevsin istiyor, ona bakmayı, onu seyretmeyi seviyordu. Burada, herkese yabancı bu kasabada bir tek ona tutunmuştu. Uçamıyordu, gidecek bir yeri yoktu. Ayaklarının altında büyük bir uçurum, kanadının ucunda Numan'ın sıcacık eli vardı. Her şeyiydi Numan. Sanki senelerdir onu tanıyor, onunla birlikteymiş gibi hissediyordu. Numan'ın yanında olduğu her an, her dakika içinde yüzlerce minik kuş havalanıp havalanıp kalbine konuyordu.

Ama aynı minik kuşlar zaman geçtikçe, her şey bir alışkanlığa dönüştükçe Numan'ın içinde uçamamaya ve teker teker ölmeye başladı. Numan artık eskisi gibi sevmiyordu Mavi'yi. Her erkek gibi bunu söyleyemiyor, Mavi “Seni seviyorum,” dediğinde yalnızca “Ben de,” diyebiliyordu. Annesinin son zamanlardaki memleket çıkartmaları en sonunda olumlu çıkmış, ona uygun bir kız bulunmuştu. Numan'ın kafası karıştı. Üstelik Mavi bir gece kuzeye gidelim, yeni bir hayat kuralım, daha rahat yaşarız dediğinde ise korkmuştu. Bakarız demişti ama çok korkmuştu. Bırak başka ülkeye gitmeyi, hayatı boyunca askerlik dışında başka bir şehre bile gitmemişti. Hem ne yapardı oralarda. Burada bir işi, evi, düzenli SSK'sı vardı. Orada iş bulabilecek miydi? Hadi buldu diyelim, patron SSK'sını yatıracak mıydı? SSK çok önemliydi. Hem giderse kasabalı ne derdi. Annesi, Halil Bey, akrabalar? Numan bir pelikanla kaçmış. Yaşlı annesini bir başına bırakıp gitmiş. Kimin için. Pelikan için. Numan şeymiş. Neymiş Numan?

İşte bu düşünceler, annesinin ona bulduğu kızın resmini göstermesi -çok güzeldi kız-, yeni bir

ekonomik kriz beklentisi Numan'ı Mavi'den git gide uzaklaştırmaya başlamıştı. Halil Bey'in ılık bir bahar günü kapının önünde söyledikleri ise artık her şeyin bittiğinin kanıtıydı.

“Bak Numan, artık bir şeyleri öğrenmenin zamanı geldi,” demişti Halil Bey. “Ben bu pelikanı babamın hayrına bütün kış beslemedim. Onu şehirde bizim Cevdet'in restoranına satacağım.”

Dondu kaldı Numan. Dili düğümlendi. Nefes alamamaya başladı.

“Görüyorum ki çok yakın arkadaş oldunuz. Şimdiden haberin olsun istedim. Önümüzdeki hafta onu şehre, restorana götüreceksin.”

Dizlerinin bağı çözüldü Numan'ın. Midesi bulandı. Güzelkoy Kasabası'nın ayaklarının altında kaydığını hissetti.

“Anladın mı beni?” dedi Halil Bey. “Çok yakın olma, üzülürsün sonra.”

Dudaklarından zar zor bir “Anladım,” çıktı.

Halil Bey yanından ayrıldıktan sonra dükkânın arkasındaki tuvalete zor attı kendini. Ellerini kirli beyaz lavabonun kenarlarına dayadı, öğüre öğüre kustu. Musluğu açtı, yüzüne birkaç kere soğuk su çarptı. Biraz olsun rahatlamıştı. Duvarda ince bir çiviye mavi naylon iplikle asılı duran kırık aynada kendine baktı. Benzi sapsarıydı.

Halil Bey biliyor muydu? Yok. Nerden bilecekti. Arkadaşız diye. Peki Mavi. Ona söylemeli miydi? Artık onu eskisi gibi sevmiyordu. Belki hiç sevmemişti. Yanılmıştı. Kaç haftadır sevişmiyorlardı. Yakında evlenecekti. Birkaç hafta sonra memleketteki kızı istemeye gideceklerdi. Söylememişti. Mavi'yi restorana götürecekti. Öldüreceklerdi. Porsiyon porsiyon. Bu gece konuşmalıydı. Ne söyleyecekti.

* * *

Kim ne derse desin, her âşık anlar sevdiğinin kendisinden uzaklaştığını. Bir derdinin olduğunu, artık daha az sevdiğini ya da hayatında başka birisi olduğunu. Mavi de anlıyordu bir şeylerin ters gittiğini. Numan'ın susmasından, bir şey mi var dediğinde hemen yok bir şey demesinden, konuşmaktan kaçmasından, artık her gece eve gitmesinden, gözlerinin içine bakmamasından, bakamamasından. Ama aşk doğası gereği her zaman umut taşır. Geçer dersin. Düzelir. Bir derdi var dersin. Bana söylemek istemediği. İnanmak istemezsin. Duymak, görmek istemezsin. O sustukça senin için kavrulur. Geceleri uyumaz, sabahları uyanmaz olursun. Sorular sorar, cevaplarını kendin verirsin. Birilerine anlatmak, birilerini dinlemek istersin. Yalnız kalmak korkutur seni. Birileri yoksa delirebilirsin. Ama bir zaman gelir artık dayanamazsın. Ne olacaksa olsun dersin. Karar verip yanına gittiğinde o senin yanına geliyordur zaten. Numan bu gece konuşmamız gerek dediğinde beklenen günün geldiğini anladı Mavi. O gece her şey bir anda söylendi ve bitti.

“Evet, seni dinliyorum.”

“... ”

“İlişkiyi bitirmek mi istiyorsun?”

“... ”

“Anlıyorum. Korkuyorsun söylemeye... Halil Bey dükkânın önünde ne dedi sana? Yüzünün rengi değişti. Öğrenmiş mi ilişkimizi? Ondan mı utandın? Bir pelikanla birlikte olduğun için mi utandın?”

“... ”

“Kasabalı öğrenir de sana şey der diye mi utandın?”

“Hayır.”

“Beni seviyor musun Numan?”

“Bilmiyorum...”

“Bilmiyorum!.. Sevmiyorsun artık beni.”

“Bilmiyorum...”

“...”

“Halil Bey seni restorana satacakmış.”

“...”

“Bu yüzden bakmışız sana.”

“...”

“Önümüzdeki hafta seni restorana götürecekmışım.”

“...”

“Git buradan! Bu gece git! Kapıyı kilitlemeyi unutmuşum derim! Kaçmış derim! Bir şey demez!

Maaşımdan keser! Keserse kessin! Git buradan! Zaten yakında evleneceğim...”

O an Güzelkoy Kasaba’sında herkes uykudayken, beyaz bir pelikanın camdan kalbi binlerce

parçaya ayrıldı. Her bir parça büyük bir hızla içinde bir yerlere saplandı. Gözlerine, kalbine,

ciğerlerine, boğazına, kalabalığına, mutluluğuna, sevgisine... Gözleri buğulandı, kanatlarını

kaldıramadı, göğsünden bir parçanın koptuğunu hissetti. Nefes alamadı, yutkunamadı. Bir dal kırıldı

içinde. Bakışları bulutlandı. Daha fazla dayanamadı. “Ben seni çok seviyorum ama,” dedi ve bayıldı.

Uyandığında başı Numan’ın dizlerindeydi. Öfkeyle doğruldu. Birkaç adım uzaklaştı. Söylenenleri,

yaşanılanları hatırladı. “İyi misin?” dedi Numan, elini kanadına götürürken.

Mavi, ani bir hareketle kanadını geri çekti. “Dokunma bana!” dedi. “Sakın dokunma!”

Kırık kalbinin parçaları tekrar batmaya başladı içine. Acıyordu. Numan ayağa kalktı. Mavi’ye

baktı.

“Kalayım mı?”

“Hayır!” dedi Mavi sertçe.

Numan askıdaki montunu alıp sessizce dükkândan çıktı. Giderken kapıyı açık bıraktı.

Bir süre Numan’ın arkasından baktı. Gecenin karanlığında kaybolunca ne yapacağını, nereye

gideceğini, kime ne söyleyeceğini düşündü. Yapacak bir şeyi, gidecek bir yeri, anlatacak kimsesi

yoktu. “Ben şimdi ne yapacağım,” dedi kendi kendine. Terk edilmişlik yavaş adımlarla içinde

tırmandı, geldi yalnızlığının başköşesine oturdu. Gözleri yangın yeriye. Ağlamaya başladı. Sabaha

kadar hiç durmadan ağladı. Ailesini kaybettiği için ağladı. Artık uçamayacağı için ağladı. Gidecek

bir yeri olmadığı için ağladı. Numan evleneceği için ağladı. Ona başka birisinin dokunacağı, onu

öpeceği, onu seveceği için ağladı. Onunla hayal kurduğu için ağladı. Öleceği için ağladı. Ama asla

âşık olduğu için ağlamadı. Gözyaşı bitti. Uyuyakaldı.

Aşk acısının en iyi ilacı zamandır, zaman her şeyi geçirir der insanlar. Oysa bu pelikanlar için

yanlış bir tezdur. Onlara göre aşk’ta zaman yoktur. Aşk zamansızdır. O zaman zamansız olan bir şeyin

zaman içerisinde yok olması imkânsızdır. Bu yüzden aşk acısının en iyi ilacı ölmektir. Sonsuz bir

unutkanlığa sahip olmaktır. Pelikanlar kalbin tek bir aşk için yaratıldığına ve her pelikanın bir kez

âşık olabileceğine inanır. Yaşamda birden fazla kişiyi sevebilirsin ama birisine âşık olursun. Ve

yalnızca o kişiye kalbini verirsin. Oysa yaşam aşk varsa anlamlıdır. Bir daha âşık olamayacaksın

yaşamının ne anlamı kalır.

İnsanlar ölümden korktukları ve hayatı aşktan daha büyük kabul ettikleri için zaman her şeyin

ilacıdır der. Buna inanırsan, ölmezsin. Bir süre sonra aşk acısı çeken her insan gibi senin de yaran

kapanmaya, kabuk bağlamaya, kaşınmaya başlar. Kaşırsın. Kabuk düşer. Artık yaran kanamadığı

yahut kabuğunu göremediğin için unutursun. Üzerine yeni aşklar giymeye, yeni sevdalar sürmeye

çalışırsın. Gördün mü zaman geçirir demiştik der en yakın arkadaşların aylar sonra. Gülersiniz hep

birlikte o uykusuz, gözyaşlarından yastık başlarının, arkadaş omuzlarının sıırıslıklam olduğu,

uykularından sıçrayarak uyandığın gecelere. Ama sadece sen bilirsin gerçeği. Onların yanından

ayrıldıktan sonra hemen eve gidip soyunursun. Yaralarına bakarsın. Oradadır işte izleri. Ne yaparsan yap yok olmaz. Tekrar sızlamaya başlar. Duyumsarsın. Bazen hiç neden yokken, hayatında yeni birisi varken, her şey iyi gidiyorken, mutluyken, birisini severken ama asla âşık değilken aynanın karşısına geçer, o eski yaralarına bakarsın. Ondan sonraki bütün ilişkilerinde çıplaklık konusunda rahat olamamanın sebebi de budur belki. Yeni sevgililerinin görecekti diye korktuğun kapanmış yaralarına parmaklarının ucuyla dokunursun. Bir sertlik gelir eline. Yaranın izine bastırıldıkça acıtan. Derinin hemen altındadır o gün kırılan kalbin parçası. Vücudun atamamıştır, atamaz da. Artık o senin bir parçandır. Hissedersin. Yeniden batır. Dünyanın tadı bozulur. Ekşir. Yaralarının kabardığını görürsün. Hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Olamaz. İşte o zaman anlarsın. Her kalbin tek bir aşk için yaratıldığını.

* * *

Sabahın ilk ışıkları kasabının üzerine düşmeye başladığında uyandı Mavi. Kapının önüne çıktı. Ilık lodos yüzünü ve tüylerini okşadı. Yolun ortasında bir kaplumbağa ters dönmüştü. Gitti onu düzeltti. Bir kertenkele taşların arkasına kaçtı. Bir kelebek kanatlandı. Aşk acısı ölümün provasıydı. Prova bitmişti.

Numan'ı beklemeye başladı. Terk edilmenin sabahında, her terk edilen kadın gibi kararlı ve kendinden emindi.

Numan dükkâna gelip, onu görünce şaşırdı.

“Neden gitmedin?”

Mavi hiçbir şey söylemedi. Susmanın kuytu karanlığına girdi.

Bir hafta boyunca her gün gitmesini istedi Numan. Gitmedi. Konuşmasını istedi, konuşmadı. Bir şey söylemesini, bir cevap vermesini. Sustu. Bu ilişkinin baştan hata olduğunu söyledi Numan. Sustu. Acıyarak baktı Numan'a. Bir ay sonra evleneceğini söyledi. Nermin'di kızın ismi, onu seviyorum, birbirimize benziyoruz dedi. Sustu. Nefret dolu gözlerle baktı. Beni cezalandırmak mı istiyorsun, seni kendi ellerimle mi teslim edeyim istiyorsun ölüme dedi. Sustu. Git dedi. Gitmedi. Numan konuştuğunda, Mavi'nin suskunluğu daha da derinleşti. Bir hafta boyunca Numan her akşam giderken kapıyı açık bıraktı. Mavi gitmedi. En sonunda o gün geldi çattı. Halil Bey sabah dükkâna erken geldi, kasaya oturdu, paraları çıkarıp saymaya başladı. Numan dükkâna paspas atıyordu. Anlamıştı.

”Numan!”

...

“Numan!”

...

Duymuyordu Numan. Dükkânı paspaslıyordu. Paspası çamur gibi olmuş suya batırıyor, sonra gri ipliklerinden kirli suları akıta akıta mermer zemine vuruyor, sanki dükkânı değil tüm hayatını temizlemek ister gibi paspası sertçe öne, geriye, sağa, sola sürüklüyordu.

“Numan!”

“Hııı!” dedi. Arkasını döndü. “Bana mı seslendiniz?”

“Deminden beri Numan diyorum duymuyor musun?”

“Özür dilerim, dalmışım.”

Neyse, herhalde pelikan için üzülüyor, diye düşündü Halil Bey. “Bekliyorlar seni.” Anahtarları uzattı. “Arka kapıdan teslim edersin.”

Numan paspası kapının arkasına koydu, anahtarları aldı. Mavi hiçbir şey söylemeden dükkândan çıktı, dükkânın önündeki beyaz Toros'un sağ ön koltuğuna oturdu. Numan arabayı çalıştırdı.

Araba ilerlerken gömleğinin yaka düğmesini ve pencereyi açtı. İçerisi serin bahar sabahıyla doldu.

Mavi düşünceli bakışlarla yolu seyrediyor, susuyordu. Numan bir yandan içinden bu suskunluğun birazdan büyük bir gürültüyle bozulacağını söyleyen sesi bastırmaya çalışıyor diğer yandan da tedirgin gözlerle ara ara Mavi'ye bakıyordu. Zaman git gide daralıyordu.

Bir süre sonra araba kasabanın toprak yolundan ayrılıp, şehre giden asfalt yola saptı. Yeni çiçeklenmiş ağaçlar, papatyalar, gelincikler, buğday başakları ile dolu tarlalar, eriyen karlarla taşan dereler iki yanlarından şerit gibi akıyordu. Kasabadan hayli uzaklaşmışlardı ki Numan aniden frene bastı. Araba acı bir çığlıkla durdu. Yanında oturan Mavi'ye döndü.

“Ne olursun git!” dedi. “Yalvarırım git. Kaçtı derim, kapıyı açtı kaçtı derim. SSK'mı keserse kessin. İsterse hiç maaş vermesin. Yalvarırım git! Öldürecekler seni...”

Mavi kafasını çevirip, Numan'a baktı. Ufuk çizgisi gibi kesin bu bakış Numan'ın sözlerini bıçak gibi kesti attı. Numan daha fazla konuşmadı, gözlerini ileride bir noktaya dikti. Arabanın içine korkunç bir sessizlik doldu. Ne bir ses, ne bir hareket, ne bir kıpırtı. Sanki zaman durmuş, ikisi de donup kalmıştı. Dünyanın üzerinde o an sadece ikisi vardı. Numan yolun kenarındaki kayanın üzerinde biten turuncu çiçeğe, Mavi ise Numan'ın derin düşüncelere dalmış gözlerine bakıyordu. İkisinin de söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Belki bu yüzden susuyorlar, o eski mutlu günlerin şimdi güçlkle duyulan seslerini dinliyorlardı. Uzun bir süre sonra, susulacak her şey susulduğunda Numan kontak anahtarını çevirdi, çaresizce arabayı çalıştırıp yola devam etti. Biliyordu bu sessizlik daha fazla devam etmeyecekti.

Şehir kalabalıktı. Erkekler, kadınlar, çocuklar, arabalar, kaldırımlar, mağazalar, vitrinler, Çingeneler... Şehrin ana caddesi boyunca binaların arasından süzülen güneş Mavi'nin tüylerinin üzerine düşüyor, arabanın içini göz kamaştırıcı bir aydınlığa boğuyordu. Araba kısa bir süre sonra restoranın arka kapısının önünde durdu. Duvarın üzerinde sigara içen garson çocuk onları görünce haber vermek için içeriye girdi. Mavi kapıyı açtı. İnecekti, durdu. Bir zamanlar âşık olduğu adama baktı. Numan'ın başı bir suçlu gibi öne düşmüştü.

“Sen, hepiniz çirkin bir balıkçının oltasına yakalanmışsınız. Balıkçının ayaklarının dibindeki kovanın içinde yaşamak için çırpınıp duruyorsunuz. Dünyayı o kova, yaşamayı ölmek sanıyorsunuz. Özgürlüğünüz o kovanın hacmi, ömrünüz gün bitip balıkçı eve dönene kadar.”

Numan kıpırdamıyordu. Taş kesilmişti. Başını yerden kaldırmıyordu. Ellerini birbirine kenetledi. Dudaklarını ısırırdı.

“Dışarıda koskoca bir dünya var. Zıplasan, çıksan göreceksin. Ölürüm diyorsun, denize kadar gidemem diyorsun. Gitme, öl, ne çıkar. Kovanın içinde senin gibi onlarca korkakla yaşayacağına, hiç değilse cesur ve özgür olarak ölürsün. Ama sen o kovadan atlayamayacak kadar korkaksın Numan. Sen, senin için tüm hayatını vermeye hazır bir pelikanı sevemeyecek kadar korkaksın.”

Kapıyı açtı, arabadan indi. Cevdet ve iri yarı, beyaz önlüğünde kan lekeleri olan aşçıbaşı ona doğru geliyordu. Mavi onlara doğru yürürken, Cevdet aşçıbaşına “Sen al götür, ben birazdan geliyorum,” dedi, arabaya doğru yürümeye devam etti. Aşçıbaşı yanına gelen Mavi'yi sağ eliyle iki ayağından kavradı, havaya kaldırdı, bir çuval gibi sırtına attı. Geri dönüp, restoranın mutfağına doğru yürümeye başladı. Numan'ın kafası önündeydi. Hâlâ bakamıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar, dağılan inci bir kolyenin boncukları gibi ard arda yere düşüyordu. Mavi, aşçıbaşının sırtında götürülürken boynunu uzattı, bir zamanlar özgürce uçtuğu gökyüzüne son kez baktı. Baharın insanı sarhoş eden kokusunu içine çekti. Gülümsedi. Dünya tersten çok güzel görünüyordu.

Biliyor musun nasıldır, insanın kendi halinde bırakılması, kendisiyle baş başa, kendi insafına terk edilmesi.

Wolfgang Bochert, Karahindiba

KARAHİNDİBA

Gazetede o ilanı gördüğümde otuz yaşındaydım.

İşsizdim.

Kız arkadaşım terk etmişti.

Arkadaşlarım beni aramıyor, telefonlarıma çıkmıyorlardı.

Seneler sonra ailemin yanına dönmüştüm.

Ve sol testisim pinpon topu büyüklüğündeydi.

Bir sene önce Brusella isminde taze peynirden bulaşan bir hastalığa yakalanmıştım. Normal seyrinde kısa bir tedaviyle geçen hastalık bende üç kere nüksetmiş, dördüncüsünde milyonda bir görülen bir şey olmuş ve virüs sol testisime sıçramıştı. Doktorlar böyle bir vaka karşısında şaşkınlıklarını ve akademik kariyer heveslerini gizlemeyip (testisim üzerine on ikisi uluslararası dergilerde olmak üzere yirmi sekiz makale yayınlamışlardı) benimle özel olarak ilgilenmişler, annem bu bahtsızlığım karşısında her gün dua etmekten başka bir çare bulamamış, babam doğalgaz, elektrik, su faturalarını ve akrabalarımızın benimle yaşıt evli, iyi işleri olan oğullarını gördükçe boyun damarlarını şişirip “Yaşıtları ev, bark, çoluk çocuk sahibi oldu, bu hâlâ evde baba parası yiyor,” diye söylenmeye başlamıştı.

Annem, baba-oğul arasında kalan her anne gibi gözleri dolu vaziyette odama gelip “Duymazlıktan gel söylediklerini Adnan,” diyor, sonra kendisinin bile zor duyacağı bir sesle “ahh benim şanssız oğlum, ahh benim talihsiz oğlum,” diyerek odadan çıkıyordu. Anlayacağınız böyle bir durumda pinpon topu büyüklüğündeki testisin hiçbir önemi yoktu.

Üniversitede iktisat bölümünü bitirip, askerliğimi de yapıp geldikten sonra babamın ve akrabaların geleceğim hakkındaki tavsiyelerini dinlememiş, giydikleri takım elbisenin fiyatı kadar aylıkla çalışan, çift emekliliği olan (öldükten sonra) sosyal hakları oldukça geniş (bilmem nerde yüzme havuzu varmış) diye öve öve bitiremedikleri bankaya girmemişim.

Babam sık sık anneme -benim de duymamı istediği için yüksek sesle- eğer o zaman bankaya girseymişim şimdi müdür olacağımı ve çok iyi maaş alacağımı söylüyordu.

Mutlu olacağım için gazetecilik olduğunu söylemiş, bir kültür sanat dergisinde muhabir olarak çalışmaya başlamıştım. (Etrafımda sevmediği işlerde çalışıp, bir ömür tüketen o kadar çok insan vardı ki.)

Birkaç ay sonra bizimkiler düzenli para kazandığımı görünce, benim de herkes gibi normal bir işim olduğuna kanaat getirmişler ve artık söylenmemeye başlamışlardı. Hatta babamı bir gün, kızı bankada çalışan arkadaşlarından birisine (maaşı asgari ücretin biraz üstündeydi ve her gün sabah sekiz buçuktan akşam sekiz buçuğa kadar çalışıyordu) o günlerde popüler olan bir sanatçıyla yaptığım röportajı gösterip, benimle gurur duyduğunu anladığım bir sesle “Bizim oğlan bankacı olmak istemedi, gazeteci oldu. İyi kazanıyor, artistlerle röportajları çıkıyor dergide,” dediğini bile duymuştum.

Zaten bir anne-baba başka ne ister ki: Yaşamları boyunca beceremedikleri tüm şeyleri çocuklarının becermesinden, yaptıkları aptallıkları onların yapmamasından, iyi bir işi olup kendilerine yaşlanınca bakmalarından (ebeveynsel emeklilik) ve arkadaşlarına, akrabalarına çocuklarının fotoğraflarını gösterip “Müdürü de çok seviyor, yakında müdür yardımcısı yapacaklar,” demekten başka ne ister ki.

Her ne kadar istemedikleri bir işi yapsam da bir süre sonra muhabirliğin de diğer meslekler gibi bir meslek olduğunu kabul etmişlerdi. (Ya da bana öyle gelmişti.)

Ama bir buçuk sene sonra dergi batıp işsiz kalınca, babamın frekansını hemen değiştirmiş, klasik cümlelerine geri dönmüştü.

“Zaten gazeteciler, yazarlar sefalet içinde yaşıyor. Sen de girdin hevesini aldın. Bari geç olmadan bankaya gir!”

Yine söylediklerinin hiçbirine kulak asmamış, hayallerimin peşinden gitmişim. Bir ay sonra daha iyi bir dergide iş bulmuştum. Fakat (Cemal Süreya'nın dediği gibi “Bir dergi gibidir hayatım / bu yüzden ölmem / batarım) üç sene sonra o dergi de batmış, başka dergilerde, gazetelerde de iş bulamayınca, gerçekten dibi boylamıştım. Başladığım yere geri dönmüş, en sonunda bir akrabamızın yardımıyla bankada gişe memuru (gişe yetkilisi) olabilmişim. Benimle aynı yaşta olanlar şimdi müdür yardımcısıydı. (Babamın mütemadiyen söylediği gibi bir iki sene sonra da müdür olacaklardı.) Ama ben pek umursamıyordum.

Kararımı vermişim. Senelerdir ertelediğim hayalimi şimdi gerçekleştirecektim. Bir roman yazacaktım. Her şeye yeniden, sıfırdan başlayacak, o zamana kadar hiçbir yazarın yazmadığı konular hakkında romanlar yazacak, herkesin dikkatini üzerime çekecektim. Kim bilir belki yönetmenler, yapım şirketleri hikâyelerimi satın almak isteyecekler, böylece hayatım boyunca gişe memuru olmaktan kurtulacak, ailemin övündüğü, akrabalara resmimi gösterip gururla sıırıttığı bir evlat olacaktım.

Baskı üzerine baskı yapan kitabım için büyük gazetelerin hafta sonu eklerine güzel, şirin gazeteci kızlarla (bütün güzel ve şirin kızlar gazetelerin hafta sonu eklerinde çalışır) Bebek'te deniz kenarında ya da Cihangir'de bir kafenin masasında çekilmiş fotoğraflarım eşliğinde röportajlar verecek, “Muhabirlikten gişe memurluğuna kadar yapmadığım iş kalmadı” manşeti altında, nerelerden nerelere geldiğimi, feleğin bin bir zorlukla dönen çemberinden nasıl geçtiğimi, hayatı ciddiye almayan, kibir soslu, müstehzi bir dille anlatacaktım.

Biraz kendinizden bahseder misiniz Adnan Bey?

olacaktı ilk sorusu, kumral saçları omuzlarına dökülen, yeşil gözlü gazeteci kızın. Kahvemden bir yudum aldıktan sonra gülümseyerek “Bahsedeyim...” diyecek, babamın öğretmen olması dolayısıyla Anadolu'yu karış karış gezdiğimi, liseye kadar neredeyse her sınıfı başka şehirde okuduğumu, hikâyeye anlatmayı çocukluğumdan beri çok sevdiğimi, yaz geceleri duvar diplerinde arkadaşlarıma uydurduğum cinli, perili hikâyeleri anlatırken onların beni nasıl korku dolu gözlerle dinlediğinden söz edecektim. Sonra ben beş yaşındayken ölen, aslında ne kendisine ve ne de bana anlattıklarına dair (eğer anlatmışsa) hiçbir şey hatırlamadığım anneannemin kulağıma fısıldadığı masallarla büyüdüğümü, o masalların yazar olmamda çok önemli bir rolü olduğunu ekleyecektim. Hayatımı kazanmak için ünlü yazar Faulkner gibi birçok işte çalıştığımı, ömrümün üçte birini hastanelerde geçirdiğimi, az uyuduğumu, çok okuduğumu, üç şeyi seyretmekten keyif aldığımı söyleyecek, bu üç şey nedir diye sorduğunda balıklar, insanlar ve sevgilim diyecektim.

Neden roman?

diye soracaktı bir süre sonra güzel ve şirin gazeteci kız. Mizahçıların hınzırca güleceği ama edebiyatçıların ciddiyetle karşılayacağı bu soruya ben de içten içe gülecek, fakat büyük yazarların bu tür soruları entelektüelliklerini göstermeleri için önemli bir fırsat kabul ettiklerini bilerek, okurları edebiyat âleminde kısa bir yolculuğa çıkaracaktım.

Barthes'la başlayan yolculuğumda Bakhtin'le kısa molalar verecek, George Lukacs'ın Romanın Tarihsel-Felsefi Koşullanması ve Bunun Anlamı üzerine yazdığı metinlerle son virajı döndükten sonra Milan Kundera'nın Roman Sanatı hakkındaki fikirleriyle gaza basacak, Türk romanının 21.yy'da gelişimini ve bu gelişimde kendimi nasıl konumlandığımı gösterişli bir cümleyle özetleyecek ve yolculuğumu sonlandıracaktım. Böylece hem güzel ve şirin kız hem de böyle bir yanıtı

okumayı becerebilen okurlar benim ne kadar birikimli bir yazar olduğumu anlayacaklardı.

Tabii bu arada güzel ve şirin kızın editörlerine kendini göstermesi için bir paragraflık, aslında bir sorudan daha çok kanaat taşıyan cümlelerine de büyük yazarların genç muhabirlere gösterdiği o hoşgörüyü izin verecektim.

Adnan Bey, romanınızdan toplumu şekillendiren bireyleri inceleyerek bir toplum gerçekliğine mi varıyoruz, yoksa toplum gerçekliğinin bireyler üzerinde nasıl durduğuna mı? Yani romanınızdaki karakterler üzerinden toplumsal yapının çözümlemesini yapabilir miyiz? Aynı şekilde toplumun en küçük hücresinin, yapı taşının insan olduğunu düşünürsek buna tümevarımcı ya da tümdengelimci bir yaklaşım diyebilir miyiz?

Aslında bu soruyu sorarken ben onu izliyor olurdum. Böyle bir soruyu hazırlamak için ne kadar zaman harcadığını düşünürdüm. Buluşma yerine otobüsle mi yoksa taksiyle mi geldiğini, ailesiyle mi yoksa sevgilisiyle mi yaşadığını, kimseye söyleyemediği sırlarını, eğer çiçekleri varsa onlarla konuşup konuşmadığını, vücudunda beğenmediği yerlerini, bir omzunu açıkta bırakan mor bluzunu giydikten sonra aynanın karşısında ne kadar vakit geçirdiğini, bana bu soruyu sorarken aklımdan aslında neler geçtiğini, on sene sonra nasıl bir hayatı olacağını merak ederdim.

Ama tüm bunları ona söyleyemez, onun istediği cevabı, yapacağı konuşmaya günler öncesinden hazırlanmış bir politikacı gibi okurdum.

Benim buradaki ana izleğim...

Peki, Adnan Çubuk kimleri okur? Kimlerden beslenir?

Benden üçüncü tekil şahıs zamiriyle söz ettiğinde, bir anda karşımdaki güzel ve şirin kızın on sene sonraki hali gözlerimin önüne gelecekti. Evlendiğini, bir çocuğu olduğunu, iş arkadaşları “Berk’in okulu nasıl gidiyor?” diye sorduklarında, bu kez birinci çoğul şahısla anlatmaya başladığını bilecektim. “Artık okuldan korkmuyoruz. Her akşam deftere yatay çizgi çiziyoruz. Babamız işten gelmeden uyumuş oluyoruz.”

İçim sıkılacaktı. Ama Adnan Çubuk’a müsterih olmasını tembihleyecek, soruya bir an önce cevap vermesini isteyecektim.

Henry James, Oğuz Atay, Sabahattin Ali, Gülten Akın, Edip Cansever, Leyla Erbil, Dostoyevski, İtalo Calvino, Nilgün Marmara, İhsan Oktay Anar, Zadie Smith ve daha burada ismini saymadığım birçok yazar.

Sonra sorular ard arda gelecek, ben de aynı hızla cevap verecektim.

Yazdıklarınız Almanya’da oldukça ilgi çekti. Önümüzdeki günlerde romanınızı başka dillerde de görebilecek miyiz?

Yüzüme kibirli bir gülümseme konduracak, Truman Capote’un cümlesini çalacaktım. ‘Neden olmasın. Ama yazar ve çevirmenin sanatsal açıdan ruh ikizi olması şartıyla.’

Gazetede çıkan haberlere göre romanınız yakında filme çekilecekmiş. Bunu bekliyor muydunuz? (Beklemek ne kelime. Hayatım boyunca hep bunu istedim.)

Hayır beklemiyordum. Benim için de sürpriz oldu.

Teşekkür ederim Adnan Bey. Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

(O kadar çok şey var ki.)

Ben teşekkür ederim. Size ve okurlarınıza edebiyat dolu günler dilerim.

Her gün bankada hesap cüzdanlarını işlerken, döviz hesabı açarken, vadeli hesap kapatırken, akşam saat sekiz buçukta müşterileri telefonla arayıp otomatik ödeme talimatı vermeleri ya da kredi kartı almaları için yalvarırken, (aylık satış kotamızı dolduramazsak müdür bizi işten atacağını söylerdi ve ben bunu o günlerde hiç istemezdim) kasada çıkan açığı bulmak için saatlerce fişleri karıştırırken, gişe memuru arkadaşlarla şefin arkasından konuşurken, şefle müdür hakkında dedikodu

yaparken, bankanın güvenlik görevlisiyle diğer gişe memurlarını, şefi ve müdürü çekiştirirken hep bunu, büyük bir yazar olmanın hayalini kuruyordum.

Fakat şanssızlığım bir gölge gibi beni takip ediyor, bir türlü peşimi bırakmıyordu. Gişe memuru olarak senemi doldurduktan ve kitabımın okuma hazırlıklarını tamamladıktan iki hafta sonra eklem ve bel ağrılarım başlamış, üç hafta sonra da yüksek ateşle hastaneye kaldırılmıştım. Dört senedir birlikte olduğum kız arkadaşımın beni terk etmesi de aynı dönemde oldu. Zaten bankada çalışmaya başladığımdan beri onun isteğiyle sık sık ara veriyorduk ilişkimize. İki haftadır hastanede yatıyordum, bir kere olsun yanıma gelmemişti ve ne zaman arasam telefonu kapalıydı.

Seyahate çıktığımı, ailesinin yanına gittiğini, işlerinin yoğun olduğunu, hastalandığımı ya da başına bir şey geldiğini düşünüyordum.

İşlerinin yoğunluğu yüzünden beni aramamasını mazur görüyor, seyahatte olduğu için telefonunun çekmemesini normal karşılıyor, hastalandığı için kaygılanıyor, başına bir şey geldiği için telaşlanıyordum. Aklıma o beklenen sonu, beni terk ettiğini getirmek istemiyordum. Ama bizim gibi insanların aklına getirmek istemediği her şeyin başına geldiğini çok sonra öğrenecektim.

Hastanede yatışımın on yedinci gününde, sabah tam 08.16'da mesajı geldi.

GÖNDEREN: SUNA

cok düşündüm. artık olmuyoR.. Senden ayriliyorum. evden tasindim. esyalarni bakkala biraktim.. suna

O anı hatırladıkça hâlâ çok kötü oluyorum. O mesajdan sonra bir daha ne cep telefonu kullanabildim ne de Rum karakterlerin Türkçe konuştuğu bir filmi izleyebildim.

Hastalığımın ilk teşhisinde ve tedavisinde yaklaşık bir ay hastanede kaldım. Tedavi bitip, hastaneden çıktıktan (Suna beni terk ettiği ve evinden attığı için artık ailemle kalıyordum) on gün sonra tam işe dönecekken hastalığım yeniden nüksetti ve kırk derece ateşle tekrar hastaneye kaldırıldım. İkinci yatışımda bir buçuk ay hastanede kaldım. (Bu sırada hastalığım bahane edilerek işten de çıkarılmıştım.) Taburcu olduktan beş gün sonra Brusella bir kez daha tekrarladı ve bu kez üç ay hastanede yattım. Tedavim bitip, eve geldikten iki gün sonra, tamam, her şey bitti, iyileştim deyip normal yaşantıma döndüğümde,

Normal Yaşamım= Odama kapanıp kitap okumak + Önemli bir yazar olduğumu hayal etmek + Babamın hakaretlerini dinlemek + Gazetelerin insan kaynakları eklerinden iş aramak

sol testisimde tuhaf bir hareketlenme oldu. Bir sabah pıtır pıtır etmeye, akşama doğru hiperaktif teşhisi konulan bir çocuğun şişirdiği balon gibi durmadan büyümeye başladı. Üç gün sonra tenis topu büyüklüğüne erişmişti ve ben daha da büyüüp patlayacağından çok korkuyordum.

Hastanedeki bütün doktorlar testisim için seferber olmuştu. Hepsi telaşla oradan oraya koşturuyor, telefon görüşmelerinin ardı arkası kesilmiyor, toplantı üzerine toplantı yapılıyor, (sol testisimin resimlerine bakıp, aralarında Latince konuştukları bu toplantılardan birisine ben de katılmıştım) sol testisimle kendi testisleri gibi ilgileniyorlardı.

Testisim her gün onlarca doktor tarafından avuçlanıyor, her çarşamba ve cuma tıp fakültesinden kızılı erkekli bir sınıf öğrenci hocalarıyla birlikte odama gelip sol testisimi inceliyorlardı. Hatta bazıları fotoğrafını çekmek için izin istiyor, neden diye sorduğumda, sınıf arkadaşlarımıza göstereceğiz ya da fakültenin dergisine koyacağız diyordu. Artık tıp dergilerinde sol testisim hakkında sekiz puntolu makaleler, çeşitli açılardan çekilmiş resimleri çıkıyor, Türkiye'nin birçok tıp fakültesinden doktorlar, öğrenciler testisimi görmek için hastaneye geliyor, yurtdışından kongreler için İstanbul'a gelen ürologlar, ülkelerine dönmeden önce beni de Ayasofya, Topkapı Sarayı, Yerebatan Sarnıcı gibi ziyaret edecekleri önemli yerler listesine dâhil ediyorlardı.

Ben de tüm bunları bir işaret olarak görüyor, yakın bir zamanda kendimin de yani sol testisin asıl

sahibi Adnan Çubuk'un da yazacağı romanla şöhrete kavuşacağını düşünüyordum. Ayrıca içten içe, böyle bir hastalığa sahip olduğum için sevinmiyor da değildim. 'Meşhur İnsanların Hayatları' kitaplarında okuduğum bütün önemli yazarlar gibi kendimin de diğer insanlardan farklı, zorluklarla dolu bir hayat yaşadığını hissediyordum.

Seneler sonra biyografimi okuyacak olan okurlar şu minvalde bir yazı görecektlerdi; Adnan Çubuk. 21.yy'ın en önemli yazarlarından... Bir seneye yakın hastanede yattı. Milyonda bir görülen hastalığa yakalandı. Aylarca yüksek ateşle sırt üstü soğuk, rutubet tutmuş, sidik ve kan kokan hastane odalarında kaldı... (Öldükten sonra her şey biraz abartılır.) Doktorlar ölümünü beklerken bir haziran sabahı gözlerini açtı. İlk sözü "Güneş, daha fazla güneş" oldu...

* * *

Bir ay sonra testisimdeki şişlik inmeye başlamış, ziyaretçi sayım oldukça azalmış, doktorlar tedaviye evde devam edebileceğimi, birkaç hafta sonra rahatlıkla yürüebileceğimi söylemişlerdi. (Şöhretimin sonu gelmişti.)

Eve geldikten birkaç gün sonra, hastalığım boyunca durumun ciddiyetini kavradığı için çok fazla sesini çıkarmamış olan babam artık her gün, her saat, her dakika;

"Bu senin yüzünden böyle oldu Aynur!"

"Bırak istediğini yapsın dedin, şimdi ne olduğu ortada!"

"Ahmet'in oğlu mali müşavir olmuş!"

"Zeynel'in oğlu ayda dört bin lira kazanmaya başlamış!"

"Vecdi'nin oğluna şirket son model araba vermiş!"

"Bu otuz yaşına gelmiş, halen evde yatıyor!"

diye söylenmeye, hakaret etmeye, bazen söylediklerinin üzerimde etkili olmadığını düşünüyor olacak ki hızla odama girip "Ne yapıyorsun lan sen bütün gün odada! Okudun okudun ne oldu! Git dışarı iş ara!" diye bağırmağa başlamıştı.

Aslında bir yazar olarak onu anlıyordum. O da diğer bütün babalar gibi çocuğunun (iki senelik de olsa) üniversite okumasını, ayın birinde maaşının yattığı geleceği garantili bir işe girmesini, iyi para kazanmasını, evlenmesini; böylece hayattaki vazifesini pekiyi ile tamamlayıp babalıktan emekli olmayı, bir sonraki aşamaya, büyükbabalığa geçmeyi istiyordu.

Emekli olduktan sonra evin içinde eşinin peşinden ayrılmayıp "Aynur ocakta ne pişiyor?", "Aynur çamaşır makinesinde ne yıkıyorsun?", "Aynur bulguru ayıklayayım mı?" "Aynur ben ekmek almaya gidiyorum", "Aynur bir kepekli bir normal değil mi?" tam kapıdan çıkarken "Aynur, istersen iki kepekli alayım, yarın da yeriz," deyip çocuklaşmayı, çocuklaşması daha da geriye sarmaya başlayıp Aynur için dayanılmaz olunca, torunun vakti geldiğini anlayan Aynur'un mutfakta oğluna gizlice "Adnan artık çocuk yapmanın zamanı gelmedi mi sence de," demesini, torunuyla birlikte parka gitmeyi, oğlundan esirgediği bütün sevgiyi torununa vermeyi, torununa çikolata, şeker, bisküvi almayı ve birlikte jelibon yemeyi istiyordu.

Ama ben ona bu zevki tattırmadığım ve başka babaları, kendisinin senelerdir planladığı yaşlılığı yaşarken gördüğü için sürekli okşanan ama asla boşalamayan bir penis gibi beynine kan doluyor, damarları şişiyor, asabileşiyordu.

Fakat ne kadar sinirli olursa olsun, bağırırsa bağırırsın, babamdı.

Gidecek bir yerim, bedavaya karnımı doyuracağım başka bir evim yoktu.

İşsiz, parasız, hasta ve şanssız biri olduğum için (durumumun vahametinin farkındaydım artık) arkadaşlarım da beni arayıp sormuyordu. Ben aradığımda ise ya telefonlarını meşgule alıyorlar ya da hiç açmıyorlar, bazısı geçmiş senelerin hatırına bana acıyıp, saatler sonra geri dönüyor, kusura

bakma duymamışım ya da önemli bir görüşmedeydim diyor, birkaç dakika havadan sudan konuştuğundan sonra en kısa zamanda görüşmek üzere deyip telefonu kapatıyorlardı.

Eskiden dergilerde birlikte çalıştığım yazar arkadaşlarımı arayıp, heyecanla yazacağım hikâyelerden bahsediyordum. Onlar ise soğuk bir sesle “Çok güzel fikir Adnan,” deyip beni başlarından savıyor, “Şimdi biraz işim var ben seni sonra arayayım,” diyor ama asla aramıyorlardı.

Ben yine de moralimi bozmuyor, umudumu yitirmiyor, iyi bir yazar olmak için çalışmaya devam ediyordum.

İyi bir yazar olmanın en önemli şartının büyük edebiyatçıların eserlerini okumanın yanı sıra çalışma biçimlerini, yazarlık sırlarını ve niçin yazdıklarını öğrenmek olduğunu düşünüyordum. Böylece ben de onların tecrübelerinden yararlanacak, kendi yolumu çizebilecektim.

Odamın bütün duvarları üniversite yıllarından beri gazetelerden, dergilerden kestiğim yazarların resimleri ile doluydu. Hastalandığımdan beri sık sık o resimlerin karşısına geçiyor, imrenerek onları seyrediyordum. Sonra başucumda, komidinin üzerinde duran, ünlü yazarların neden yazdıklarına cevap verdikleri Niçin Yazıyorlar? adlı kitabı alıyor, her bir yazarın bu soruya verdiği cevabı hayranlıkla okuyup, günün birinde böyle bir seçkide yer alacağımın hayalini kuruyordum.

Gabriel Garcia Marquez

Dostlarım beni daha çok sevsin diye.

İsaac Asimov

Hangi nedenle nefes alıyorsam o nedenle yazıyorum.

Milan Kundera

Gülünç bir hayal olsa da, kimsenin söylemediğini söylemek zorunda olduğumuz için yazdığımıza inanırız.

Alain Robbe-Grillet

Otuz beş yıldır roman yazıyorum. Hâlâ da nedenini bilmiyorum.

Philippe Soupault

Çünkü eğlendiriyor beni.

Balzac

Zengin ve ünlü olmak için.

Carlos Fuentes

Çünkü bu yapmayı bildiğim ender şeylerden biri.

William Faulkner

Hayatımı kazanmak için.

Adnan Çubuk

.....

Bir gün bana da ne için yazdığımı sorduklarında ne söyleyeceğimi saatlerce düşünüyor ama bir türlü bulamıyordum. Belki hâlâ bir şey yazamadığımdan, arkamda birçok iki sayfalık roman, bir paragraflık öykü, dört mısralık şiir bıraktığım içindi. Bilmiyorum.

Bazı günler anneme biraz dışarı çıkıp hava alacağımı söylüyor, sevdiğim yazarların imza günlerine gidiyordum. Bir köşede onların okurlarıyla nasıl sohbet ettiğini, kitaplarını imzalarken mutluluktan yüzlerinin aldığı şekli, imzalarının nasıl olduğunu, ne tür bir dolmakalem kullandıklarını dikkatle inceliyordum.

Eve döner dönmez dergide yahut gazetede o yazarla yapılan röportajı açıyor, yazarın fotoğrafları yerine kendi fotoğraflarını yapııştırıyor, o sorulara kendim cevap vermiş gibi yüksek sesle okuyordum. Sonra sırt üstü yatağa uzanıp, ellerimi başımın arkasında kenetliyor, gözlerimi tavana dikeyiyor, şimdiye kadar bir şey yazamadıysam da en sonunda yazacağımı, insanların beni anlayacağını

düşünüyordum.

Ama her seferinde babamın çirkin sesi beni hayallerimden hızla uzaklaştırıyordu.

“Madem iyileşti, sokaklarda aylak aylak gezeceğine bir iş bulsun da çalışsın artık!”

Hemen yataktan kalkıyor, masanın köşesindeki insan kaynakları eklerini alıp, iş aramaya devam ediyordum.

* * *

İş arayan her insanın bileceği gibi gazetelerin insan kaynakları eklerinde en uygun işler her zaman iç sayfalarda yer alır. İlk sayfalardaki ilanlarda yabancı dil, deneyim ve tercihen kelimesi çokça geçtiği için o ilanlara bizim gibi işsizler değil de daha fazla maaş almak isteyen işli'ler başvurur.

Günlerdir iç sayfalardaki bütün bu küçük ilanları didik didik edip, ortalama her ilana başvurmama, CV göndermeme rağmen (bir hafta içinde 112 ilana başvurmuştum) sadece iki firma görüşmeye çağırılmış, diğerlerinden aldığım cevap hep aynı olmuştu: Biz sizi ararız!

Görüşmeye çağırıldığım ilk firma uluslararası bir pazarlama şirketi idi. Gazetede ki ilanlarında “Otuz yaşını aşmamış, dört yıllık üniversite mezunu, B sınıfı ehliyete sahip, insan ilişkileri iyi olan pazarlamacılar aradıklarını” yazmışlardı. (Bütün maddeler aynen beni tarif ediyordu.)

Benim dışımda pozisyona başvuran 15764 kişiden sadece 7672'si birinci aşama olan üç saatlik sınava girmeye hak kazanmıştı.

Sınav altmış dakikalık matematik testinden: Havuz, yol, işçi problemleri, OKEK, OBEB, olasılık vb.

Altmış dakikalık kişilik testinden: Müdür olan insanlar genelde buldukları mevkiyi hak etmezler. Doğru () Yanlış () vb.

Altmış dakikalık algı ve mantık testinden: 2-8-20-44-? vb. oluşuyordu.

Sınav bittikten sonra üç gün içerisinde bize haber vereceklerini söylediler. Sınavı geçerse bundan sonraki aşamaların yazılı olduğu bir kâğıdı elimize tutuşturup, gönderdiler.

2. Aşama: Toplu Mülakat

3. Aşama: Satış Becerisi

4. Aşama: Bireysel Mülakat

5. Aşama: Trafik Testi

6. Aşama: Sürüş Testi

Hayır, müdür aramıyorlardı. Kendi ürünlerini tercih etmeleri için firmaları ikna edecek pazarlamacılar arıyorlardı. Açıkçası firmanın en alt basamağındaki elemanlarını seçmek için bu kadar ince eleyip sık dokumaları gururumu okşamıştı. Eminim sınava giren diğer adaylar da benim gibi mülakatları başarıyla geçip ellerinde bond çanta, üzerlerinde siyah takım elbiselerle caddede yürürken böyle bir işe sahip oldukları için insanların kendilerine gıpta ederek baktıklarını düşünüyorlardı.

Üç gün sonra arayıp, toplu mülakata çağırdıklarında neredeyse mutluluktan ölecektim. O büyük sınavı geçmiş, 2. Aşamaya kalmıştım.

Mülakat odasına beş kişi girdik. Geleceğin beş pazarlamacısı. Üç erkek, iki kadın. Odada üç bölge müdürü, bir insan kaynakları yönetmeni, bir de insan kaynakları yönetmeni yardımcısı vardı. Hepimiz çok şıktık. Bizi yuvarlak bir masaya oturtular. İlk önce kısaca kendimizi tanıtmamızı, sonra eğer ormanda bir canlı olsaydık ne olacağımızı sordular. Çok heyecanlıydım. Sıra en son bana geliyordu. Düşünecek bir hayli zamanım vardı.

İlk kişi (Erkek), kendini tanıttikten sonra “Arı,” dedi. “Neden Arı?” dedi müdürlerden kel olanı, “Çünkü kovanına bir böcek saldırırsa gerekirse iğnesini saplar ve ölür. Kendisini kovanı için feda

edebilir.”

Müdürlerin yüzlerindeki ifadeden Arı'dan olumlu elektrik aldıklarını anladım.

Ben ise ne söyleyeceğimi düşünüyordum. En iyisini bulmalıydım. Beni en iyi ifade eden.

İkinci kişi (Kadın), “At,” dedi. Onlar daha neden demeden, çünkü deyip on dakika boyunca neden ‘At’ olmak istediğini anlattı. Sıkıldım.

Üçüncü kişi (Kadın), “Civciv,” dedi. “Küçük, sevimli, cana yakın. Aynı benim gibi.” Müdürler birbirlerine baktılar, peki dediler.

Ben hâlâ ne söyleyeceğimi bulamamıştım. Farklı olmalıydım. Hepsinden farklı bir şey söylemeliydim.

Dördüncü kişi “Kartal,” dedi. “Göklerin hâkimidir. Tuttuğunu koparır, ben de koparıyorum. Ayrıca Beşiktaşlıyım.”

Yerine oturur oturmaz gözler bana çevrildi. Ceketimi ilikleyip ayağa kalktım.

“Adım Adnan Çubuk. Otuz yaşındayım. İktisat Bölümü mezunuyum.. Eğer ormanda bir canlı olsaydım kivi olurdu,” dedim. “Çünkü bir adet kivi insanın günlük C vitamini gereksinimini karşılar. Bir kivi beş portakala bedeldir. Mineraller bakımından da zengindir.”

Odadaki herkes şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ben anlattıklarımın ilgilerini çektiğini düşünerek kivinin hangi hastalıklara iyi geldiğini, içinde bulunan B1 ve B2 vitaminlerini, bağışıklık sistemini nasıl güçlendirdiğini uzun uzun anlattım. Teşekkür edip yerime oturdum.

“Bitti mi Adnan Bey?” dediler. Gülümseyerek “Bitti,” dedim.

Teşekkür ederiz dediler. Soru sormamalarını cevabımı beğendiklerine yordum.

Küçük bir ara verdiler. Küçük arada, hepimiz birlikte kafa kafaya vermiş, bundan sonra ne tür soruların gelebileceğini, nasıl cevaplar vermek gerektiğini fısıltıyla konuşurken İnsan Kaynakları Yönetmeni'nin yardımcısı yanımıza gelip, bana ve Civciv'e elendiğimizi, diğer arkadaşlarla mülakata devam edeceklerini, geldiğimiz için teşekkür ettiğini söyledi.

Yönetmen yardımcısı ve diğer şanslı üç arkadaş yanımızdan ayrılır ayrılmaz, Civciv elleriyle yüzünü kapatıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ben de kendimi çok kötü hissediyordum ama Civciv kadar zayıf değildim. Gözlerim yanımda ağlayan Civciv'le diğer üç kişinin görüşmeye devam ettiği odanın kapısı arasında gidip geliyordu. Belki bana bir şans daha verebilirlerdi. Belki de en iyisi çıkıp gitmekti. Ama Civciv'i bu halde burada bırakamazdım. Teselli etmek istedim.

“Boşver, üzülmeğe değmez,” dedim, söylediğime pek de inanmayarak.

“Kes sesini!” diye bağırdı. Ağlamaya devam etti.

“Peki,” dedim sakın bir sesle. Yanından kalktım, mülakat odasının kapısına son bir bakış fırlatıp otelden çıktım. Eve geldim.

Evde kimse yoktu. İçeri girdim. Ayakkabılığın üzerinde annemin notunu gördüm. “Komşudayım. Baban Selami Amca'na gitti. Odadaki resimleri söktü. Badana yaptıracaktı.”

Ayakkabılarımı, montumu çıkarmadan koşar adım odama girdim. Bomboş duvarı görünce karnıma bir ağrı saplandı. Ne hissedeceğimi bilemiyordum. İçimden öfke, çaresizlik, yalnızlık ve tarif edemediğim birçok duygu aynı anda geçip gidiyordu. Her şey birbirine karışıyordu. Bir gün öncesine kadar bütün hayatımı kaplayan duvarın karşısında ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Gözlerimin içi sanki güneşe dik dik bakmışım gibi yanmaya, ellerim ayaklarım karıncalanmaya başladı. Yatağın üzerine oturdum.

Uzun bir süre resimlerin sökülürken yanlarında götürdükleri sıvalardan kalan boşlukları ve selobant izlerini seyrettim. Sonra ayağa kalktım. Parmaklarımı duvardaki izlerin üzerinde gezdirdim. Bir zamanlar bu duvarın şimdi ise sadece izlerin sahiplerinin o an nerede olduklarını düşündüm? Dostoyevski'nin? Oğuz Atay'ın? Tezer Özlü'nün?..

Kim bilir belki Yusuf Atılgan, buruşuk bir sigara paketiyle birlikte kıvrılmış yatıyordu çöp arabasında. Tezer Özlü bir kâğıt toplayıcısının çuvalının içinde sokakları arşınıyordu. Kafka bir sokak kedisinin pençeleriyle paramparça olmuştu. Ziya Osman Saba'nın üzerine yoldan geçen lise öğrencisinin attığı vişne suyunun son birkaç damlası sıçramıştı. Paul Auster bir gazetenin ekonomi sayfasına yumurtanın beyaz akıyla yapışıp kalmıştı. Belki de hepsi çoktan yanmıştı. Külleri dört bir yana savrulmuş, her biri edebiyatın gaz haline dönüşüp gökyüzüne karışmış, dünyayı dolaşıyordu. Babam sadece resimleri değil son umudumu da söküp atmıştı. Bir an evvel bir iş bulup, bu adamdan, bu evden kurtulmam gerekiyordu.

* * *

Görüşmeye gittiğim diğer firma sitrik asitli temizleyiciler ve dezenfektanlar üreten bir firmaydı ve satış-pazarlama pozisyonuna başvurmuştum. (Her ilana başvuracak, her işi yapacak kadar kötü durumdaydım artık.)

Benim yaşlarımda, hardal rengi takım elbiseli, geniş alınlı, çiçek bozuğu suratlı Zeyrettin Bey, üç ay beni deneyeceklerini, bu üç ay boyunca yalnızca yol ve yemek parası vereceklerini, üç ayın sonunda beğenirlerse asgari ücret artı prim karşılığında işe başlayabileceğimi söyledi.

Satış ve pazarlama alanında tecrübesizliğimi fark etmiş olacak ki görüşme esnasında bana birkaç ders vermeyi de uygun gördü. “Bak Adnan,” (pozisyonu gereği siz'den sen'e geçmişti) “gördüğüm kadarıyla hiç satış tecrüben yok,” dedi, ardından bir satıcının yeri gelir dindar, yeri gelir sağcı, yeri gelir solcu olması gerektiğini söyledi. Bu işte başarının her nabza göre şerbet vermek olduğunu üzerine basa basa belirtti, cumaları şirkette olursam mutlaka namaza gitmem gerektiğinin altını çizdi.

Çalışma şartları ne kadar zor ve kötü olursa olsun benim o anki durumumdan daha kötü olamayacağı için tüm söylediklerini anladığımı ve şartlarını kabul ettiğimi söyledim. Zeyrettin Bey ise benim söylediklerimle ilgilenmeyip, koltuğunda geriye yaslanıp, sadece erkeklerin anlayabileceği bir sırıtışla, “Adnancığım bir şey sorcam sana. Dergilerde çalıştığın için bu magazin camiasını bilirsin?'nin parayla tık tık yaptığı (sağ eliyle ne demek istediğini görsel olarak da ifade etmişti) doğru mu?” sorusuna, benden beklediği cevapları alamayınca (bu tür şeylerle ilgilenmediğimi, beni asıl ilgilendiren konunun edebiyat olduğunu söylemiştim) geriye yaslandığı koltuğunda öne doğrulup toparlandı, ciddileşti “Biz sizi arayacağız Adnan Bey,” deyip beni kapı dışarı etti.

Dışarıya çıktığımda boğulacak gibiydim. Gökyüzünde insanın canını sıkkan bir pırıltı vardı. Sonbahar güneşi bulutların ardında bir görünüp bir kayboluyordu. Eve gitmek istemiyordum.

Lise bittikten sonra şirkete giren, on iki sene sonra müdür olan Zeyrettin Bey'in (üniversitede iktisat okuduğumu söyledikten sonra kendi başarı hikâyesini anlatmış, önemli olanın üniversite değil kendini yetiştirmek olduğunu söylemişti) ebleh yüzü gözümün önünden gitmiyordu.

Cadde boyunca yürümeye başladım. İleride köşede birikmiş kalabalığı görünce yavaşladım. İnsanlar kafalarını kaldırmış gökyüzüne bakıyordu. Ben de baktım. Genç bir adam apartmanın çatısının kenarında durmuş, birkaç adım ilerisindeki iki polisle hararetle bir şeyler konuşuyordu. Anladığım kadarıyla polisler adamı aşağıya atlamaması için ikna etmeye çalışıyor, aşağıdaki kalabalık da genç adamın polislerle yaptığı pazarlığın sonucunu merak ediyordu.

Kalabalığın içine girdim. Bej pardösülü, kırk yaşlarında bir adamla, market poşetlerini kimse çalmasın diye bacaklarının arasında sıkıca tutan kadının hemen arkasında bir yer buldum kendime. Bir an adam aşağıya atlar gibi oldu. Kalabalık bir anda dalgalandı, büyük bir çığlık yükseldi. Adam aşağıya bizlere baktı. Yüksekten korkuyor muydu acaba?

“Ne derdi varmış?” dedi, umursamaz bir tavırla pardösülü adam. Soruyu ortaya atmıştı ama poşetli

kadın herhalde uzun zamandır buradaydı ki kendisi cevap vermek zorunda hissetti.

“İşsizmiş.”

“Sapasağlam adam. Girsin bir işe çalışsın.”

“İş bulamamış.”

“Şov yapıyor bu.”

Çatıdaki adam öne doğru bir adım daha attı, bizlere doğru bağırdı.

“İki senedir işsizim. Yeter artık!”

Polislerden birisi aynı ses tonuyla adama bağırdı. “Arkadaşım hata yapma!”

Genç adam hata yapmadı. Tekrar konuşmaya başladılar.

“Daha önce ne iş yapıyormuş?” dedi pardösülü adam, biraz önce yaktığı sigaranın dumanını burnundan verirken.

Kadın gözlerini çatıdan çevirmeyerek cevap verdi “Bilmiyorum.” Herhalde adamdan hoşlanmamıştı.

“Madem çıktın atla.”

Kadın ters ters adama baktı. Adam sigarasını yere atıp ayağının ucuyla söndürürken “Bu atlamaz!” deyip, yanımızdan ayrıldı.

Büyük bir gürültüyle iki itfaiye arabası geldi. Hepimiz bir anda bakışlarımızı itfaiye aracına ve itfaiye aracından inip, seri hareketlerle brandayı açan itfaiyecilere çevirdik. Çatıdaki adam da bizim gibi itfaiyecileri seyrediyordu. Sonra gözlerini bizim üzerimizde dolaştırmaya başladı. Ne düşünüyordu acaba?

İş yerlerinden çıkmış takım elbiseli adamlar, tayyörlü kadınlar, tıkanan trafikte arabadan inmiş, hayatlarında belki ilk defa intihar görecek olan şoförler, yanaklarını, alınlarını cama yaslamış yolcular, simitçiler, büfeciler, polisler... Bir an göz göze geldik.

Acaba beni de şu insanlar gibi mi zannediyordu? Bir an önce evine, ailesinin yanına dönmek isterken, kalabalığı görüp duraklayan adamlardan birisi mi sanıyordu? Benim yerimde olabilmeyi mi istiyordu? Hayatımın yukarıdan bakınca kendi hayatından daha mı iyi olduğunu düşünüyordu?

Oysa ben onun yerinde olabilirdim. Çatının hemen kenarında. Yaşamın kıyısında. Titreyen bacaklarımın dengesini bozmaya çalışan rüzgârı, bulutların ardında yüzümü ısıtan güneşi hissedebilirdim. Neden burada olduğumu düşünürdüm. Gözlerimi aşağıda beni izleyen insanların üzerinde gezdirirken, bu kez ben onunla göz göze gelirdim.

“Adnan bir hata yapma!”

Polislerden birisi elini bana doğru uzatmıştı. “Hadi Adnan ver elini!”

Polise baktım. Sonra aşağıya, caddeye baktım. Onlarca insan kafalarını kaldırmış beni seyrediyordu. Benim atlamamı bekliyorlardı. Hepsinin suratındaki hazzı görebiliyordum. Öfkelendim. Bağırmaya başladım.

Biliyorum, nasıl acı çektiğimi görmek istiyorsunuz! Sıcacık, huzurlu evlerinize dönmeden önce nasıl öldüğümü görmek istiyorsunuz. Yalnızlıklarınızı başkalarına bulaştıracak bir hikâyeye vermemi istiyorsunuz.

Küçücük evlerde toplaşıp, kısırdan bir çatal aldıktan sonra “Allah kimseye Adnan gibi hayırsız evlat vermesin,” diye söze başlayanlar şimdi ne söyleyecekler arkamdan: “Vah vah, yazık oldu gencecik çocuğa.”

Kendi çocukları yerine ben işsiz kaldığım, kendi çocukları yerine ben hastalandığım, kendi çocukları yerine ben öldüğüm için daha çok merhamet gösterecekler anneme. Daha bir sıkı sarılacaklar. En çok onlar ağlayacak ardımdan. Ertesi gün ilk onlar koşacak gazete bayilerine. Terli elleriyle açacaklar gazetelerin üçüncü sayfalarını. Vesikalık fotoğrafımı görünce derin bir oh

ekecekler. Rahatlayacaklar. Ağır ağır okuyacaklar.

İŞSİZ GENÇ İNTİHAR ETTİ

İstanbul'da işsizlik nedeniyle bunalıma giren Adnan ubuk adındaki genç Şişli'de bir apartmanın çatısına çıkararak intihar etti.

Olay dün akşam saatlerinde Albay ReŐat iğiltepe Caddesi zerindeki Evkaf Apartmanı'nın 7. katında meydana geldi. İddiaya göre annesi ve babasıyla birlikte yaşayan otuz yaşındaki Adnan ubuk uzun süredir iş bulamayınca bunalıma girdi. Girdiği bunalımdan bir türlü çıkamayan ubuk, Albay ReŐat iğiltepe Caddesi zerindeki Evkaf apartmanın çatısına çıkararak intihar etti. Olay yerinde hayatını kaybeden çubuk'un cenazesi Adli Tıp Morgu'na kaldırıldı.

İŞte bu dünyada kapladığım hacim.

Bir yazar olarak bırakabildiğim tek metin.

Ama olsun, yaşarken yazamadığım hikyeyi, ölürken vereceğim sizlere. lmmle tekdüze hayatlarınızı renklendireceğim. Ben gittikten sonra nasıl olsa bıraktığım yerden devam edersiniz yaşamaya.

Siz hanımefendi! Siz beyefendi!

Biliyorum bunun için bekliyorsunuz. Akşam eve döndüğünüzde, arkadaşlarınızla buluŐtuđunuzda anlatacağınız bir hikye için.

Brandayı boş verin. Oraya dŐmem ben. Bu sefer eminim, otuz sene boyunca yapamadığım Şeyi ölürken yapacağım. İstedikleri yere dŐmeyeceđim.

Az daha bekleyin. Birazdan patlatacağım bu beyni. İŞte ondan sonra atacaksınız ığlıklarınızı.

Ama çok fazla abartmayın.

Hepimiz biliyoruz değil mi: 21. yüzyılda en fazla beş dakika sürer baŐkalarının ölüm acısı.

Örneğin Şu kadın; varisli bacaklarının arasında pazar poşetlerini tutan kadın.

Evet o!

Ben öldükten sonra ne yapacak?

Akşamı iple çekecek. Kocasına en sevdiği yemeği yaparken nasıl intihara kalkıŐtıđımı, neden kendimi öldürmek istediğimi düŐünüp daha bir zen gösterecek kuru fasulyenin lezzetine. Belki aylardan sonra birkaç parça et de koyacak yemeğe. Belki hafif bir makyaj yapacak. Sonra kocası son yirmi senedir olduğu gibi aynı sıkılgan, mutsuz ifadeyle zile basacak. Kapıyı açmaya giderken iten içe gülecek. Kocası ellerini yıkayıp sofraya oturduğunda sabahtan beri sürekli yeniden kurup güzelleŐtirdiđi hikyemi anlatmaya başlayacak. Sol elindeki tabağa, sağ elindeki bir kepçe kuru fasulyeyi boŐaltırken girecek söze; "Bugün ne oldu biliyor musun?"

Yo, yo. Çok pardon. Yirmi iki yıllık kocasının huyunu bildiği ve daha önceleri bunu çok kez tecrübe ettiği için çorbayı koyarken değil yemeğini bitirdikten sonra söyleyecek. Çünkü a karnına kendisini dinlemediğini, dinler gibi gözüktüğünü bilecek. Bu yüzden kocası yemeğini bitirip, önündeki kabak tatlısından ilk lokmasını aldıktan sonra söze girecek.

"Bugün ne oldu biliyor musun?"

"N'oldu?"

"AlıŐveriŐten dönüyordum. Hava güzel diye, otobüse binmeyeyim biraz yryeyim dedim. Bir de baktım koltukunun oradaki apartmanın önünde insan birikmiş."

"Hangi koltukunun?"

"Hani geçen yıl bordo ekyatları aldığımız koltuku var ya."

"Onun taksitleri bitti değil mi?"

"Bitti... Nerden ıktı Şimdi bu. Ama sana başka bir Şey anlatıyorum."

"Tamam, tamam. Anlat."

“Baktım genç bir çocuk çatıya çıkmış. Kendini intihar edecek.”

“Ne derdi varmış?”

“İşsizmiş.”

“Yalan!”

“Niye öyle söy....”

“Zayıf insanlar bunlar, zayıf. Eline bir tezgâh alıp limon satamıyor mu? Ya da alsın bir el arabası geçsin bir sokağın başına. Millet nasıl para kazanıyor.”

Bunları söyledikten sonra tatlı tabağındaki son kırıntıları çatalın kenarıyla sıyırıp, ağzına atacaktı kocası. Geriye yaslanıp, dişlerini kürdanla karıştırırken babam gibi hayat hikâyesini anlatmaya başlayacaktı.

“Ben kendimi bildim bileli çalışıyorum Aynur. Biz babasız büyüdük babasız. Altı kardeş. Bir tek ben okula gidiyorum. Okul dediysem bildiğin okullardan değil. Yatılı. Yatağını mı toplamadın. Yapıştır tokadı. Gece koridorda mı geziyorsun. Yapıştır tokadı. Matematik mi zayıf. Yapıştır tokadı. Devlet size okuyasınız diye imkân vermiş, siz haylazlık ediyorsunuz. Yapıştır tokadı. Yazın gel köye, tarla sür, ekin biç, koyun güt. Kışın okula git. Biz ne zorluklarla okuduk biliyor musun?”

Sonra çektiği yoksulluğu anlatmak için belki şimdiye kadar yüz kez verdiği örneği tekrarlayacaktı. Başparmağını serçe parmağının birinci boğumunda birleştirip “Bu kadar kalemlerle imtihana girdiğimi bilirim ben. Ama bunlar küçük bir zorluğa gelemiyorlar. Biz babasız büyüdük, babasız. Sahipsiz.”

Aynur bir şeyler söyleyecek olacak, araya girip bir şeyler anlatmak isteyecek ama kocası çoktan sofradan kalkıp, televizyonun karşısındaki koltuğa kurulmuş olacaktı.

Zeki Bey bu sefer kendi hikâyesini bitirip işsizler üzerine ahkâm kesmeye başlayacaktı.

“Korkak, zavallı insanlar bunlar. Zorluklarla başa çıkamıyorlar. Hemen işin kolayına kaçıyorlar. İşsiz kalır çıkar çatıya. Karısı terk eder çıkar çatıya. Kaçak ev yapar, belediye evini yıkar, çıkar çatıya. İşsizmiş. Yalan! Buna desen al sana tezgâh, kazan paranı. Yapmaz. Daha iyi bir iş ister. Bunlara iş beğendiremezsin.”

Sonra sözü kendi oğluna getirecekti.

“Al Adnan. Ne yapıyor şimdi. Biz girsin bankaya eli yüzü düzgün bir işi olsun dedik, herif dergilerde muhabir oldu. Ne gecesi belli ne gündüzü. Beğenmedi bankacılığı. Oysa bir bankaya girseydi, beşte işi biterdi. Sonra ne yapıyorsan yap. Gazeteci mi oluyorsun, roman mı yazıyorsun. Tutan mı var yakandan?”

Tam o sırada zil çalacak, Adnan içeri girecekti. Bir anda ev müthiş bir sessizliğe boğulacaktı. Adnan geçen hafta iş yüzünden babasıyla tartıştığı için doğrudan odasına gidecekti. Bir süre sonra babası annesine “Git şuna bak, bir şey yemiş mi?” diyecekti. “Hasta gibi duruyor. Gelsin bir çorba içsin.”

Annesi odanın kapısına gelip seslenecekti.

“Adnan!”

“.....”

Adnan!”

“.....”

“Adnan beni tanımadın mı? Yılmaz ben.”

Karşımda uzun boylu, zayıf, pörtlek gözlü birisi “Adnan ben Yılmaz, beni tanımadın mı?” diyordu.

“Fakülteden. Hatırlamadın mı? O kadar değişmiş olamam.”

Sırıtarak gözlerimin içine bakıyordu. Bu sırtışı tanıyordum.

“Hatırladım,” dedim. Tam kendi aramızdaki lakabıyla, Sünepe Yılmaz diye hitap edecektim

toparladım. “Yılmaz!”

“Evet,” dedi. Sırıtmaya devam ediyordu. Ve konuşmaya da. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu.

“İşten çıkmıştım. Kalabalığı görünce bir bakayım dedim. Birden seni gördüm. Öyle dalıp gitmiştin.”

Etrafıma bakındım, insanlar ambulansın etrafında toplanmıştı. İtfaiyeciler brandayı topluyorlardı.

“Adam atladı mı?”

“Hayır. Çok şaşırdım seni gördüğüme. Kaç sene oldu görüşmeyeli?”

(Ne kadar konuşkan olmuşsun Yılmaz.)

Yılmaz için hafızamın çekmecelerinden ilk çıkan okul çıkışı hep birlikte nereye gideceğimizi konuşurken, Yılmaz’ın en arkada sırtıtarak durması, hiç söze karışmaması, herhangi bir konuda fikri sorulduğunda ise “Siz bilirsiniz,” demekle yetindiği resimdi. Belki biliyordu, hiç yüzüne söylememiştik ama lakabı Sünepe’ydi. On sene önceki Sünepe Yılmaz şimdi karşımda durmadan konuşuyor, halinden memnun, kendinden emin görünüyordu.

“Sana ulaşmaya çalıştım birkaç sefer. Arkadaşlara sordum. Sizde telefonu var mı diye. Kimsede yokmuş.”

(Aramadıkları bir insanın neden telefonu olsun ki.)

“Hatta bir gün yine sorunca, Kemal sinirlendi. Ben de aranızın bozuk olduğunu düşündüm. Sahi sizin aranızda bir şey mi geçti?”

(Aramızdan işsizlik geçti Yılmaz. Aramızdan hayat geçti.)

“Yoo, telefonu değiştirdim. Ondan ulaşamamışlardır. Sen görüşüyor musun fakülteden arkadaşlarla?”

“Tabii ya, her hafta buluşuyoruz. Neredeyse iki senedir her cuma bir araya geliyoruz”

“Herkes geliyor mu?”

“Herkes mutlaka orda olmaya çalışıyor. Bazen evli olanların evinde toplanıyoruz eşlerimizle. Geçen hafta bendeydiler mesela.”

(Demek evlendin Sünepe Yılmaz.)

“Evlendiğini duymadım.”

“Dedim ya telefonun kimsede yoktu. Ben de haber veremedim.”

“Tanıyor muyum?”

“Tanımazsın. İş yerinden. Adı Selma. Geçen sene muhasebe müdürü oldum. Aynı yıl da evlendim. Çifte mutluluk.”

(Zaten senin gibi adamlar ancak bir şey olunca evlenebilirler.)

“Bir şey mi dedin?”

“Mutluluklar dilerim.”

“Sağ ol. İstersen bir yerde oturalım. Böyle ayaküstü, yabancılar gibi... Hem bir şeyler içeriz, hem konuşuruz.”

Eğer hesabı ben ödersem diye, cebimdeki parayı hesapladım.

“Peki,” dedim.

İlerde caddenin köşesindeki sokağı göstererek, “Buradan gidelim,” dedi. “Bildiğim güzel bir kafe var.”

Cadde boyunca yürümeye başladık.

Güneş ışığı bir an Yılmaz’ın yakasındaki rozetin üstünde parladı. Dikkatimi çekti. Rozet uluslararası büyük bir şirketin rozetiydi. Rozetine baktığımı görünce “Hatırlıyor musun, okulun son senesi burada staj yapmıştım.”

(Seni hatırlamadım, stajını nasıl hatırlayayım.)

“Hatırlayamadım.”

“İşte staj bitince, beğendiler beni. Kaldım şirkette. Sekiz sene oldu neredeyse.” İç cebinden kartını çıkardı. Bana uzattı.

Ön yüzü Türkçe, arka yüzü İngilizceydi. Pantolonumun arka cebine koydum.

“Eee sen neler yaptın? En son bir dergide çalıştığını duymuştum.”

“Ayrılalı uzun zaman oldu. Şimdilerde yeni bir iş bakıyorum. Görüşmelere gidiyorum.”

“Bu aralar gerçekten zor iş bulmak. Bizde de eleman çıkarmaya başladılar. Anlayacağın sıkıntılı bir dönemden geçiyoruz.”

(Anladım Yılmaz.)

“Nasıl geçiyor görüşmeler?”

“Bakalım bir iki yer var, aybaşı başlayacağım sanırım.”

“Sevindim.”

Konuyu değiştirmek istedim.

“Diğerleri ne yapıyor?”

“Herkes iyi sayılır. Uğur’un bir kızı oldu. Kemal nişanlandı. Ali’yle Nevzat işleri büyüttüler.”

Anlatmaya devam edecekti ama ben asıl konuya gelmek istiyordum.

“Eski günlerden hiç bahsediyor musunuz bulduğunuzda? Benden..?”

“Yoo. Yalnız geçen gün lafın geçti.”

“Nasıl lafım geçti?”

Bir müddet durdu. Sağ eliyle kravatını düzeltti, devam etti.

“Şey... Nevzat Suna’yla karşılaşmış.”

“Eeee...”

“Evleniyormuş.”

Kafama doğru sıcak bir şey yükseldi.

“Kimle evleniyormuş?” diye sordum içimdeki sıkıntıyı bastırarak.

“Reklam ajansında art direktör mü neymiş. Tam bilmiyorum. Evlenince İtalya’ya yerleşeceklermiş.”

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Kanımın bütün damarlarımdan hızla çekildiğini hissediyordum. Her ne kadar Suna’sız bir hayatı kabullenmişsem de kalbimin bir yerinde tekrar bana döneceği ihtimalini taşımıştım. Ama şimdi Tanrı beni Sünepe Yılmaz’la karşılaştırarak o ihtimali de yok etmişti. Gözbebeklerim birer ateş topu gibi yanıyordu. İçimdeki ağlama isteğini güçlkle bastırıyordum.

“İyi misin Adnan?” diye sordu. (Kötü mü gözüküyordum?)

“İyiyim.”

Beni teselli etmek gerektiğini düşünmüş olmalı ki, sıkı bir dost gibi eliyle sırtımı sıvazladı.

“Üzülme Adnan. Belki böylesi daha hayırlıdır senin için.”

Bakışlarında merhamet, yakasında şirketin rozeti vardı. O rozet sayesinde bana nasihat veriyordu. Sırtımı sıvazlıyordu. Benim için üzülüyordu, bana acıyordu. Benim gibi olmadığına seviniyordu.

Ters ters baktım Sünepe Yılmaz’a. Elini çekti.

“Üzülüyorum zaten!”

Pirinç rozeti gözlerimin önünde parlıyordu. Bu daha çok sinirlerimi bozuyordu. Bir an önce yanından gitmek istiyordum.

“Şimdi hatırladım. Bir işim vardı,” dedim. “Sonra görüşürüz.”

Hızlı adımlarla yanından uzaklaştım. Yürürken gözlerimden yaşların süzülmesini

engelleyemiyordum. Arkamdan konuşacaktı biliyordum. Diğerleriyle buluştuklarında beni anlatacaktı. İşsizmiş diyecekti. Bana acıyacaktı. Küçümseyeceklerdi. Suna'yı söyleyince bembeyaz oldu diyecekti. Güleceklerdi. Benimle alay edeceklerdi.

Bir yandan onların buluştuklarında benim hakkımda neler konuşacaklarını düşünüyor, bir yandan ağlıyor, bir yandan yürüyordum. Durmadan, çabuk adımlarla yürüyordum. Bir an önce eve gitmek, Zeyrettin Bey'in çirkin sırtılarından, Sünepe Yılmaz'ın bana acıyan bakışlarından kurtulmak, bir zamanlar beni çok seven, gülümsedikçe dünyamı aydınlatan Suna'lı rüyalarım kavuşmak istiyordum.

* * *

Eve geldiğimde annem kapıda heyecanla görüşmenin nasıl geçtiğini sormuş, kötü olduğunu söyleyip, annemin üzgün yüzünü görmemek için odama kapanmıştım.

Beş dakika sonra annemden görüşmenin nasıl geçtiğini öğrenen babamın (benimle asla konuşmaz, benimle ilgili her şeyi aramızdaki iletişim merkezi olan annemden öğrenirdi) dibi tutan tencerenin telle temizlenirken çıkardığı sesiyle, (bende sağır olma isteği uyandırırdu bu ses) sıraladığı şikâyetleri, yakınmaları, iğnelemeleri, hayatım hakkındaki öngörülerini odanın içine dolmaya başladı.

“Doğalgaz faturası ne kadar gelmiş!”

“Telefon faturası da geldi!”

“Bir emekli maaşıyla bunları nasıl ödeyeyim!”

“Senelerdir serseri gibi gezeceğine bankaya girseydi bir iki faturaya yardım ederdi!”

“Mustafa'nın oğlu Oktay (benden üç yaş küçüktü) müdür yardımcısı oldu!”

“Dünkü çocukların hepsinin altında araba var! Bu halen senden harçlık alıyor!” (Doğru söylüyordu. Kendisi para vermediği için annemden harçlık alıyordum.)

“Bunun iş bulmaya niyeti yok!”

“Hadi hastaydı ses çıkarmadık, kaç haftadır evde ne bok yiyor!”

“Gün boyu odada oturuyor!”

“Hasta ama dışarıda sürtüyor!”

“Yapıyor! Ediyor! Duruyor!”

“Tembel! İşsiz! Aptal!”

Söylediklerini duymamak için yataktan kalkıp, bilgisayarımın Tom Waits'in şarkılarını en yüksek volümde çalmaya başladım. İlk defa sesinin başka bir kişi tarafından bastırılmasına tanık olan babam birden odamın kapısını tekmeleyerek içeri girdi (kapı kırıldı), kanlanmış gözlerle bana baktı, (beni harcayabileceğini düşünse kesinlikle girişirdi) kaloriferi, lambayı, bilgisayarını kapatıp, odadaki 37 ekran televizyonu kucaklayıp, “Artık parasını ödemediğin hiçbir şeyi kullanmayacaksın!” dedi ve odadan çıktı.

Yatak odasından annemin hıçkırıklarının sesi geliyordu.

Babam salonda bağırıyor, bana sövmeye devam ediyordu.

Oda git gide soğuyordu.

Kapıya doğru yürüdüm. Gururum gibi kırılan kapıyı güçlükle kapattım. Yatağın üzerine oturdum. Yüzümü avuçlarımdan arasına aldım. Anlamsızca karşıdaki duvarı seyretmeye başladım. Gözlerim bir zamanlar dergilerden, gazetelerden kesip duvara yapıştırdığım yazarların, şairlerin sökülürken duvarda bıraktıkları izlere takıldı.

Galiba bu dünyada herkes bir iz bırakmak için yaşıyordu.

Duvardaki resim bunu sökülürken duvarın sıvasını yanında götürerek yapıyor, inşaat işçisi ustabaşından gizli bir tuğlanın üzerine ismini kazıyor, tapu kadastrodaki memur üç çocuk yapıyor, salyangoz ardında sümüğünü, don lastiği belde tahrişini, kalem kâğıtta yazısını bırakıyor, zenginler

okul yaptırıyor, yoksullar fotoğraf çektiriyor, an'lar hatıralaşıyor, kimisi intihar ediyor, kimisi resim yapıyor, kimisi roman yazıyordu.

İyi kötü hepsinin varlığını kanıtlayacak izleri oluyordu. Yaşadıklarını başkalarına hatırlatacak, kendilerini iyi hissettirecek, bu dünyadan çekip giderken “Ben buradaydım, beni unutmayın” dedirtecek izleri.

Oysa ben yaşarken unutulmuştum.

Benim otuz sene boyunca bu dünyada bıraktığım iz, şimdi çoktan yanıp, rüzgâra karışmış resimlerin duvarda bıraktığı izler kadar bile derin değildi.

Artık ismim telefon rehberlerinden silinmişti. Anılardan, fotoğraf albümlerinden, okul yıllıklarından çıkarılıp atılmışım. Şu an buharlaşıp yok olsam, kimse yokluğumu fark etmeyecek, eksikliğim dünyaya hiçbir şey kaybettirmeyecekti, biliyordum. Herkesin bir işi olduğu bu dünyada ben hiçbir işte tutunamamış, başarılı olamamış, seilmeyi becerememiş, ailesini ve toplumu mutlu edememiş bir adamdım.

Belki de bu yüzdendi, ne zaman birileri “Adnan aklından bir sayı tut,” dese hep sıfırı tutmam. Bu benim kaderimdi. Ben sıfırdım. İnsanların birbirlerini çarparak yaşadığı bu dünyada istenmeyen rakamdım.

Tanrı benden bir ısırık almış, tadımı beğenmemiş, bir kenara fırlatıvermişti.

Git gide kararıyor ve çürüyordum.

Oysa benim de yirmili yaşların başındaki her genç gibi gelecekle ilgili büyük planlarım vardı. Üniversitede istemediğim bir bölümü kazanmış olsam da en sonunda beni mutlu edecek işi bulabilmişim. Birkaç seneye editör olacak, en geç üç dört sene sonra senelerdir hayalini kurduğum romanımı yayınlayacaktım.

Kitabımın çıktığı günün akşamı, iş dönüşü anneme uğrayacak (babam ölmüş, ben Suna'yla evlenmiş, annem bizden iki sokak ötede oturuyor olacaktı), hediye paketine sardığım kitabımı uzatıp “Sana bir hediye aldım anne,” diyecek, sevinç taneleri serpiştirilmiş gözleriyle bana bakıp “Ne gerek vardı Adnan!” deyip paketi açarken kalbim küçük bir çocuğunki gibi kocaman kocaman çarpacak, annem ilkokul üçten terk Türkçesiyle kitabın ismini ve yazarını okuyacaktı. Sonra şaşırılmış gözlerle bana bakıp “Ama bu sensin Adnan!” diyecek, başörtüsünün ucuyla gözyaşlarını silerken, bakışlarında “Seninle çok gurur duyuyorum oğlum” ifadesi olacaktı.

Kitabımı “Hayatımın anlamı Suna'ya” diyerek ithaf ettiğim biricik karım Suna'nın gözleri de aynı mutluluk gözyaşları ile dolacak, bana sımsıkı sarılacak, “Biliyordum, bir gün kitabının çıkacağını biliyordum. Seni çok seviyorum Adnan!” diyecek ve Suna'yla, dostlarımla, kitaplarımla bir ömür geçirecektim.

Cuma akşamları arkadaşlarımla Cumhuriyet Meyhanesi'nde buluşup (senelerdir bir ritüel gibi bu buluşmaları yapıyor olacaktık) rakılarımızı içerken kitabım için bütün arkadaşlarım beni tebrik edecek, ‘Belliydi zaten bunun yazar olacağı, beni ne zaman görse aklımda çok acayip bir hikaye var derdi,’ ‘Bir gün hiç unutmuyorum’lu cümlelerle başlayan anılarımızı anlatarak üniversitedeki mutlu günlerimizden bahsedecek, yeni projelerimizi heyecanla birbirimize söyleyecek, çok iyi arkadaşlar olduğumuzun farkında olup, yalnızlık, vefasızlık gibi kelimeleri çoktan sözlüğümüzden çıkarmış olduğumuzu hatırlayacak, birimizin bir derdi olsa, başı sıkışsa hemen hepimizin geleceğini, yardım edeceğini bilmenin güveni ve sıcaklığıyla kadehlerimizi Önder'in oğlu, Kaan'ın kızı, Cevahir'in evliliği, Sermet'in terfisi ve yeni çıkan kitabım için tokuşturacaktık

Hayaller güzeldi. Her şey dâhildi.

Sınırsız ve sonsuzdu. Zaman ve mekân yoktu.

Yerçekimi, suyun kaldırma kuvveti, dünyanın güneş etrafında döngüsü, savaşlar, sınırlar, yasaklar

yoktu. Sınavlar, iki kere iki dört ederler, yazları kurak kışları yağışlı geçerler, geçmiş olsunlar, başınız sağ olsunlar, sonu kötü biten romanlar, açılmayan telefonlar, bir proje gibi çocuk yetiştiren ebeveynler, takıntılı sekreterler, her şeyden şikâyet edenler, boş vermişler, tatil dönüşü beyaz giyip işe gelenler, kasıntı müdürler, asık suratlı memurlar, iş arkadaşlarına günaydın demek için yönetici olmayı bekleyenler, her şeyin doğrusunu bilenler... Hiçbir şey yoktu.

Özgürdük. Özgürlük her yerdeydi. İstedğin yerde, istediğin kişi olabilirdin. Çatlayana kadar patates kızartması, biftek yiyebilir, dünyanın dönüş yönünü değiştirene kadar içebilir, nefesin kesilene, kasıkların ağrıyana kadar gülebilir, günlerce hiç durmadan dans edebilirdin.

İstanbul'dan Paris'e, Londra'dan Montevideo'ya, New York'dan Prag'a bir göz kırpması zamanında gidebilir, caddelerinde, meydanlarında aylak aylak turlayabilir, Paris'te serin bir sonbahar gecesi, sevgilin Audrey Hepburn'le bir sokak lambasının altında öpüşebilir, Casablanca'da Mavi Papağan'da Holly Golightly'le içki içip flört edebilir, Boğaz'da bir çay bahçesinde Kafka, Dostoyevski ve Oğuz Atay'la saatlerce sohbet edebilirdin.

Bir kadına doludizgin âşık olabilir, onunla sevişerek evlenebilir, birbirinden şirin çocukların olabilir, arkadaşlarıyla birlikte tatillere çıkabilir, kitabının imza gününde ayakta durmaktan yorulan okuruna sandalyeni verebilirdin. Masmavi gökyüzünün altında, yemyeşil çayırların üzerinde kollarını iki yana açmış halde uzanabilir, toprağın, çiçeklerin, bulutların kokusu seni sarıp sarmalayabilirdi.

Hayaller güzeldi. Her yitip giden şey gibi.

En sonunda bütün hayalperestlerin karşılaştığı o kaçınılmaz mağlubiyetle ben de tanışmıştım. Hakikâtin hodbinlikten, hırstan, mutsuzluktan oluşmuş ordusu hayaller şehrimde girmiş, senelerdir bin bir emekle inşa ettiğim evlerimi yağmalamaya başlamıştı. Terk edilmiş, sevgisizlikten çürümeye başlamış köhne evlerde, düştü düşecek bir tablo gibi duran yaşama sevincimi tutan tek şey yalnızca rüyalarımdı.

Öyle ki bazı günler sadece gördüğüm rüyalar için yaşıyordum.

Ama artık Tanrı bile her işgal edilen şehirde olduğu gibi beni umursamıyor, yavaş yavaş unutuyor, her gece yeni bir rüyayı bana vermeyi çok görüyor, çoğu geceler aylar önce gördüğüm rüyaları ısıtıp ısıtıp tekrar önüme getiriyordu.

Her geçen gece düşlerim de günlerim gibi birbirine benziyordu.

II

Annem odanın kapısını açtığı anda odadaki loş karanlık yerini holden gelen aydınlığa bıraktı. Gözlerinde ağlamanın vermiş olduğu kızarıklık, elinde bir fener vardı. "Üzülme Adnan," dedi, "siniri geçer birazdan babanın. Şimdilik sen şu feneri al, gazetelere böyle bakarsın."

Fenerin metalinin soğukluğu parmaklarımdan tüm bedenime yayıldı. Üşüdüm. Annem odadan çıkınca kapıyı sıkıca kapatıp çalışma masama oturdum.

Gözlerim masadaki takvime takıldı. Bugün 16 Ekim 2009'du. Yedi gün sonra otuz yaşım bitmiş olacaktı. Dört buçuk milyar yaşında olan bu dünyada Adnan Çubuk olarak otuz sene yaşamayı becerebilmişim. Bir rüyanın içinde otuz sene geçirmiştim. Geriye dönüp hayatıma baktığımda ise gördüğüm tek şey vardı; "Bir enkaz."

Otuz yaşındaydım. İşsizdim. Kız arkadaşım terk etmişti. Arkadaşlarım beni aramıyor, telefonlarıma çıkmıyorlardı. Seneler sonra ailemin yanına dönmüştüm. Ve sol testisim pinpon topu büyüklüğündeydi.

Hayattan kendi enkazımı devralmıştım.

İnsanın bütün doğal felaketleri beni bulmuştu.

Yerle bir olmuş rüyalar şehrimin ortasında şaşkın gözlerle kendime bakıyordum.

Ve biliyordum.

Buradan çıkmak için tek kurtuluşum vardı...

Çekmeceден harita metod defterimi çıkartıp, masanın üzerine koydum. Sol elimde fener, sağ elimde yarılanmış kurşun kalemim vardı. Fenerin kuvvetli beyaz ışığı defterin sayfalarını yoğun bir parlaklığa boyuyordu. Yüzlerce minik kare bana göz kırıyor, beni çağırıyordu. Senelerdir kapısına gelip bir türlü içeri giremediğim, içeriden sözcüklerin mutlu kahkahalarını duyduğum evin kapısını aralayacak ve yazacaktım. İçimde ket vurulamayacak, dizginlenemeyecek bir yazma isteği uyanmıştı. Anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Anıların kemikli elleri, ensemden sıkıca tutmuş, kelimeler nehrine başımı sokmuş bütün gücüyle bastırıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. Yüzüm gözüm ağzım burnum kulaklarımın içi cümlelerle dolmuş, git gide boğuluyordum. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım hatıraların elinden kurtulamıyordum. Dayanamıyordum artık. En sonunda ölümüm sözcüklerden olacaktı, biliyordum. Hayal ile hakikat arasındaki fay hattında sıkışıp kalmıştım. Yüz milyar nöronumun aynı anda dehşetli bir ıstırap çektiğini hissediyordum. Fakat bir türlü yazamıyordum. Babamın o çirkin sesi bir türlü kulaklarımdan gitmiyordu. Bu karanlık, soğuk odada huzursuzdum. Artık bu eve, bu odaya, bu sese tahammül edemiyordum. İçimden bir ses yazmam için buradan, bu hayattan bir an önce kurtulmam gerektiğini söylüyordu. Kendime gölgeyle birlikte sığınacak bir oda bulmalıydım. Bana gerekli olan tek şey kitaplarımla baş başa kalacağım bir odaydı yalnızca. İşte o zaman yazabilecektim.

Evet, bir an önce bir iş bulmalı ve bu evden kurtulmalıydım. Beni tüketen, yok eden, körelten bu evden, bu adamdan kurtulmalıydım. Para kazanmalıydım. Bir işim olmaydı. Bir işim olduktan sonra, insanlar bana saygı duyacaklardı. Beni önemseyeceklerdi. Beni aralarına alacak, sohbetlerinde bana da söz verecek, beni de dinleyeceklerdi. Bir konu hakkında tartışırken ‘Adnan sen diyorsun?’ diyerek fikrimi soracaklar, akşamları bir yerlere gittiklerinde beni de arayacaklar, masalarında ‘Birazdan Adnan gelecek’ diye yer ayıracaklardı. İşten çıkıp yanlarına gittiğimde beni gördüklerine sevinecekler, işimin nasıl gittiğini soracaklar, benimle daha fazla sohbet etmek isteyecekler, ama ben kitabımla ilgileneyeğim için daha fazla duramayacağımı söyleyip masadan kalkacak, bir bira içmiş olduğum halde iki bira parası bırakıp, kendimden emin adımlarla insanların arasından yürüyerek eve, kitaplarımla baş başa kalacağım odama dönecektim.

Çabucak boş harita metod defterimi kapatıp, çekmeceye koydum. Bir yer gösterici gibi feneri yakıp üst üste yığılmış insan kaynakları eklerini buldum. Heyecanlanmıştım. Aldığım kararla kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Ne iş olursa olsun yapabilirdim. Bu dünyada insanın bir işi olmasından, para kazanmasından daha önemli hiçbir şey yoktu. İşte o zaman insanlara kendimi anlatabilirdim. İşte o zaman insanlar Adnan Çubuk’un farkına varabilirdi. Kâbus dolu gecelerin bittiğini, gün doğumunun çok yakında olduğunu hissediyordum. İçimden bir ses, her şeyin çok güzel olacağını söylüyordu.

Gazeteyi çalışma masamın üzerine koydum. Bir elimde kırmızı keçeli kalem diğer elimde fener, ilanları okuyup, başvurmayı düşündüklerimi yuvarlak içine almaya başlamıştım ki onu gördüm. Yedinci sayfada, kalın siyah çerçeveye sınırlandırılmış, kibrit kutusu ebadındaki ilanı. İlk önce yanlış okuduğumu düşündüm. Fenerin ışığını üzerine tutup dikkatli bir şekilde yeniden okudum. Hayır, doğru okumuştum. Gazeteye dokundum. Tırnağımla kazımaya çalıştım. Gerçekti. Kelimelerin üzerinde dura dura, her virgülden yeni bir nefes alarak, tekrar okudum.

“Adı Adnan Çubuk, anne adı Aynur Çubuk, baba adı Zeki Çubuk olan, 23 Ekim 1979’da Şişli Etfal Hastanesi’nde saat 06:10’da doğan tüm erkeklerin, 23 Ekim 2009 Cuma günü saat 21:00’da 4.Levent Mens Plaza’nın kokteyl salonundaki davete gelmelerini önemle rica ederiz.

Adres: Sanayi Cad. No:34 4.Levent/İstanbul”

Bu bendim.

İlan aynen beni tarif ediyordu.

İsmim Adnan Çubuk'tu.

Annemin ismi Aynur Çubuk, babamın ismi Zeki Çubuk'tu.

23 Ekim 1979'da sabah 06:10'da Şişli Etfal Hastanesi'nde doğmuştum.

Bugün 16 Ekim'di. Yedi gün vardı. 23 Ekim benim doğum günümdü.

Mens Plaza'yı bir yerden hatırlıyordum ama bir türlü çıkaramıyordum.

Neyin nesiydi bu ilan?

Kim vermişti?

Niye vermişti?

Beni nereye davet ediyorlardı?

Aklıma ilk önce bunun arkadaşlarımdan doğum günüm için hazırladıkları bir şaka olduğu geldi. Daha sonra, iki senedir hiçbir arkadaşımın beni aramadığını, sürekli benim onları aradığımı, dolayısıyla bir şaka için gazeteye para ödeyip ilan vermelerinin pek mümkün olmayacağına karar verdim.

Gazeteye ilan verip bana şaka yapacak kadar yakın arkadaşlarım yoksa kim veya kimler bu ilanı vermişti? Gece boyunca fenerin ışığıyla gazeteyi tekrar tekrar okuyup nedenini düşündüm.

Sabah gün doğarken, Mens Plaza'yı nereden hatırladığımı (geçen sene Uğur, nikâhından sonra burada kokteyl vermiş, ben hariç herkesi çağırmıştı) ve ilanın iki nedenle gazeteye verilmiş olabileceği sonucuna vardım.

Birinci neden şu olabilirdi; benimle aynı anne ve babanın ismine sahip, aynı gün, aynı saatte ve aynı hastanede doğmuş olan bir başka Adnan Çubuk daha vardı. Olasılığı bir hayli zayıftı ama vardı. Dolayısıyla bu ilan diğer Adnan Çubuk'un arkadaşları tarafından ona şaka yapmak için verilmişti.

(Diğer Adnan Çubuk'un gazeteye ilan verip ona şaka yapabilecek kadar yakın arkadaşları vardı demek ki.)

İkinci olasılık; ilanı gazeteye diğer Adnan Çubuk'un kendisinin vermiş olmasıydı. Kendisiyle aynı gün, aynı saat, aynı hastanede doğan, aynı anne ve babanın ismine sahip diğer Adnan Çubuk'u bulup (belki bir üçüncü, dördüncü Adnan Çubuk daha vardı ama bu neredeyse imkânsızdı) onunla veya onlarla tanışmak istiyordu. Bu durumda da diğer Adnan Çubuk'un neden böyle bir şey yaptığı, neden kendisine benzeyen Adnan Çubuk'ları aradığı kafamı kurcalıyordu. En mantıklı cevap olarak da çok zengin olduğunu, her zengin gibi diğer Adnan Çubuk'un da enteresan davranışları olduğunu, parayı nasıl harcayacağını bilmediğini düşünüyordum.

Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim işin içinden çıkamıyordum. En iyisi yarın sabah erkenden gazeteyi aramak, ilanı kimin verdiğini öğrenmekti. Böylece benim için tatsız, başkası için eğlenceli olan bu ilanı kimin, ne için verdiğini öğrenebilecektim.

1.gün

Telefona çıkan kadın "..... gazetesi insan kaynakları," dedi. (Sesi sürekli üşüdüğü için üst üste iki kazak giymiş, kimse görmüyor diye bacaklarındaki kılları iki aydır almayan bir kız kurusuna benziyordu.)

"Affedersiniz, bir şey soracaktım," dedim kibarca.

"Sorun!" dedi kabaca.

"16 Ekim günü yedinci sayfasında sol alt köşede çıkan bir ilanı kimin verdiğini öğrenmek istiyordum."

"Neden?"

"İlanda benim ismim yazıyor da. Beni bir yere çağırıyorlar."

"Evet?"

"İlanı kimin verdiğini söyleyebilirsiniz çok sevinirim."

"Söyleyemem."

“Neden hanımefendi?”

“Söyleyemem de ondan.”

“Benim için çok önemli hanımefendi? Hayatımla ilgili. Lütfen?”

“Söyleyemem!”

“Bari adını söyleyin.”

“Başka bir şey var mı?”

“Yalvarıyorum size hanımefendi. Lütfen!”

“Kapatıyorum.”

“Kapatmayın! Tamam. O zaman adının ilk harfini söyleyin hanımefendi. Gerisini bulurum ben.”

Çat!

“Allah belanı versin senin hanımefendi!”

Mesai saati bitene kadar dört kere daha, başka isimlerle gazeteyi aradım. Hep aynı kadın çıktı. İlan vermek istediğimi söyleyip sohbet etmeye çalıştım olmadı. Galiba kadın çok üşüyordu ve kılları durmadan uzuyordu. İki kere İzmir’deki, bir kere de Ankara’daki bürolarını aradım. İkisi de bilgiyi İstanbul bürosundan alabileceğimi söyledi. Akşamüstü son bir kez daha şansımı denemek için İstanbul bürosunu aradım. Yine aynı kadın çıktı.

Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı’ndan aradığımı, ismimin komiser Hayri İrdal olduğunu, acil olarak 16 Ekim tarihinde verilen bu ilanın kimin verdiğini öğrenmek istediğimi söyledim. Tüm bunları o kadar sert, kendinden emin bir sesle söylemişim ki cümle bittiğinde kadının hemen tüm bilgileri vereceğine emindim. Kalemim elimde hazır bekliyordum.

“Bana bak sapık!” dedi kız kurusu, “Sabahtan beri başka isimlerle aradığımı anlamıyorum mu zannettin! Numaran çıkıyor telefonda! Bir daha ararsan polise vericem numaranı!” Çat!

Bir daha hanımefendiyi rahatsız etmemenin, ertesi gün Mens Plaza’yı arayıp daveti kimin verdiğini öğrenmenin daha doğru olacağını düşündüm.

2.gün

Telefonun ahizesiyle ağzımın arasındaki havlunun lavanta kokusunu içime çekerken, tuşları çevirdim. Bu sefer daha temkinliydim.

“İyi günler, Mens Plaza. Nasıl yardımcı olabilirim?” (Sesi pembe bluzunun üzerine beyaz şalını atmış, hafif makyaj yapmış, önümüzdeki ay nişanı olacak genç bir kıza benziyordu.)

“Bir şey soracaktım hanımefendi,” dedim kibarca.

“Tabii, buyrun beyefendi,” dedi aynı kibarlıkla.

“23 Ekim Cuma günü akşam saat dokuzda kokteyl salonunuzda bir davet olacak.”

“Evet beyefendi.”

“Sabah postama gelen davetiyenin zarfını açarken, yanlışlıkla davetiyeyi yırttım. Şu tesadüfe bakın ki tam da daveti veren kişinin isminin yazılı olduğu yerden yırtıldı. (Aramadan önce o kadar düşünmüş olmama rağmen bulduğum en iyi yalan buydu.) Deminden beri ismini okumaya çalışıyorum, bir türlü okuyamıyorum. Rica etsem daveti kimin verdiğini söyleyebilir misiniz? Daveti kimin verdiğini bilmeden davete katılmak benim için büyük saygısızlık olur. (Acaba kibarlığı çok mu abartmıştım?)

“Tabii efendim, sizi birkaç saniye bekleteceğim.”

(Hayır abartmamıştım. Sonunda ilanı kimin verdiğini öğrenecektim. Beethoven’in dokuzuncu senfonisiyle geçen o on saniye ömrümün en uzun on saniyesi oldu.)

“Beklettiğim için özür dilerim beyefendi.”

“Hiç önemli değil, evet sizi dinliyorum. Kim vermiş daveti?”

“Bu konuda bilgi veremiyoruz maalesef.”

Yıkıldım. Sesimdeki heyecan bir anda uçup gitti.

“Neden?”

“Daveti veren kişinin isteği böyle efendim?”

“Ben de davet edildim!”

“Özür dilerim efendim, prosedür böyle.”

“Lütfen, rica ediyorum. Çok büyük saygısızlık olacak eğer gidersem.”

“Sizi anlıyorum, ama bu konuda kesin talimat var.”

“Peki, o zaman sadece nasıl birisi olduğunu söyleyin. Genç mi, yaşlı mı?”

“Lütfen beyefendi ısrar etmeyin. Kapatmak zorundayım.”

“Genç mi, yaşlı mı? Onu söyleyin yeter bana.”

“Özür dilerim beyefendi. Kapatıyorum.”

Çat!

“Yazıklar olsun sana hanımefendi!”

Ne yapıp edip bu ilanı kimin verdiğini öğrenecektim. Yarın sabah erkenden Mens Plaza’ya gitmeye, etrafı incelemeye karar verdim.

3. gün

Hava serin ve yağmurluydu. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra (kıtalararası her yolculuk uzun ve yorucudur) 4. Levent’te Mens Plaza’nın tam karşısındaydım. Plazanın araba girişinin yanında bir güvenlik kulübesi, içinde üç güvenlik görevlisi vardı. Plazaya girmek için kulübenin önünden geçmek zorundaydım. Güvenlikçilerle biraz olsun konuşmanın hiçbir sakıncası yoktu. Belki bir şeyler öğrenebilirdim. Kulübeye doğru yürüdüm. İri yapılı, uzun boylu güvenlik görevlisi dışarı çıktı.

(Diğer ikisi dururken neden bu çıktı ki?)

“Buyurun, nereye gelmiştiniz?”

Evde çalıştığım cümlelerden birini söyledim.

“Pazar akşamı burada bir kokteyle davetliyim, buralarda bir işim vardı, hazır gelmişken şimdiden gelip bir yerine bakmak istedim. Karşıda oturuyorum da.”

“Kolay bulmuş olmalısınız.” (Söylediklerime inanmamış gibiydi.)

“Tabii canım, çok kolaymış. Neden burada davet verdiler anlamadım. Herkes karşıda oturuyor.”

Güvenlikçinin bir şey söylemesine fırsat vermeden devam ettim.

“Davetleri hep burada mı verir?” (Acaba çok mu acele etmişim bunu sormak için.)

“Kim?” dedi güvenlik, gözlerini üzerimden ayırmadan. (Kim mi? Asıl ben sana soruyorum aptal herif!)

“Şey,” dedim. “Neydi adamın ismi. Bak dilimin ucunda. Yahu neydi?” (Güvenlik kuşku dolu gözlerle bana bakıyordu. Heyecanlanmıştım. Git gide kızarıyordum. Anlamış mıydı?)

“Siz emin misiniz burada olduğuna?” diye sordu, gözlerini gözlerime dikerek. (Sağ eli copuna gitmişti. Ya da bana öyle geldi.)

“Burası Headway Plaza değil mi?” dedim. (Aklıma İngilizce kelime ilk o gelmişti.)

“Hayır,” dedi güvenlik. “Yanlıı gelmişsiniz, burası Mens Plaza.” (Şüphelenmişti benden. Bir an önce gitmeliydim. Hemen gidersem iyice şüphelenirdi.)

“Bana burayı tarif ettiler,” dedim. (Bir suçlu bulunmalıydı, hemen buldum.) “Bizim Türklerde bilmediği adresi tarif etme hastalığı çok yaygın,” dedim gülümseyerek. (Kendimi sevimli göstermek, gergin ortamı yumuşatmak istiyordum.) Güvenlik ne gülümsedi ne de bir cevap verdi.

“Siz biliyor musunuz Headway Plaza’yı?” diye sordum.

“Hayır.”

Daha fazla konuşmak istemiyordu anlaşılan. “Ben en iyisi bir markete sorayım,” dedim, yanından

ayrıldım. Çabuk adımlarla caddeye çıktım. Arkama baktım, gelmiyordu. Yavaşladım.

4.gün

Öğleye doğru uyandım. Oda zifiri karanlıktı ve soğuktu. Anlaşılan babamın siniri daha geçmemişti. Önemsemedim. Benim artık çok daha önemli bir sorunum vardı. Annem elinde bir tepsi yemekle odaya geldi.

“İyi misin Adnan?” diye sordu.

“İyiyim anne.”

Yemek tepsisini çalışma masama bırakırken sıkılarak sordu,

“Şeyin nasıl oldu?” (Annem sol testisime hep ‘şey’ derdi.)

“Şişi indi, artık daha rahatım.”

“Dikkat et, ilaçlarını aksatma.”

“Olur anne.” (Sanki ayrı şehirlerdeydik, telefonla konuşuyorduk.)

Yemeğimi bitirince masanın köşesinde duran gazeteye fenerin ışığını tuttum, “Adı Adnan Çubuk...”

Feneri kapattım. İçimden ne ilan okumak geliyordu, ne de iş aramak. Uyudum.

5.gün

Bütün gün yataktan çıkmadım. Yemek yemiyor, iş ilanlarına bakmıyor, babamın söylenmelerini duymuyor, yatakta uzanmış, eğer Mens Plaza’ya gidersem neyle karşılaşacağımı düşünüyordum.

Belki de bu ilan beni öldürmek için verilmişti. Bir tuzaktı. Katilim senelerce beni aramış, bir türlü bulamamış, en sonunda ‘Ben onu bulamıyorsam, o bana gelsin’ diyerek gazeteye bu ilan vermişti. Ve ben ilanı görünce, günlerdir içimi kemiren merakımın önüne geçemeyecek, kendi ayaklarımla tıpış tıpış katilime gidecektim. 23 Ekim Cuma günü Mens Plaza’nın kapısına geldiğimde, tam kapıdan içeri girerken, katilim arkamdan sessizce yaklaşmış, paltosunun cebinde taşıdığı silahın namlusunu sırtıma dayayacak, “Sesini çıkarırsan gebertirim seni!” diyecek, beni arka sokaklarda bir eve götürüp, sabaha kadar işkence yapacak, sonra kafama bir kurşun sıkıp gidecekti.

Peki ama ne için?

Gazeteye ilan vererek beni arayan, kanıma susamış bu adama ne yapmış olabilirdim? Ben şimdiye kadar hiç kimseyi beni öldürmek isteyecek kadar öfkelenmedim ki? Öyleyse beni kim öldürmek istiyordu? Kim olabilir? Kim? Kim? Kim?..

Yahu çıldıracağım!

İki gün sonra birisi beni öldürecek ama ben hâlâ kim olduğumu bilmiyorum.

Sakin olmalıydım. Mantıklı düşünmeliydim. Oraya gitmeyebilirdim. Bu ilan görmemiş olsam, böyle bir davetin varlığından haberim olmayacaktı. Gitmezsem öldüremezdi. Zaten senelerce beni aramış ama bulamamıştı. Bulamadığı için gazeteye ilan vermişti. Eğer o gün istediği yerde olmazsam yine beni bulamayacaktı. Diğer olasılığı (bir başka Adnan Çubuk’un olduğunu) düşünmüyordum bile. Beni kimin öldürmek istediği aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Evet, gitmeyebilirdim. Ama katilimin kim olduğunu bulabilirdim. Eğer onun kim olduğunu bulursam, benden neden bu kadar nefret ettiğini anlar, böylece hayatımın geri kalanında kimseyi beni öldürmeye teşebbüs edecek kadar öfkelenmezdim. Mantıklıydı. Harita metod defterimi çıkartıp yaşamım boyunca tanıştığım, tanıdığım, gördüğüm bütün insanların ismini yazmaya başladım. Sabah olduğunda altı ortalı defterin yarısına gelmiştim ve daha birçok insanın ismini yazmamıştım. Ayrıca şimdiye kadar yazdığım isimlerden hiçbirinin beni öldürmek için haklı bir sebebi yoktu. Elim yazmaktan, zihnim düşünmekten yorulmuştu. Uyudum.

6.gün

Artık ilanın kimin verdiği de bir önemi yoktu. Beni kimin öldüreceğinin de. Birisi öldürecekti işte. Önemli olan nasıl öldürüleceğimdi. Uyumak için gözümü her kapattığımda kulaklarımda

tırnaklarının kerpetenlerle söküldüğü, diz kapağına onluk çivilerin çakıldığı insanların inlemeleri çınlıyor, tüm bu seslere dayanamayıp gözlerimi açtığımda ise işkenceden kolları, ayakları kopmuş insanlar görüyordum.

Üşüyordum. Terliyordum. Ateşim çıkmıştı.

Bu görüntülerden ve seslerden kurtulmak için bir an önce uyumaya çalışıyor, uyuduğumda ise daima aynı kâbusu görüyordum. İri yarı, bütün vücudu kıllarla kaplı, güldü mü ağzındaki altın dişleri parlayan bir adam beni demir iskeleti kalmış bir sandalyeye oturtmuş, ellerimi ayaklarımı sıkıca bağlamış, elindeki bıçakla vücuduma yazı yazıyordu. Dilini ağzının kenarından çıkarmış, dikkat kesilmiş bir şekilde vücuduma kelimeleri kazırken, bir yandan da “Bu benim en iyi romanım olacak,” diye mırıldanıp, gargara yapar gibi gülüyordu. Ne yazdığını tersten olduğu için bir türlü okuyamıyordum. Yazı yazarken çok fazla canım acımıyordu. Ama bazen beğenmiyor yazdıklarını, o günlerde televizyonda sık sık reklamı oynayan bir leke çıkarıcı ile siliyordu. Leke çıkarıcıyı her damlattığında, ruhumdan bir parçanın koptuğunu hissediyor, çok acı çekiyordum. Kesik kesik ve hızlı bir şekilde nefes alırken dikkatle vücuduma ne yazdığına bakıyor, bir yanlış yapmasın diye dua ediyordum. Gece boyunca sık sık ter içinde uyandım. Her seferinde de “Silme, ne olur silme!” diye sayıklarken buldum kendimi.

7. gün

Annem gelip uyandırmasa herhalde akşama kadar uyuyacaktım. Annem endişeli bir sesle “İyi misin Adnan?” dedi uyandırdıktan sonra. “Kaç gündür hiç benimle konuşmadın, durmadan bir şeylerle uğraştın, yemek getirdim yemedin.” (Hiçbirini hatırlamıyordum.)

“Baban da telaşlanıyor. İstiyorsan bir doktora gidelim. Şeyin iyi mi?”

Yataktan kalkarken kendimi tüm yorgunluğumu üzerimden atmış, dinlenmiş hissediyordum. “İyiyim anne, çok iyiyim,” dedim. “Bir şeyler üzerinde çalışıyordum, ağrım sızım yok.”

Annem iyi olduğuma çok emin değilmiş gibi beni süzdü. Sonra bir şey söylemeden odadan çıktı. Masanın üzerindeki gazeteye, gazetedeki ilana ve her tarafı tanıdığım insanların isimleri ile dolu harita metod defterime baktım. Son altı günde yaşadıklarımı düşündüm. Birisinin beni öldürmek istemesini, bir başka Adnan Çubuk’un olmasını, korkularımı, endişelerimi, kuşklarımı.

Bütün hepsi yersiz ve saçmaydı. Telaşlanmaya gerek yoktu. Ben mantıklı bir insandım. Sadece son zamanlarda yaşadığım olaylar sınırlarımı bozmuştu. Bu bir şakaydı. Evet, bir şaka. Benim hâlâ bana şaka yapacak kadar yakın arkadaşlarım vardı.

Öğleden sonra bana şaka yapabileceğini düşündüğüm bütün arkadaşlarımı aramıştım. İkisi hariç hiçbiri telefonunu açmadı. Önder numaramı tanıyamamış, yanlışlıkla açmıştı. “Kaç senedir görüşmüyoruz Adnan, neden böyle bir şaka yapayım sana?” demiş, telefonu “Şimdi biraz işim var,” diyerek kapatmıştı. Umut saatler sonra geri dönmüş, neden aradığımı sormuş, ilanı söyleyince, “Abi işim gücüm yok sana şaka mı yapıcım!” diyerek kahkahalarla gülmüş, “Hadi görüşürüz,” deyip telefonu kapatmıştı.

Saat altı olmuştu. Üç saat vardı. O davete gidecek (birisinin beni öldüreceği saçmalığını aklımdan çıkarmıştım), kapıdaki güvenlik (inşallah beni hatırlamazdı) böyle bir davet olmadığını söyleyecek, sizden önce de bir beyefendi geldi, arkadaşları şaka mı ne yapmış diyecek, bunun diğer Adnan Çubuk’a yapılan bir şaka olduğunu anlayıp eve geri dönecektim.

Belki de diğer Adnan Çubuk’a arkadaşları sürpriz bir parti hazırlamış olacak, ben salona girdiğimde herkes gözlerini bana çevirecek, Adnan Çubuk’un arkadaşlarından birisi yanıma gelip, “Affedersiniz bu özel bir davet,” diyecek, ben kimliğimi gösterip beni de davet ettiklerini söyleyince, salondaki insanlar ve diğer Adnan Çubuk böyle bir tesadüf karşısında şaşkınlıklarını gizleyemeyecek, bu beklenmeyen misafiri sevinçle aralarına alacak, diğer Adnan Çubuk’la bu kader ortaklığımıza

gülüp çok iyi dost, onun arkadaşlarıyla çok iyi arkadaş olacak, böylece yeni bir hayata başlayacaktım.

Hiç gitmeyebilirdim de.

Ama gittim.

23 Ekim Cuma günü saat 21:15'te Mens Plaza'nın döner kapısından (güvenlik değişmişti) neyle karşılaşacağımı bilmemenin hazzı ve tedirginliğiyle içeri girdim.

III

Alüminyum kabartma harflerle Mens Plaza yazan ahşap duvarın önündeki resepsiyon masasının arkasındaki kızıl saçlı kıza doğru yürürken, gözüm sol duvarda üzerlerinde İstanbul, Londra, Paris, Tokyo, New York, Moskova yazılı yuvarlak saatlere takıldı. İstanbul'da saat şu an 21.15'ti. Geç kalmıştım. Diğerlerine dikkat etmedim.

“Hoş geldiniz,” dedi kızıl saçlı kız, kendisine çok yakışan gülümsemesiyle.

“Hoş bulduk,” dedim, gülümsemesine karşılık vererek. (Kendinden çizgili lacivert takım elbisemi giymiş, traş olmuş, saçlarımı jöleyle sola yatırmıştım. Yakışıklı olduğumu düşünüyordum.) “Saat 21.00'deki davet için gelmişim.”

Önündeki deftere baktı kızıl saçlı kız. Birkaç sayfayı karıştırdı. “Siz Adnan Çubuk olmalısınız.”

Göz bebeklerine odaklanarak, karizmatik bir sesle “Evet,” dedim, “Adnan Çubuk'un ta kendisi.”

Ölçülü bir kahkaha bıraktım havaya. (Tedirginliğim geçmişti. Rahatlamıştım.)

Mecburi bir gülümsemeyle (kahkaham havada asılı kalmıştı.) “Tekrar hoş geldiniz Adnan Bey,” dedi, “Kemal Bey sizi toplantı salonuna götürecektir.”

Ardından Kemal Bey diye bahsettiği on sekiz yaşındaki, sivilceli, papyonlu görevliye seslendi.

“Kemal Bey, Adnan Bey'e yardımcı olur musunuz?” (Onun gözünde ikimiz de Bey'dik.)

“Hayır, lütfen. Ben kendim giderim,” dedim, metroda yürüyen merdivenleri kullanmayan insanlara özgü ses tonuyla. “Nasıl gideceğimi söyleyin, yeter.” (Aslında benimle ilgilenmemesine bozulmuştum, onun için böyle davranıyordum.)

“Merdivenlerden bir kat aşağı indiğinizde, karşınıza çıkan koridor sizi kokteyl salonuna götürecektir.” Biraz önceki neşeli sesi ciddileşmiş, gülümsemesi gitmişti.

Aynı ciddiyetle cevap verdim. “Teşekkür ederim.”

Merdivenlere doğru yürürken, birden aklıma geldi. Döndüm. “Benden önce kaç kişi geldi?”

Önündeki deftere baktı, “Sizinle birlikte otuz üç kişi Adnan Bey.”

Gülümseyerek “Teşekkürler,” dedim. (Keşke gülümsemeseydim.)

Ferforje kenarlıklı mermer merdivenlerden aşağıya inerken otuz iki kişinin hangi arkadaşlarım olduğunu düşünüyordum. Kesinlikle bu davet arkadaşlarımın doğum günü şakasıydı. Birazdan salona girer girmez en sevdiğim şarkı “Dance Me To The End Of Love” çalmaya başlayacak, bütün arkadaşlarım hep bir ağızdan “İyi ki doğdun Adnan!” diye bağıracaklardı. Demek bu yüzden uzun zamandır telefonlarıma çıkmıyorlar, ağızlarından bir şey kaçırmamak için benimle konuşmuyorlardı.

Merdivenlerden etrafımı süzerek ağır adımlarla indim. Sağ tarafımda küçük bir lobi, bir bar ve tuvalet, karşımdaki uzun koridorda ‘Kokteyl Salonu’ yazan bir yön tabelası vardı. Asma tavandan yayılan beyaz parlak ışık altında, zemini kırmızı halı, duvarları aynalı gümüş renkli duvar kâğıdıyla kaplı koridorda yürürken kendimi büyük ödülü almak için gittiğim, uluslararası bir festivaldeymişim gibi hissediyordum. Küçük adımlarla yürüyerek bir yandan bu anın keyfini çıkarıyor diğer yandan bana böyle bir doğum günü partisi hazırlayan arkadaşlarıma ne kadar haksızlık ettiğimi düşünüyordum.

Koridorun sonuna yaklaştıkça kokteyl salonu tünelin ucundaki ışık gibi git gide büyüyor, masalar ve arkadaşlarım daha seçilebilir oluyordu. Birçoğu kokteyl masalarının etrafında üçlü dörtlü gruplar

halinde ayakta duruyor, içkilerini yudumluyor, anladığım kadarıyla sohbet ediyorlardı. Garsonlar ellerindeki tepsilerle masaların arasında dolaşüyor, servis yapıyorlardı. Belki Suna da buradaydı. O adamla evlenmemiş, her ne kadar ayrılığımızın üzerinden uzun bir zaman geçmiş olsa da hatasını ve beni çok sevdiğini anlayıp geri dönmeye karar vermişti. Dönmek için de en uygun günün bu olduğunu düşünmüştü. Arkadaşlarım, Suna hepsi buradaydı işte. İçim içime sığmıyordu. Bugün benim doğum günümüdü. Her adımında mutluluktan biraz daha genişliyordum.

Salona girmeme az kalmıştı. Arkadaşlarımın yüzlerini salondan koridora yayılan yoğun parlak ışıktan dolayı hâlâ tam olarak seçemiyordum. Salon kalabalık gözüküyordu. On-on iki masa vardı. Kahkahalar yükseliyordu. Bu kahkahaları tanıyordum. Konuşmaları duyabiliyordum. Aynı tonda, neşeli, durgun, heyecanlı sesler. Hiç yabancı gelmiyorlardı. Ayakta duruşları, yürüyüşleri, garsona seslenişleri birbirlerine benziyordu. Bana benziyordu. Salona girmeme birkaç metre kalmıştı. Yüzleri... Yüzleri bana ne kadar benziyordu.

Salonun girişinde donup kaldım.

Şaşkınlıktan ve korkudan yerimden kıpırdayamıyordum.

Bunların hepsi Ben'di!

Salondaki herkes Adnan Çubuk'tu.

Top sakallı Adnan Çubuk, kruvaze ceketli Adnan Çubuk, uzun saçlı Adnan Çubuk, dazlak Adnan Çubuk, şişman Adnan Çubuk, gözlüklü Adnan Çubuk, mor kravatlı Adnan Çubuk, uzun favorili, çelimsiz Adnan Çubuk, yırtık kot pantolonlu, piercingli Adnan Çubuk, pos bıyıklı Adnan Çubuk, smokinli Adnan Çubuk, kırmızı kazaklı Adnan Çubuk, deri montlu Adnan Çubuk, parlak lacivert gömlekli Adnan Çubuk, yeşil fularlı Adnan Çubuk, spor şapkalı Adnan Çubuk, bordo boğazlı kazaklı Adnan Çubuk... Hepsi Adnan Çubuk. Hepsi ben.

Benim gibi yürüyorlardı. Benim gibi gülüyorlardı. Benim gibi konuşuyorlardı.

Benim gibi kadehi ağızlarına götürüyorlar, yorulan ayaklarını değiştiriyorlar, masaya kollarını yaslıyorlardı.

Sonunda delirdiğimi, halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Tüm bunlar hayaldi. Belki de bir rüya. Evet, rüya görüyordum. Evdeydim. Yatağında. Birazdan uyanacaktım. Uyanmalıydım. Gözlerimi kapatıp, açınca uyanacaktım. Hepsi silinip gidecekti. Kapattım, açtım. Hayır, gitmemişlerdi. Hepsi karşımda duruyordu. Bana bakmıyorlardı. Benimle ilgilenmiyorlardı. Neden bakacaklardı ki zaten. Nereye baksalar Ben vardım. Birisi bana baktı. Benim gözlerimle bana baktı. O kadar gerçek ki. Dokunsam anlayacaktım. Gidip birisine dokunmalıydım. Dokununca her şey bitecekti. Uyanacaktım.

Tam o sırada arkadan birisi omzuma çarptı. Arkamı döndüm. Boyu boyumda, gözleri gözlerimde, ıslak ellerini elindeki kâğıt mendille kurulayan, gri takım elbiseli, benden oldukça yakışıklı bir Ben duruyordu karşımda. Sanki insanı olduğundan daha güzel gösteren bir boy aynasında kendime bakıyordum.

“Sen kimsin?” dedim korkuyla.

“Pardon Adnan,” dedi, “kapının önünde durmuşsun, fark etmedim.”

“Sen kimsin?” dedim tekrar sesimi yükselterek. Korkumu bastırmaya çalışıyordum.

“Adnan Çubuk’um,” dedi. “Yani Sen’im.” Sesinde hiçbir yabancılık yoktu. Normal bir şeymiş gibi söyleyivermişti.

“Sen Ben’sen, ben kimim öyleyse?”

Karşımdaki Ben, ne dediğimi anlamamış gibi bana bakıyordu. (İnsanın kendisinin kendisine kendinin söylediklerini anlamayan gözlerle bakması gerçekten çok tuhafmış.) Sonra ne demek istediğimi anlamış olacak ki gülümsedi, elindeki kâğıt mendili köşedeki çöp kutusuna basketledi, saçlarını eliyle geriye doğru sıvazladı;

“Hatırlıyor musun Adnan,” dedi bir hatıranın durgun sesiyle. “Askerden dönmüştün. Baban ve akrabaların sana bir bankaya girmeni söylüyorlardı. Senin kafanda ise senelerdir istediğin işi yapmak, bir kültür sanat dergisinde çalışmak vardı.”

“Evet, hatırlıyorum,” dedim, sesimdeki korkuyu, şaşkınlığı saklamaya çalışarak.

“Oysa sen kararını çoktan vermiştin. Bir ay sonra dergide muhabir olarak çalışmaya başladın.”

“Evet!” (Sinirleniyordum. Nereye geleceğini merak ediyordum.)

“Ben kararımı değiştirdim Adnan, beni ikna ettiler. Babamı dinleyip bankaya çalışmaya başladım.” (Nasıl yani?)

“İlk iki sene çalışma şartları oldukça ağırdı. Neredeyse her gün mesaiye kalıyordum. Tüm yeteneğimi, becerilerimi finans alanında kullanıyordum. Çalışmalarım karşılığını iki sene sonra şef, üç sene sonra müdür yardımcısı, geçen yıl da müdür olarak aldım. Şimdi iyi kazanıyorum, arabam, evim, yazlığım yani kısacası her şeyim var. Babam haklıymış. Şimdi benimle aynı yaşta işsiz ya da üç kuruş maaşla çalışan insanları gördükçe iyi ki zamanında bankaya girmişim diyorum.”

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Büyülenmiş gibi karşısında (karşımda) öylece durmuş, kendi gözlerimde kendime bakıyordum. O ise konuşmaya devam ediyordu.

“Şef olduğum sene bir kız geldi şubeye. İlk görüşte aşk buna denir. Emin ol görersen sen de kesinlikle âşık olurdun. Adı Tuğba. Üç sene önce evlendik. Bir sene önce kızımız oldu, ismi Su. Su’ya annem bakıyor. Biliyorsun, babam emekli olduktan sonra bayağı değişti. Annem bir ara neredeyse çıldıracaktı. Adam senelerce çalışmış tabii. Bir anda dört duvar arasına girince ne yapacağını bilemedi. Gün boyu evde annemin peşinde dolaşıyor, her yaptığına karışıyordu. Emekli baba sendromu işte. En son bir çocuk yaptık da (gülerek söylemişti) onunla oyalanıyorlar artık.”

“Eee, senin hayatın nasıl gitti? Annem babam nasıl?”

(Annem babam mı nasıllar?)

“Hoş geldin Adnan,” dedi arkamdan, senelerdir sigara içmekten pürüzlenmiş kalın sesim.

Sağ omzumun arkasındaki sese döndüm. Siyah takım elbiseli, sağ gözünün altından dudağının kenarına kadar derin bir bıçak izi bulunan, saçları üç numara traşlı, bakışları sert bir başka Adnan Çubuk karşımda duruyordu. Kendimi böyle görünce irkildim. Elimi yanağıma götürdüm. “İçeri girsenize,” dedi. “Neden kapının önünde duruyorsunuz?”

Bankacı olan Adnan Çubuk, “Sonra uzun uzun konuşuruz,” dedi ve diğer Adnan Çubuk’ların yanına gitti. Elim sağ yanağımın üzerinde, tüm bu olanların gerçek mi yoksa bir düşünme olduğunu anlamaya çalışırken giden kendimin ardından öylece bakakalmıştım. Sersemlemiş, gerçekliği yitirivermişim. İçimde tarifi asla mümkün olmayan bir his vardı.

Koluma girdi yaralı yüz Adnan. Gülümsedi. Birlikte salona girdik. Diğer Adnan Çubuk’ların aralarından geçerek bir masanın önünde durduk. Gözlerimi diğer Ben’lerden alamıyordum. Dört bir tarafım kendimle çevriliydi. Bakışlarımı durmadan karşımdaki Ben’den yanındaki Ben’e, çapraz masadaki Ben’den, kapının girişindeki Ben’e çeviriyordum. Her bir Ben’e şaşkın, bütün ayrıntılarına dikkat eden gözlerle bakışımdan, ne düşündüğümü, neyi sorduğumu anlamış olacak ki, tüm bu olanları ben sormadan anlatmaya başladı Yaralı Yüz Adnan kalın sesimle;

“Biz hepimiz senin bıraktığın hayatları devam ettirdik Adnan,” dedi. “Ben dâhil olmak üzere buradaki bütün Adnan Çubuk’lar senin keşke’lerin, acaba’ların, eğer’lerin, almadığın kararların, gerçekleşmeyen tesadüflerin, yapmadığın hatalarımız.”

Bir sigara yaktı. Bana uzattı. Hiç düşünmeden aldım. Bir nefes çektim. Duman genzime kaçtı. Öksürdüm.

“İyi misin?”

“İyiyim,”

Herhalde biliyordun, sigaraya yeni başlamıştım.

“Son iki senedir; ateşler içinde hastane odalarında yatarken, babanın seni kemiren, yok eden sözlerini dinlerken, arkadaşların seni terk ederken, insanlardan daha fazla kaçarken, hayatın her geçen gün daha da kötüleşirken bizi, diğer Sen’leri düşündün. Öyle olmasaydı. Şunu yapmasaydım. Eğer devam etseydim. Geri gelmeseydim. Acaba gitseydim? O gün orada öyle davranmasaydım. Hiç karşılaşmasaydık. Başka türlü olsaydı...”

Her defasında kendinden yeni bir Adnan yarattın. Senin her dönemecinde yola devam eden bir başka Sen. Kim olduğumuzu, nasıl hayatlarımızın olduğunu, nasıl kişiliklere sahip olduğumuzu, işlerimizi, başarılarımızı merak etmeye başladın.”

Garson iki bardak kırmızı şarap getirdi. Kadehi masaya bırakır bırakmaz fondipledim. Şarap boğazımdan bütün bedenimi yakarak mideme indi. Boş kadehi uzatıp bir tane daha istedim. Onu da fondipledim. Şimdi biraz daha iyiydim. Adnan bana baktı, iyi olduğumu görünce konuşmaya devam etti.

“Her insan, hayatı içinden çıkılmaz bir hal almaya başlayınca diğer insanların hayatlarını yaşamak ister. Başka insanların hayatlarını yaşama arzusu sende bizim hayatlarımızı yaşama arzusuna dönüştü. Çünkü sen başka hayatları kıskanamayacak, isteyemeyecek kadar yalnızdın. Sadece biz kalmıştık yanında. Bu yüzden bize ihtiyacın vardı. İşte bugün, hepimiz senin karşındayız. Aylardır kendine sorduğun tüm soruların cevapları burada.”

“Delirdim değil mi?” dedim. Delirdiğimi düşünüyordum.

“Hayır.”

“Öldüm mü?” Evet, ölmüş olabilirdim. İnsan öldüğünün farkında olmadığına göre yaşadığımı nasıl kanıtlayabilirdim.

Gülümseyerek “Hayır,” dedi.

“Rüya görüyorum öyleyse.”

“Gördüklerin her şeyden daha gerçek.”

Gördüklerin her şeyden daha gerçek.

Gör-dük-ler-in her şey-den da-ha ger-çek.

Göööördüükleeriiiin heeer şeeyydeeeen daaahaaaaa geeerçeeeeeek...

Son söylediği cümle kulaklarımda uğuldamaya, çatlaktan sızan su gibi ağır ağır beynimin içine dolmaya, tüm an’ımı kaplamaya başladı.

Her şey bir anda silindi, yok oldu. Karanlığın içinde beliren beyaz bir nokta havadan süzülerek bana doğru gelmeye başladı. Yaklaştı. Yaklaştı. Yaklaştı.

Bir karahindiba tohumuydu. Ayaklarımda ucuna kondu. Birdenbire her şey aydınlandı. Yoğun ışıktan kamaşan gözlerimi bir süre kapadım. Açtığımda ayaklarımda dibinde tohumlanmış bir karahindiba vardı. Gülümsedim. Eğildim, narince gövdesinden kopardım. Karahindibanın yuvarlak çiçeği dünyaya, çiçeğinden çıkan tohumları ise bana benziyordu. Başlarını göğe kaldırmış, bir an önce hayata karışmak için sabırsız gözlerle bana bakan onlarca Adnan Çubuk.

Küçük bir çocukken en sevdiğim şey evimizin karşısında bulunan arsadaki karahindibaları koparıp, ciğerlerime çekebildiğim kadar havayı doldurup, var gücümle tohumlarını üflemekti. Tohumların dört bir yana savrulup, gökyüzünde nasıl yükselip süzülüğünü mutlulukla seyrederek, böyle gökyüzünde uçarak nereye kadar gidebileceklerini ve gittikleri yerlerde nasıl hayatları olduğunu merak ederdim.

Mutsuz ve üzgün olduğum zamanlarda dağılan karahindiba tohumları gibi birçok Adnan Çubuk daha olduğunu, ben nasıl burada yaşıyorsam, diğer Adnan Çubukların da dünyanın başka yerlerinde şimdi benim gibi yaşadığının hayalini kurardım. Bir Adnan’ın resimli kitaplardaki gibi Piramitlerde yaşadığını, bir başka Adnan’ın Tommiks’le birlikte maceradan maceraya koştuğunu, bir diğer

Adnan'ın ailesinin çok zengin olduğunu, yaz tatilinde onu uzay mekiğiyle Ay'a gönderdiklerini, diğer Adnan'ın babasının annesini hiç dövmediğini ve istediği kadar dondurma yemesine izin verdiğini düşünürdüm.

Çocukken mutlulukla hayalini kurduğün şeylerin büyüyünce gerçek olduğunu görmek meğer ne acıymış.

Benim karahindiba çiçeklerine yaptığım gibi Tanrı da bizim üzerimize nefesini üflemiş, hepimizi bambaşka yerlere, bambaşka hayatlara savurmuştu. Gittiğimiz yerlerde yeni bir Adnan Çubuk olup çıkmıştık. Diğerleri nereye gitmişti, nasıl bir hayat yaşıyordu, mutlular mıydı bilmiyordum. Bildiğim tek şey, yolculuğumun küçük bir çocuğun mutsuzluğundan sıyrılmak için kendi benzerlerinin hayalini kurduğu, evinin karşısındaki o arsada son bulmuş olmasıydı.

Yaralı yüz Adnan doğru söylüyordu. Doğru söylüyordum. Bu gördüklerim her şeyden daha gerçektir. Bana anlattıkları, diğer Adnan Çubuk'lar, bu bina, bu salon, midemi yakan şarap, sigaranın dumanı. Yatağında ölmek üzere olan bir insanın dünyaya bıraktığı son cümle gibi. Yalana ihtiyaç duyulmayan tek an. İnsanın asla öğrenmemesi gereken sırrı öğrenivermişim işte. Daha önce bilmediğim, tam olarak algılayamasam da bütün bedenimle hissettiğim bir gerçekliğin içindeydim.

Korkum ve şaşkınlığım yerini kelimelerin asla yetmeyeceği, hayatın gizli perdesindeki mutlu bir dinginliğe bırakmıştı. Bütün sıkıntılarım bitmiş, bütün geçmişim silinmiş, yeniden doğmuş gibiydim. Huzurluydum. Artık sadece merak ediyordum. Hayata her yeni başlayan gibi sabırsızdım. Yeni geldiğim bu dünyayı bir an önce öğrenmek istiyordum.

Tüm bu Ben'ler hangi Ben'lerdi? Ne zaman Ben olmuşlar, kendilerinin de bir hayatları olmaya başlamıştı? Kaç Adnan Çubuk daha vardı? Neden burada toplanmıştık? Hayatları nasıl gidiyordu? Ben hariç hepsi mutlu gözüküyordu.

Gözlerim karşı masadaki dazlak, kirli sakallı Adnan'a bir şeyler anlatan gri takım elbiseli, asık suratlı, çenesinin altındaki küçük yara bandından traş olurken yüzünü kestiği anlaşılan Adnan Çubuk'a takıldı. İkisi de aynı benim gibi kuruyemiş tabağında ilk önce bademleri seçip yiyordu.

“Şu hangi Ben?” dedim, parmağımla asık suratlı Adnan'ı göstererek.

“ÖSS'de senden bir soru daha fazla yapıp, Ankara Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü kazanan Sen.”

(Demek Ankara'yı kazanmış olsaydım, böyle bir Adnan Çubuk olacaktım? Hep merak ederdim nasıl bir hayatım olacağını. İşte karşımda. On adım ötemde. Bir soru tüm hayatı değiştirebiliyormuş demek ki. Bir küçük kutucuk, yeni bir Adnan Çubukçuk. Koca bir saçmalık.)

“Bölüm birincisi oldu,” dedi Yaralı Yüz Adnan. “Fransa'da master ve doktora yaptı. Geçen sene Türkiye'ye döndü. Şimdi Dışişleri Bakanlığında çalışıyor, evli, iki çocuk babası. İngilizce, Fransızca ve orta düzeyde Almanca biliyor.”

(Onun için bu kadar mutlu gözüküyor. Evlenmiş, çocukları olmuş. İyi bir işi var. Herkes ona saygı duyuyor. Üç dil biliyor. Oysa ben hiç yabancı dil bilmiyordum. Senelerce kurslara gitmiş, intermediate seviyesinden öteye geçememişim.)

“Ya, diğeri?” diye sordum. Sesimde kıskançlık tohumları vardı.

“Üniversitenin son senesi bir sigorta şirketinde staj yapmıştın.”

(Üç aylık staj dönemim boyunca binlerce sayfa fotokopi çekmiş, bütün ayak işlerini yapmış, her gün iki üç saat bankalarda, vergi dairelerinde kuyrukta beklemiş, arşiv bölümü stajyeri olarak on senedir düzenlenmeyen bütün arşivi düzenlemişim.)

“Ayrılırken müdür ‘Okul bitince uğra, belki sana bir iş ayarlayabiliriz,’ demişti. Sen bir daha uğramadın ama Adnan okulu bitirince işe başladı. Asgari ücretle hafta içi sabah sekiz-akşam yedi, cumartesi yarım gün çalışmaya başladı. Verilen her işi, her görevi azimle hiç şikâyet etmeden yaptı.

Altı sene sonra Yetkili oldu. Artık kendine ait lüks arabasıyla müşterilere gidiyor. İyi kazanıyor. Küba purosunu, kadınları ve Uzakdoğu ülkelerindeki bayi toplantılarına katılmayı seviyor.”

Bu kendimi beğenmemiş, tiksindirici bulmuştum. Parmağımla köşedeki Ben’i göstererek, “Peki şu, yan masadaki gözlüklü, ekose gömleklili Ben?” diye sordum.

“Beyoğlu’nda dergide çalışıyordun. Nazlı sık sık sana Suna’dan bahsediyordu. Nazlı’nın yayınevinden arkadaşıydı. Cevahir’le Nazlı ikinizin birbirinize çok uygun olacağını düşünüyordu. Ne zamandır sizi tanıştırmak, bir araya getirmek istiyorlardı. Bir akşam ikinizi, birbirinizden habersiz yemeğe çağırdılar. O gün dergiden çıkmış Nazlılara gitmek için durakta otobüs bekliyordun...”

“Hatırlıyorum,” dedim.

(O günü her ayrıntısına kadar hatırlıyordum. İlk karşılaşmamız... Zili çalmış, kapıyı Cevahir ya da Nazlı’nın açmasını beklerken Suna açmıştı. Üstünde dizlerinin altında biten mavi bir elbise vardı. Bal sarısı saçları omuzlarının üzerine dökülüyordu. Ela iri gözleriyle şaşırarak bana bakmış, gülümseyerek “Hoş geldin,” demişti. Yemekte sık sık gözlerimiz birbirine yakalanmıştı. Ya hemen gözlerimizi kaçırmış ya da bakışların anlamını bilen ve bunun karşılıksız olmadığını belli eden bir ifadeyle birbirimize gülümsemiştik. Yemekten sonra kahvelerimizi içip sohbet ederken ne kadar ortak noktamız olduğunu düşünmüştüm. Birbirimizden hoşlanmıştık. Gece boyunca birbirimizi daha yakından tanımak ve duygularımızın karşılıksız olmadığını anlamak için aslında büyük anlamlar taşıyan küçük sorular sormuştuk. Ne tür kitaplardan hoşlanırsın? Hangi filmleri seversin? Sence o sahnede adamın kadına aşkını itiraf etmesi romantik miydi? Sen nasıl ederdin? Sen sevgilinle nasıl tanıştın? Sevgilim yok ki... Nazlı ile Cevahir uyumuş, biz sohbete devam etmiştik. Geç olmuştu. Gelmek istediğimiz yere gelmiştik. Sabah olduğunda Nazlı bizi -Suna’nın başı benim omzunda-koltukta uyurken bulmuştu.)

“İyi misin Adnan?”

“Ha evet, iyiyim, gözüm dalmış.”

“Ama Adnan Suna’yla tanışamadı.”

“Nasıl tanışamadı?”

“Durakta otobüs beklerken sana araba çarptı.”

“Bana araba mı çarptı?”

“Pelin’in doğum günüydü. Arkadaşlarıyla birlikte doğum gününü kutlamak için Beyoğlu’na geliyordu. Yolda kendisini sıkıştıran bir araba yüzünden panikledi, direksiyonun dengesini kaybetti, durakta Adnan’a çarptı. Adnan’ın sol ayağı kırıldı. Dikkatli bakarsan hafif topalladığını görürsün.”

(Fark ettirmeden kendi sol ayağımı oynattım. Sağlamdı.)

“Pelin’le tanışmanız yani diğer Sen’in tanışması işte böyle oldu. Bir ay boyunca hastanede ve evde Adnan’ın yanından ayrılmadı. Bunda kendini suçlu hissetmesinin payı olabilir ama asıl sebep kaza anında bile Adnan’ın onu sakinleştirmeye çalışması, hastanedeki ve diğer günlerdeki neşeli tavrı, bir ay boyunca yaptıkları keyifli sohbetlerdi. (Ayağım kırıkken böyle neşeli olduğuma göre, kızıdan gerçekten hoşlanmış olmalıyım.)

Ayağındaki alçı çıktıktan birkaç gün sonra çıkmaya başladılar. Artık Suna’yla tanışmayı düşünmüyordu. Pelin’e âşık olmuştu. Çok mutluydu. Kısa bir süre sonra evlenmeye karar verdiler. Pelin’in babasının danışmanlık şirketi vardı. Nişanlıyken Adnan’a şirkette iş teklif etti. Onun için bulunmaz bir fırsattı. Dergiler eskisi gibi değildi, birçok dergi batıyordu. Her şey bir anda değişti. Şimdi Pelin’le evli, bir oğlu var. Pelin’in erkek kardeşi Hakan’la birlikte şirketin başındalar.”

“Peki, annem, babam?”

“Adnan’ın ekonomik durumu oldukça iyi. Senin evinin karşısındaki sitede iki katlı bahçeli bir evde oturuyor. Geçen yıl aynı sitede ailesine de bir ev aldı.”

Annem de öyle bahçeli bir evde oturmayı çok istiyordu. Bir an kendi hayatımı düşündüm. Canım sıkıldı. Diğer Adnan'ı daha fazla düşünmek istemedim. Yaralı yüz'e geçtim.

“Peki sen?” dedim, “Sen hangi bensen? Hiç bahsetmedin. Ne iş yapıyorsun?”

Birden şaşırды. Şarabından bir yudum aldı. Dilini ağzının içinde gezdirdi. (Gerildi. Anlamıştım. Ben de gergin olduğumda dilimi ağzımın içinde gezdirirdim.)

“Hapishaneden yeni çıktım.”

“Neden girdin?”

“Cinayet.”

Tüylerim diken diken oldu. Bir insanı öldürebileceğim hiç aklıma gelmezdi.

“Kimi öldürdün peki?”

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerime baktı. Söyleyip söylememe arasında tereddüt ediyordu galiba. “Adnan Bey!” dedi bir ses aniden. İkimiz de aynı anda sese döndük. Siyah boğazlı kazağının üstüne siyah deri ceket giymiş iri yarı bir adam bize bakıyordu.

Yaralı yüz Adnan “Bana biraz müsaade eder misin Adnan?” dedi. “Hemen geliyorum.”

“Tabii,” dedim. Soruma cevap vermediği için rahatlamış gibiydi.

İri yarı adamla yanımdan uzaklaşıp, bir masanın önünde durup bir şeyler konuşmaya başladılar. İri adam sağ kolu filan olmalıydı. Ne hakkında konuştuklarını duymuyordum ama mimiklerinden önemli bir şey konuştukları anlaşılıyordu. Ne kadar güçlü gözüküyordu Adnan. Yüzündeki yara izi, sert bakışları, kendinden emin tavırları, konuşması, iri yarı adamın saygıyla onu dinlemesi. Keşke onun gibi olsaydım.

Yüzümde derin bir bıçak izi. Bir bar kavgasında ya da hapishanede almıştım bu yarayı. Belki de işkencede. Çeteye yeni girmiştim. Gençtim. Kanım kaynıyordu. On yedi yaşında vardım yoktum. Evden kaçmıştım. İlk işimde (içki kaçakçılığı) aynasızlar enselemişti beni. Konuşmamıştım. Dövmüşlerdi, tehdit etmişlerdi, konuşmamıştım. Bir gün aynasızın teki elindeki bıçakla sorgu odasına girmiş, yavaş yavaş yüzümü kesmişti. Yine de konuşmamıştım. Mahkemede on avukat savunmuştu beni. Serbest kalmıştım. Adliyenin kapısından çıkınca bütün çete üyeleri kapıda karşılamış, liderimiz sırtıma vurup, “Aferin Adnan,” demişti. “Artık bizdensin.” Aynı filmlerdeki gibi.

Ama hayat filmler gibi değildi. Ben asla onun gibi olamazdım. O cesurdu, korkusuzdu. Oysa ben hayatım boyunca hep bir şeylerden korkmuştum. Korkulacak bir şey yoksa kendime yeni korkular yaratmış, bu sefer onlardan korkmaya başlamıştım. Ve korktuğum her şey başıma gelmişti. Terk edilmekten korkmuştum, terk edilmişim. İşsiz kalmaktan korkmuştum işsiz kalmıştım. Milyonda bir görülen hastalıklara yakalanmaktan korkmuştum, milyonda bir görülen hastalığa yakalanmıştım. Yalnız kalmaktan korkmuştum yalnız kalmıştım. Oysa uzaktan kendime bakınca ne kadar güçlü gözüküyordum. Çevresinde onunla arkadaş olmak isteyen birçok insan, onunla sevgili olmak isteyen birçok güzel kadın vardı. O yakışıklı, parası olan bir serseriydi. Adnan Çubuk bir serseriydi. Karizmatikti. Ben bir serseriydim ve karizmatiktim. Evet, ben zengin, karizmatik, kadınların başını döndüren bir serseriydim. Hoşuma gitmişti serseri olmak. Kendi kendime gülümsedim. Kadınlar yakışıklı serserilere âşık olur, başarılı, korkak, çirkin adamlarla evlenirlerdi. Ben serseri, yakışıklı, başarılı ve cesurdum. Kadınlar benden daha iyisini bulabilirler miydi?

(Yüzümdeki ize bak bebeğim. Dokun. Hapishaneden bir hatıra. Hayır acımadı. Ama ben senin canını acıtacağım. Gel buraya!)

“Kimle konuşuyorsun Adnan?”

(Masama bir başka Adnan Çubuk gelmişti. Bir diğeri bana kimle konuşuyorsun Adnan diyordu. Durumumuz gerçekten trajikomikti.)

“Kendimle,” dedim, gülümseyerek. Bakışlarında beni küçümseyen bir taraf vardı. Rahatsız oldum.

Suratım asıldı.

“Sen hangi Ben’sin?” diye sordum kaba bir şekilde. Beni küçümser gibi bakmasına sinirlenmişim.

“Evren’in çalıştığı reklam ajansına stajyer olarak giren Sen’im,” dedi. “Evren ‘Adnan yeni bir reklam ajansı kurulacak, stajyer arıyorlar. Bir süre stajyer olarak çalışırsın. Kısa zamanda kendini göstereceğine, başarılı olacağına eminim,’ deyince, sen birkaç gün düşünmüş, sonunda ‘Stajyer olarak çalışmam,’ demiştin.”

(Hayatımdaki en büyük hatalarımdan biriydi. Bunu söyledikten üç ay sonra dergi batmıştı.)

“Ben stajyer olarak çalışabilirdim ama. Hemen Evren’i arayıp tamam geliyorum, dedim. İşe başladıktan altı ay sonra bir otomobil firması için yazdığım reklam metnini çok beğendiler. Reklam çok başarılı oldu. O günden sonra birçok reklam metni yazdım. Kısa zamanda reklam piyasasında adımdan söz ettirmeye başladım. Herkes tarafından takip edilen iyi bir metin yazarı olmuştum. İki sene sonra başka bir ajansa art direktör olarak geçtim. Yurt içinde, yurt dışında birçok ödül kazandım. Yedi ay önce kendi ajansımı kurdum. Yakında o senelerdir planladığım, işlerden bir türlü zaman ayırıp hazırlayamadığım romanımı çıkaracağım. Kısacası bende her şey çok iyi gidiyor. Sen ne yaptın? Romanını yazdın mı?”

(Bilerek soruyor. Biliyor hayatımın ne kadar boktan olduğunu. Bilerek soruyor. Piç kurusu!)

“Hayır, yazmadım.” Konuyu değiştirmek istedim. “Bizimkiler nasıl?”

“Babam şu an İtalya’da, kız arkadaşımın ailesiyle tanışmak için Roma’ya gitti. Yakında evleneceğim.”

Sustu. Bana baktı. Sesi koyulaştı. “Annem, iki sene önce vefat etti,” dedi.

Ensenden omurgama doğru bir buz tanesi kaydı. Bütün bedenime korkunç bir soğukluk yayıldı. Kaskatı kesildim. Bir süre öyle hiçbir şey söyleyemeden aptal gibi yüzüne baktım. Sonra aniden tüm vücudum ateşler içinde yanmaya başladı. Çözüldüm. Yere kapaklandım. Hıçkırarak ağlamaya, bağırmağa başladım.

“Anneciğim! Benim güzel anneciğim! Sen ölmüştün de, benim haberim yokmuş. Ahh Anneciğim! Sen ölmüştün de senin ölmeni fırsat bilen babam yurtdışına gitmiş. Gül kokulu anneciğim. Beni bırakıp nerelere gittin. Biricik Adnan’ını bırakıp nerelere gittin!”

“Sakin ol Adnan! Sakin ol! Senin annen yaşıyor, ölen benim annem!” diyordu yakışıklı Adnan. Bütün Adnan’lar bana bakıyordu. Otuz iki ben, altmış dört Adnan gözü beni seyrediyordu. Yaralı yüz Adnan yanıma geldi.

“Adnan kendine gel!”

Kendime gelemiyordum. Yerde, mermer zeminin üzerinde dövüne dövüne bağırmağa, ağlamaya devam ediyordum.

“Anneciğim, biricik Adnan’ını tek başına bırakıp nereye gittin? Ahh benim güzel anneciğim! Evlendiğimi, bir işe giremediğimi göremeden öldün demek. Taze çimen kokulu anneciğim benim! İş dönüşleri sana tulumba tatlısı alamadığımı göremeden öldün. Ne çok severdin anneciğim sen tulumba tatlısını. Bilmez miyim? Seni mutlu etmek istiyordum anneciğim. Beni seven tek kişiyi mutlu etmek istiyordum. Ama öldün. Ben kime alacağım şimdi tulumba tatlısını! Akşamları kim karşılayacak beni. O mendebur mu? Hayır anneciğim. Hayır! Ahh güzel anneciğim benim. Bu bahtsız Adnan’ını bırakıp nerelere gittin!”

Yaralı yüz Adnan, koltuklarımın altından sıkıca kavrayarak beni yerden kaldırdı. Sağ yanağıma okkalı bir tokat attı. Daha sağ yanağıma sola çeviremeden sola da bir tane çaktı. Ortada buluştu iki yanağım. Elim bayağı ağırmış.

“Kendine gel Adnan! Senin annen sağ, evde seni bekliyor.”

Tokatla birlikte bağırmağım kesildi. Fakat gözyaşlarımın sessizce yanaklarıma süzülmesini

engelleyemiyordum.

“Saçmalama Adnan. Ölen senin annen değil, Adnan’ın annesi. Senin annen sağ.”

Annem evdeydi evet. Bu Adnan’ın annem olan annesi ölmüştü. Sorun yok. İyiyim. Anneciğim evdeydi.

“Tamam iyiyim, bir şeyim yok!” dedim, burnumu çekerek. Arkadan bir Adnan mendil uzattı. Göremedim. Elimden tanıdım. Sümkürdüm. Bütün Adnan’lar etrafımda toplanmıştı.

Sağımda duran reklam ajansı sahibi Adnan gülümseyerek, düştüğüm durumla alay eder gibi bana bakıyordu. Öfkeden kıpkırmızı oldum. Yumruklarımı sıktım.

“Neye gülüyorsun!”

“Bir şeye gülmüyorum Adnan.” (Yalan söylüyordu. Gülüyordu.)

“Bana mı gülüyorsun?”

“Hayır.”

“Defol!” dedim bağırarak. İki elimle birden omuzlarından ittim. “Defol git yanımdan!”

“Sakin ol Adnan.”

“Bana ne yapacağımı söyleme!” dedim. Yüzümü ekşiterek “Sizin gibi ukalaları avucumun içi gibi bilirim ben. Siz yalnızca akıl vermeyi bilirsiniz. Sizin aklınız o kadar fazladır ki bizim gibi zavallılara bir parça bahşetme lütfunda bulunursunuz.”

“Düşünmeden konuşuyorsun Adnan.”

“Şimdiye kadar düşünerek konuştum da ne oldu!”

“Kendine gel Adnan, lütfen...” dedi yaralı yüz Adnan.

“Sen de kes sesini!” diye bağırarak sözünü kestim. “Git adamlarına emir ver! Güzel kadınlara yara izini göster! Bana ne yapacağımı söyleme!”

Kendime hâkim olamıyordum artık. Cinnet getiriyordum galiba. İçimde bütün Ben’lere karşı uzun zamandır biriktirdiğim öfke, ağzındaki ipi çözülmüş bir balon gibi hızla boşalıyordu.

“Bana aşağılık bir böcek gibi baktığınızı görmüyor muyum zannediyorsunuz. Hepinizin hayatının benden daha iyi olduğunu anlamadım mı sanıyorsunuz. Sevdiğiniz kadınlarla evlenmişsiniz, iyi işleriniz var, insanlar size saygı duyuyorlar. Sizi önemsiyorlar. Bu hayatta bir Adnan’ın isteyebileceği her şeye sahiptir. Benim neyim var? Hiçbir şey. Bunun için çağırdınız değil mi beni? Hepiniz bir oldunuz beni çağırdınız. Aklınız sıra benimle alay edecektiniz. Sizin gibi olmadığım için beni küçük düşürüp, hor görecektiniz. Nefret ediyorum sizden! Tevazularınızın altına gizlediğiniz kibirden nefret ediyorum! Bana benzemediğiniz için nefret ediyorum sizden! Benim hayatımı çaldığınız için, benim yaşamak istediğim her şeyi sizler yaşadığınız için nefret ediyorum sizlerden. Hepinizi öldürmek istiyorum!”

Etrafımda bir halka oluşturmuşlar bana bakıyorlardı. Alaycı gözleriyle bana dokunuyorlardı. Hepsini öldürmek istiyordum. Bütün bu ukala ve budala Ben’leri öldürmek istiyordum. Dünya üzerinde kendimden başka hiçbir Adnan Çubuk bırakmayacağıma yemin ederim ki. Yoo, hayır! Sadece birisini öldürmeliyim. Herhangi birinin yerine geçsem kimse anlamaz. Onlar nasıl benim hayatıma bıraktığım yerden devam etmişlerse ben de onların hayatına bıraktıkları yerden devam edebilirim.

İsterik bir şekilde sıırıttım. Reklam ajansı sahibi olan Adnan’a doğru bakarak,

“Mesela seni öldürsem. Senin yerine geçsem. Kim anlayacak?”

Korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

“Ne diyorsun Adnan? Kimse anlamaz nasıl olsa.”

Susuyordu. Sadece o değil bütün Adnanlar susuyordu. Kıpırdamadan, yerde kıvranan bir sara hastasına bakar gibi, sokakta karısını tekme tokat döven bir adamı seyreder gibi beni izliyorlardı. Bu

kayıtsızlıkları beni daha da sınırlendirdi. Hızla gözlerimi zayıf, çelimsiz Adnan'a çevirdim,

“Sen ne iş yapıyorsun Adnan!?”

Titriyordu.

“Konusana Adnan!”

“Şey.”

Korkudan kekeliyordu.

“Ney?”

“Mali müşavirim.”

Yüzümü buruşturdum. “Senin hayatın sıkıcı. İyi kazanıyorsun ama sıkıcı. İstemem.”

Onun yanındaki bej keten pantolonlu, haki renkli gömleğinin kollarını dirseklerinden katlamış Adnan'a parmağımı dikerek

“Sen söyle, sen hangi Ben'sin?”

“Psikolog Sen'im.”

“Demek, istediğim bölümü sen işaretledin.”

(Geleceğin mesleği iktisat Adnan demişti dershanenin rehberlik hocası. Bir bankaya girersin hayatını kurtarırsın demişti akrabalar. İlerde mali müşavir olursun, paraya para demezsin demişti aile büyükleri. Hiç kimse sormamıştı sen ne istiyorsun diye. Bütün büyüklerin canı cehenneme!)

“Psikologsun demek.”

“Evet.” (Nasıl da kendine güveniyor, kasılıyor. Beni beğenmiyor. Aşağılıyor. Onun için kısa cevaplarla sorumu geçiştiriyor.)

“Benimle alay mı ediyorsun?”

“Hayır.”

“Niye kısa cevap veriyorsun o zaman!”

“Vermiyorum Adnan.”

“Veriyorsun Adnan, veriyorsun.”

Kuduz bir köpek gibiydim. Ağzımdan salyalar akıtarak ısırarak, hayatını kendi hayatıma benzetecek birilerini arıyordum. Dışişleri Bakanlığında çalışan Adnan'a doğrulttum öfkeden kıpkırmızı olan gözlerimi. Elleri cebinde, kibirli, küstah bir edayla karşımda duruyordu.

“Beni hiç düşündün mü Adnan?” diye sordum sertçe.

“Hayır,” dedi. “Arkama bakmayı, geride bıraktıklarımı düşünmeyi sevmem. Yalnızca başarısız insanlar geçmişini hatırlamayı, pişman olmayı sever.”

“Ama ben seni düşündüm,” dedim bağırarak. (Artık iyice kontrolden çıkmıştım. Kendimi tutamıyordum.) “Her gece sizi düşündüm. Beni suçlayan bakışlardan kaçarken, insanların çocuklarına beni gösterip ‘Aman evladım Adnan gibi olmayın’ dediklerini bilirken, babamın beni aşağılamalarına katlanırken sizi düşündüm. Beni seven tek kişinin, annemin, benim yüzümden acı çektiğini görürken, kimsenin merhaba demediği bir insan olurken, içimdeki yalnızlığın beni boğup boğup dirilttiği gecelerde hep sizi düşündüm. Nasıl bir hayatınızın olduğunu, neler yaptığınızı, birilerinin sizi sevdiğini, size saygı duyduklarını düşündüm. Çünkü....”

Sesim yalpaladı. Boğuklaştı.

“Sizden başka kimsem yoktu benim...”

Sustum. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Karşımdaki Adnan Çubuk'lara baktım. Hepsi birer vitrin mankeni gibi donuk ve soğuktular. Plastik plastik bakıyorlardı. Söylediğim her şey diğer bütün benlere çarpıp geri bana dönüyordu. Ağzımdan çıkan her sözcük şimdiye kadar söylemek isteyip de söyleyemediklerimin yankısı gibiydi.

“Ben sadece yazmak, iyi bir yazar olmak istiyordum. Bizi anlatmak istiyordum. Yalnızlığımızı,

göremediğimiz rüyaları yazmak istiyordum. Karabasanlar gibi düşlerimizin üzerine çöküp bizi soluksuz bırakanları, mengeneli dilleriyle ruhlarımızı sıkıştıranları, bizi kendilerine benzetmek isteyenleri yazmak istiyordum.

Bize öğretilen her şeyin yanlış olduğunu, vesikalık fotoğraflarımızın birbirine benzediğini, hiçbir zaman hepimizin müdür olamayacağını, kravatın boğazımızı, tayyörün göğsümüzü sıktığını yazmak istiyordum.

Topuklu ayakkabılarla yürümenin zorluğunu, iş görüşmelerinde ‘Biz sizi ararız’ diyen insanların aslında bizim kadar çaresiz olduklarını yazmak istiyordum.

Asgari ücretle çalıştığımız marketlerde birbirimize Bey, Hanım demenin anlamsızlığını, otuz yaşında tuvalete gitmek için birilerine haber vermenin utancını, günde yüz kere ‘İyi günler ben Adnan, nasıl yardımcı olabilirim’ demenin mutsuzluğunu, başkaları için yaşamamanın yaşanmamışlığını yazmak istiyordum.

Bu dünyada Adnan Çubuk adında birisinin yaşadığını insanların bilmesini istiyordum. Bu dünyada...”

Sözcükler boğazıma takılıyor. Konuşamıyorum.

Yenilmiş gözlerle çaresizce etrafımdaki Adnan Çubuk’lara bakıyorum. Hepsi birden etrafımda dönmeye başlıyor. Kendimden başım dönüyor.

Daha fazla ayakta duramıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Başım öne düşüyor.

Kendimi çok yorgun hissediyorum. Bu yorgunluk beni tüketiyor. Gözlerimi yerden kaldırıp bana nasıl baktıklarını görece kadar gücüm yok artık. Dudaklarımın arasından bir sözcük çıkaracak kadar gücüm yok. Her şeyin sonuna geldiğimi hissediyorum. Bir an önce bu dünyadan çekip gitmek istiyorum. Bundan sonra yeni bir şey yok.

Bir çift ayak bana doğru geliyor. Mutlu bir huzursuzluk duyuyorum. Gelen kişi her kimse beni almaya geldi biliyorum. Geliyor ve önümde duruyor. Gözlerimin bittiği yerde ayakları başlıyor. Bu ayaklar benim. Bakışlarımı ayaklarından yukarıya doğru kaldırıyorum. Bu bacaklar, bu gövde, bu gözler benim. Karşımda benim bir benzerim daha duruyor. Ellerini arkada kavuşturmuş, bana bakıyor. Etrafa göz gezdiriyorum. Diğerleri gitmiş. Salonda kimse yok. Herkes bir anda yok olmuş. Sadece o ve ben varız.

Önümde dikilmiş, günlerdir yazmaktan, uykusuzluktan kan çanağına dönmüş yorgun gözlerle bana bakıyor. Bakışlarında biraz sonra öleceğini bildiği oğluna merhametle bakan bir babanın ifadesi var. Katiller gittikten sonra, çarmıha gerilmiş oğlunu almaya gelen bir babanın gözleriyle bakıyor. Sen gerçek Adnan Çubuk’sun, değil mi?

Her yazarın en iyi hikâyesi kendi hayatıdır.

O gün kırılan kapıyı kapatmış, masaya oturmuş, hikâyesini yazmıştı. Ben onun başkarakteriydim. Ben onun anlatmak istedikleri, söylemek istedikleriydim. Ben kendisiydim. Her şey bitmişti. Hikâyenin sonuna gelmişti. Onun yaşaması için, benim ölmem gerekiyordu. İşte bu yüzden hikâyenin içine girmiş, beni öldürmek için yanıma gelmişti. Demek ki ölümüm kendi ellerimden olacaktı.

Arkasında kavuşturduğu ellerini açtı, sağ elindeki silahı bana doğrulttu. Eli titriyordu. Elindeki silah titriyordu.

“Bitti, değil mi?”

“Evet.”

“Öldürecek misin beni?”

“Mecburum.”

Silahı alınma dayadı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. İşaret parmağı tetikteydi. Gözlerimin içine

baktım.

“Acır mı?”

“Ben istersem...”

Tetiğe bastı.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Kollarım iki yana açılmış geriye düşüyorum. Düştüğüm yerde mermer bir zemin değil, yumuşacık yapraklar var. Çıtırtılarını duyabiliyorum. Biraz önce yağmur yağmış olmalı. Islak toprağın kokusu, çamlardan yayılan reçinelerin kokusuyla birleşip bütün bedenimi sarıyor. Ağaçların dalları arasındaki boşluklardan gökyüzünü görüyorum. Göz kamaştırıcı güneşi, bembeyaz bulutları görüyorum. Onlarca kuş ötüyor ahenk içinde. Mutluyum. Çok mutluyum. Gözlerimi kapatıp ormanı dinliyorum. Bir arının kanat çırpışını, bir böceğin yuvasına girişini, bir çiğ tanesinin toprağa düşüşünü, yüzlerce binlerce karahindiba tohumunun bedenimden ayrılarak göğe yükselişini, dingin bir halde uzaklara doğru yavaşça süzülerek gözden kayboluşunu...

Her şeyi duyuyorum. Çok uzun zaman sonra kendimi ilk defa bu dünyanın parçasıymışım gibi hissediyorum.

Gözlerimi açıyorum, gökyüzünde sıralanmış satırları görüyorum. Harfleri, sözcükleri, cümleleri görüyorum. Sözcüklerin ardındaki bir çift gözü görüyorum. Seni görüyorum.

Gözlerini kırpışını, dudaklarının hafifçe oynamasını, saçından bir telin omzuna düşüşünü, bana bakışını görüyorum. Nefes alışını duyuyorum.

Cümleler ince bir tül gibi uzanıyor aramızda.

Seni mutlulukla, beni anladığımı bilerek seyrediyorum.

Keşke insan öldüğünde de söylemek istediklerini söyleyebilse. Ya da ne bileyim, en azından her ölünün birkaç cümlesi olsa. Verilen son nefes gibi, zihnin içinde kalan o cümleler de ağızımızdan süzülürse geride bıraktığımız dünyaya. Eğer öyle olsaydı sana şunları söylemek isterdim;

“Ben bu satırların altındayım sevgili okur. Şu an kafamı kaldırmış sana bakıyorum. Seni görebiliyorum. Senin hissettiklerini hissedebiliyorum. Senin de beni gördüğünü, neler hissettiğimi bildiğini biliyorum. O kadar yalnızdım ki, gidecek hiçbir yerim yoktu benim. Bu yüzden bu kitabın içindeyim. Öyle bir yere gelmişim ki yazmaktan başka çarem kalmamıştı.